ΜΕΓΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ
ΤΥΧΟΝ ΑΓΙΟΚΑΤΑΤΑΞΙΣ
ΤΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΣΑΧΑΡΩΦ

Πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Κ. Διώτη
Θεολόγου καὶ Δημοσιογράφου

Αὐτογελοιοποιεῖται ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος

ΜΕΓΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΤΥΧΟΝ ΑΓΙΟΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΣΑΧΑΡΩΦ

Ὄχι παπικὴ βιομηχανία παραγωγῆς «ἁγίων»

«Μὴ διαιτάσθωσαν ἐν ἑνὶ Μοναστηρίῳ Μοναχοὶ καὶ Μονάστριαι· μοιχεία γὰρ μεσολαβεῖ τὴν συνδιαίτησιν»

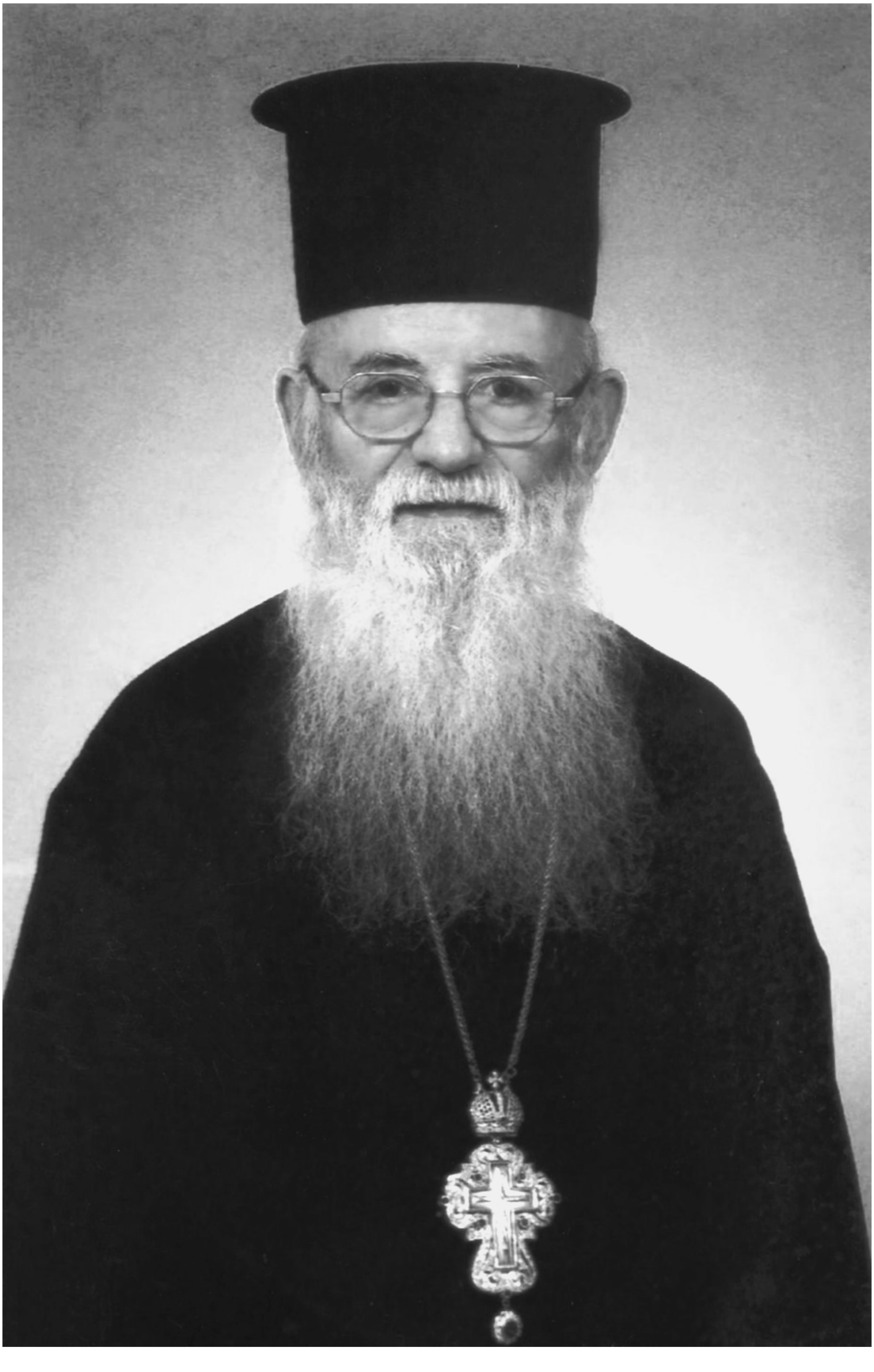
(20ὸς Κανὼν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου)

ΑΘΗΝΑΙ 2015

Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Κ. Διώτης
Πατησίων 5 – 10431 ΑΘΗΝΑΙ - HELLAS
Τηλέφωνον + Fax: 210 5243400 – Κιν.: 693 85 66 716

ISBN 978-618-81873-0-6

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μνήμην
τῶν ἀγνώστων καὶ ἀνωνύμων Ἁγίων

Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος
π. Ἰωάννης Κ. Διώτης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Πρὸς
Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

Παναγιώτατε Πρόεδρε καὶ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς,
εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Μετὰ ἐκπλήξεως καὶ καταπλήξεως ἐπληροφορήθην ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος Βλάχος ἔκαμε πρότασιν δι' ἁγιοκατάταξιν τοῦ ἐν κοιμήσει Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ. Ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ εἰς τὸ Διαδίκτυον ὅτι ἀναμένεται αὐτὴ ἡ ἁγιοκατάταξις.

Ἡ κατάταξις τοῦ Ἱερομονάχου τούτου μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀποτελέσῃ εὐτελισμὸν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ τοὺς ἑξῆς βασικοὺς λόγους:

1) Ὁ Ἱερομόναχος οὗτος, κατὰ περιφρονητικὴν παράβασιν αὐστηροτάτων ἱερῶν Κανόνων καὶ μάλιστα Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἵδρυσε μικτὴν Μονὴν εἰς τὸ Essex τῆς Ἀγγλίας μὲ Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς. Καὶ μόνον διὰ τὴν ἐνέργειάν του αὐτὴν εἶναι **καθαιρετέος** ὁ π. Σωφρόνιος. Ἡ Ἐκκλησία δύναται καὶ μετὰ θάνατον νὰ καθαιρέσῃ αὐτόν.

2) Ἐπειδὴ ἡ ἀνδρογυναικεία αὐτὴ Μονὴ δὲν κατεδικάσθη ἐπισήμως ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων, τὸ ἀνοσιούργημα αὐτὸ τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ ἀποτελεῖ ἀπαρχὴν εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν συνεισάκτου Μοναχισμοῦ.

3) Τὸ ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Μονὴ εἶναι πράγματι μικτὴ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν ἴδιον Μητροπολίτην Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν ὅτι εἰς τὴν Μονὴν αὐτὴν ὑπάρχει ***«κοινὴ προσευχὴ»*** καὶ ***«κοινὴ τράπεζα»***. Ἐπίσης, διὰ τὴν Μονὴν αὐτήν, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πιστοποιεῖ καὶ ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας ὅτι **ἀποτελεῖται ἀπὸ Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς**.

4) Ὁ π. Σωφρόνιος Σαχάρωφ εἶναι περιφρονητὴς καὶ πλήθους διδαγμάτων ὁσίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας σχετικῶν μὲ τὴν ἵδρυσιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς ὡς ἄνω σκανδαλώδους μικτῆς Μονῆς.

5) Ὁ δυστυχὴς οὗτος Ἱερομόναχος ἐξελάμβανε διάφορα δαιμονοφαντάσματα ὡς θείας ἀποκαλύψεις πρὸς αὐτόν, ὡς νὰ μὴ εἶναι τελεία ἡ Θεία

Ἀποκάλυψις καὶ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ μὲ τὰ ψευδοοράματα τοῦ Σαχάρωφ. Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις εἶναι αἱρετική.

6) Ὁ βίος τοῦ Ἱερομονάχου τούτου ὑπῆρξεν ἄστατος καὶ ἀκατάστατος, ὅπως καταγράφεται εἰς κείμενά μου, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδοθοῦν προσεχῶς.

7) Κατὰ τὴν κρίσιν μου, ὁ ἐν λόγῳ Ἱερομόναχος διεκρίνετο εἰς τὰ κείμενά του ὅτι εἶχε μίαν πρωτοτυπομανίαν διὰ νὰ φανῇ ὅτι εἰσάγει εἰς τὴν Θεολογίαν πρωτοτύπους γνώσεις καὶ θεοπτικὰ διδάγματα, ἐνῷ οὐδὲν οὐσιαστικὸν ἔγραψε, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχηται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, εἰς τοὺς δογματικοὺς Ὅρους, εἰς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ εἰς τὰ κείμενα τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἀντιθέτως, ἔγραψε καὶ εἶπεν ἀρκετὰ τὰ ὁποῖα ἀντιτίθενται εἰς τὴν γενικὴν Διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

8) Οὐδεμία ἔνδειξις ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ὅτι ὁ προτεινόμενος δι' ἐπίσημον ἀναγνώρισιν ὡς Ἁγίου εἶχε θαυματοποιητικήν τινα χάριν.

9) Ἔχομεν τὴν παπικὴν βιομηχανίαν παραγωγῆς *«ἁγίων»* (ἐντὸς εἰσαγωγικῶν). Πρέπει νὰ διαφυλαχθῇ ἡ Ὀρθοδοξία ἀπὸ τοιαῦτα ὀλισθήματα.

10) Ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει ἑκατομμύρια **πραγματικῶν Ἁγίων** ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων καὶ πάντοτε ὁ Θεὸς ἀναδεικνύει ἀληθινοὺς Ἁγίους, οἱ ὁποῖοι πρῶτον ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὴν κοινὴν συνείδησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἐπίσημος ἁγιοκατάταξίς των. Οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν Ἁγίων μας ἓν ἀμφιλεγόμενον καὶ ἀντιλεγόμενον πρόσωπον.

11) Ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου δὲν ἐκάθισεν ὁ π. Σωφρόνιος Σαχάρωφ ὡς **ἅγιος**, ὅπως ὁ ἅγιος π. Πορφύριος, ὁ π. Παΐσιος καὶ ἄλλοι, οὐδέποτε θὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ θὰ τιμήσῃ αὐτὸν ὡς Ἅγιον. Ἀκόμη εἶναι καὶ ἐντελῶς ἄγνωστος ὁ ἐν λόγῳ Ἱερομόναχος εἰς τὴν πλειονότητα τοῦ πιστοῦ Λαοῦ. Διὰ πρώτην δὲ φορὰν παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τῆς κινήσεως ἐκ τῶν ἄνω, ἐκ τοῦ χώρου δηλαδὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματούχων, διὰ μίαν μὴ ἀναμενομένην ἀπὸ τὸν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν Λαὸν ἁγιοκατάταξιν. Δημιουργοῦνται λοιπὸν βάσιμοι ὑποψίαι ὅτι ἐπιδιώκονται σκοπιμότητές τινες.

12) Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου, μὲ ἀπροκάλυπτον ἐπιπολαιότητα καὶ ἀσύγγνωστον ἀνευθυνότητα, προσεπάθησε νὰ δημιουργήσῃ μίαν ὁμιχλώδη, τυφλωτικὴν καὶ νοσηρὰν κατάστασιν, ὅτι ὁ καταπατητὴς ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ παραδοξολόγος Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ εἶναι ἰσάξιος τοῦ Μωϋσέως, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ, τοῦ Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου καὶ ἄλλων μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος, ὡς ἄλλος Πάπας, ἀνεκήρυξεν ἀτομικῶς καὶ αὐθαιρέτως τὸν ἐν λόγῳ Ἱερομόναχον ὡς **ἅγιον**, κατὰ περιφρόνησιν ὁλοκλήρου τῆς ἁγιοκατατακτικῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας.

13) Ὁ προτείνων τὴν συναρίθμησιν μετὰ τῶν Ἁγίων τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος δὲν

εἶναι εὐυπόληπτον καὶ ἀδιάβλητον πρόσωπον, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ βιβλίον μου: «***Ἡ ἀπομυθοποίησις ἑνὸς Ἐπισκόπου*** – *ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ* – ***Νὰ φύγῃ ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου***». Ὁ Ἀρχιερεὺς οὗτος, ὡς ***«ψευδολόγος»*** (αἱ ἀποδείξεις εἰς τὸ βιβλίον μου), δὲν εἶναι ἀξιόπιστος. Δὲν ὑπάρχουν δὲ ἀντικειμενικαὶ ἐνδείξεις περὶ τῆς *«ἁγιότητος»* τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ. Ὑπάρχουν μόνον αἱ παιδαριώδεις καὶ γελοιοποιητικαὶ ὑπερβολαὶ τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου καὶ αἱ ἐκτὸς πάσης σοβαρότητος φαντασιώσεις αὐτοῦ τοῦ περιέργου Ἱερομονάχου.

14) Πρὸς ἀποτροπὴν ἐνδεχομένης πραγματοποιήσεως τῆς ὡς ἄνω καταγγελλομένης σκανδαλώδους ἐπιδιώξεως, προετοιμάζεται σχετικὴ δημοσία συζήτησις.

Ὡς ἀποδεικτικὰ παραστατικὰ τῶν ἐνταῦθα καταγγελλομένων, ἐπισυνάπτω ἀποσπάσματα τοῦ εὑρισκομένου εἰς τὸ τελευταῖον διορθωτικὸν στάδιον ὑπὸ ἔκδοσιν βιβλίου μου *«ΤΑ ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ»*. Τὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ ἀναφέρονται εἰς τὸ κακόδοξον καὶ θεολογικῶς ἀνερμάτιστον βιβλίον τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου *«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ»* (**Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Γέροντος Σωφρονίου τοῦ ἡσυχαστοῦ καὶ θεολόγου,** β΄ ἔκδοσις 2007). Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος Βλάχος, μὲ τὰς θεολογικὰς πλάνας του εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ καὶ εἰς τὸ ἕτερον βιβλίον του *«ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ»* (αὐτὰ ἔχω ἐλέγξει), τὰ ὁποῖα μετεφράσθησαν καὶ εἰς ξένας γλώσσας, ἐγένετο τρόπον τινὰ εἷς Δούρειος Ἵππος ἐξαγωγῆς κακοδοξιῶν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Αὐγούστου 2014

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Κ. Διώτης
θεολόγος καὶ δημοσιογράφος
Πλατεῖα Βικτωρίας 9 - 104 34 Ἀθῆναι (Hellas)
Τηλ.: 00302108222284 – 00306938566716
Fax: 00302105243400

Συνημμένον: Τὸ βιβλίον *«ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ»*.

Κοινοποίησις: Ἱερὰν Σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας καὶ τὰς Ἱερὰς Συνόδους ἁπασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Μεταγενέστεραι σημειώσεις: Τὰ προαναφερθέντα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ὑπὸ ἔκδοσιν βιβλίον *«ΤΑ ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ»*, κατόπιν εὐρυτέρας ἀναλύσεως καὶ συμπληρώσεως μὲ ἄλλα σχετικὰ στοιχεῖα, ἀπετέλεσαν τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον.

Διευκρινῶ ὅτι μὲ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεον Βλάχον εἶχον πάντοτε ἀγαθὰς σχέσεις. Ἰδοὺ τί ἔγραψε δι' ἐμὲ εἰς τὴν ἀπὸ 9-6-2005 ἐπιστολήν του πρὸς ἐμέ:

««Σᾶς θεωροῦσα εὐγενικό, ἐκδηλώνατε σεβασμὸ στοὺς Ἐπισκόπους, καθ' ὅλη τὴν ἱερατική σας διακονία, ἀκόμη καὶ ὅταν διαφωνούσατε. Οἱ ἀπόψεις τὶς ὁποῖες ἐκφράζατε σὲ διάφορα θέματα ἦταν κατὰ βάση ἐκκλησιαστικές. Ἔτσι σᾶς ὑποδεχόμουν στὴ Ναύπακτο καὶ πολλὲς φορὲς συλλειτουργούσαμε, σᾶς ἐπῄνεσα δημοσίως καὶ σᾶς ἔβαλα νὰ ὁμιλήσετε στὸ ἐκκλησίασμα κατὰ τὴν διάρκεια ἀκολουθίας».

Ἐπίσης, προσέφερεν εἰς ἐμὲ καὶ τὸ βιβλίον του *«ΒΛΕΠΩΝ»* μὲ τὴν ἑξῆς ἀφιέρωσιν:

«Στὸν ἀγαπητὸ καὶ σεβαστὸ Πρωτοπρεσβύτερον π. Ἰωάννην Διώτην, μὲ πολλὴ ἀγάπη».

Ὁ κ. Ἱερόθεος *«ἤρξατο χειρῶν ἀδίκων»*, ὅταν παρεποίησεν ἐννοιολογικῶς μὲ ἀπροσδόκητον θρασύτητα τὴν καταφανῶς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου συμφιλιωτικὴν καὶ κοινὴν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν Ἡγούμενον τῆς ἐν Ναυπάκτῳ Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος π. Σπυρίδωνα Λογοθέτην ἐπιστολήν μου (3-4-2005).

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις διὰ τὴν ἁγιοκατάταξιν τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ εἶναι ἐκρηκτικῶς σκανδαλώδης, ὄχι μόνον δικαιολογεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται ἡ φραστικὴ αὐστηρότης, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο.

Τὸ παρὸν βιβλίον ἀφιεροῦται ***«Εἰς τὴν Ἱερὰν Μνήμην ἀγνώστων καὶ ἀνωνύμων Ἁγίων»***. Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων ἔχομεν κοινὸν ἑορτασμὸν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων Ἁγίων. Προτείνω νὰ καθιερωθῇ, διορθοδόξως, ἰδιαιτέρα ἑορτὴ *«Ἀνωνύμων Ἁγίων»*. Νὰ τιμοῦνται ἰδιαιτέρως καὶ οἱ Ἄγνωστοι Ἅγιοι, ὅπως ἰδιαζόντως τιμᾶται ὁ *«Ἄγνωστος Στρατιώτης»*. Μετὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς κοινῆς αὐτῆς ἑορτῆς, νὰ συνταχθῇ Ἱερὰ Ἀκολουθία Ἀνωνύμων Ἁγίων, νὰ κτίζωνται Ἱεροὶ Ναοὶ πρὸς τιμὴν τῶν Ἀνωνύμων Ἁγίων, νὰ ἱδρυθῇ δὲ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ πρώτη Ἱερὰ Μονὴ Ἀνωνύμων Ἁγίων. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν δυναμένων νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν αὐτῶν.

Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Κ. Διώτης

Σκάνδαλον τεραστίων διαστάσεων

«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ» (*βίος καὶ πολιτεία τοῦ Γέροντος Σωφρονίου τοῦ ἡσυχαστοῦ καὶ θεολόγου*, β΄ ἔκδοσις 2007). Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶναι ὁ κατὰ ἀηδιαστικὸν καὶ γελοιοποιητικὸν τρόπον ὑμνολόγος καὶ βιογράφος τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος Βλάχος.

Ἐκ προοιμίου καθίσταται γνωστὸν ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ Ναυπάκτου προβάλλει καὶ ἐπαινεῖ μίαν καταστρεπτικὴν διαστροφὴν τοῦ Μοναχισμοῦ, δηλαδὴ τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν μικτῆς Μονῆς. Ἀποτελεῖ δὲ τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ ἓν ὀρυχεῖον πολλῶν θεολογικῶν πλανῶν τῆς δυάδος Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου Βλάχου καὶ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ, ὅπως καὶ τὸ ἕτερον βιβλίον τοῦ Ναυπάκτου ὑπὸ τὸν τίτλον *«ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ»*.

Κατὰ τὴν χρονικὴν δυνατότητά μου, αὐτὰ τὰ μεταφρασθέντα καὶ εἰς ξένας γλώσσας δύο βιβλία τοῦ ἐμφανιζομένου ὡς κορυφαίου θεολόγου τῶν ἡμερῶν μας Ποιμενάρχου τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου Βλάχου ἤλεγξα ἐν μέρει καὶ διεπίστωσα ὅτι συνθέτουν μίαν προσωπικὴν θεολογικὴν τραγῳδίαν τοῦ συγγραφέως. Τὰ ὅσα περιέχονται εἰς τὸ παρὸν βιβλίον ἀναφέρονται μόνον εἰς τὸ πρῶτον ὡς ἄνω βιβλίον τοῦ Ναυπάκτου Ἱεροθέου Βλάχου, ἐκτὸς ἐλαχίστων περιπτώσεων κατὰ τὰς ὁποίας γίνονται παραπομπαὶ καὶ εἴς τινα ἄλλα βιβλία τοῦ Ναυπάκτου. Τὸ παρὸν βιβλίον ἔχει εἰδικὸν σκοπόν. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶναι ἡ ἀποτροπὴ καὶ ματαίωσις τῆς ἐπιδιωκομένης ἐπισήμου ἁγιοκατατάξεως τοῦ προβληματικοῦ, δεινοῦ παραβάτου ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ περιπεσόντος εἰς πολλὰς θεολογικὰς πλάνας Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ. Προαναγγέλλω ὅτι, Θεοῦ θέλοντος, θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ βιβλίου μου *«ΤΑ ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ»*, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς τελευταίας ἐπεξεργασίας.

Ὁ κ. Ἱερόθεος εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ *«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ»* θαυμάζει τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν μιᾶς μικτῆς Μονῆς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁμοῦ καὶ ἐξυψώνει τὸν ἱδρυτὴν τῆς ἀντικανονικῆς αὐτῆς μικτῆς Μονῆς Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, κατὰ κυριολεξίαν, ὅπως θὰ ἀποδειχθῇ.

Ἡ Μονὴ αὐτὴ ἱδρύθη εἰς τὸ Ἔσσεξ (Essex) τῆς Ἀγγλίας καὶ λειτουργεῖ, ἐπισήμως, ὡς μικτὴ Μονὴ μὲ Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς. Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 2008 τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας ἀναγράφεται: *«Ἱερὰ Πατριαρχικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐν Ἔσσεξ. Ἡ Ἱερὰ αὐτὴ Μονὴ ὑπήχθη εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸ ἔτος 1965.* ***Μοναχοὶ καὶ Μοναχαὶ 31****»*. Ἐπίσημος λοιπὸν ἐπιβεβαίωσις ὅτι ἡ Μονὴ αὐτὴ εἶναι μικτή, εἰς τὴν ὁποίαν

οἱ Μοναχοὶ καὶ αἱ Μοναχαὶ ***«ἔχουν κοινὴν προσευχὴν καὶ κοινὴν Τράπεζαν»***, ὡς γράφει ὁ ἴδιος ὁ κ. Ἱερόθεος (*«Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι»,* σελ. 287).

Εἰς δὲ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ ἐ.ἔ. 2015 τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας καταγράφεται ἀναλυτικώτερον ἡ **συνοίκησις** εἰς τὴν Μονὴν αὐτήν, ὡς ἑξῆς: **Ἡγούμενος ὁ π. Κύριλλος**, **Ἱερομόναχοι 6, Διάκονοι 3, Μοναχοὶ 3 καὶ Μοναχαὶ 20**. Κοινὸς λοιπὸν Ἡγούμενος καὶ διὰ τὰς 20 Μοναχάς, κοινὴ προσευχή, κοινὸς ἐκκλησιασμός, κοινὴ τράπεζα, κοινὴ συνεργασία μὲ Μοναχοὺς καὶ Μοναχὰς εἰς τὰ διακονήματα τῆς Μονῆς, κοινὰ τὰ πάντα. Εἶναι μοναδικὴ ἡ σκανδαλωδεστάτη αὐτὴ περίπτωσις εἰς ὁλόκληρον τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Ἐπίσης, καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας, εἰς μίαν ἐπιστολήν του (3-1-2009), γράφει ὅτι εἰς τὴν Μονὴν αὐτὴν τοῦ Ἔσσεξ ὑπάρχει ***«συνοίκησις Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν».***

Αὐτὴν τὴν Μονήν, τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ προαναφερθεὶς Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ, προβάλλει καθ' ὑπερβολὴν ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μονὴν ἔχει φιλοξενηθῆ, κατ' ἐπανάληψιν, καὶ ὑπερηφανεύεται δι' αὐτό. Τὸν δὲ ἱδρυτὴν τῆς Μονῆς αὐτῆς ἀνεκήρυξεν αὐθαιρέτως ὡς ***«ἅγιον»*** καὶ ἔχει προτείνει νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐπίσημος ἁγιοκατάταξις αὐτοῦ.

Ἡ ἵδρυσις ὅμως μικτῆς Μονῆς εἶναι μέγα σκάνδαλον καὶ φοβερὸν ἁμάρτημα. Τὸ ἀνόμημα αὐτὸ καταδικάζουν αὐστηρῶς ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Ἰδού:

*«**Μήτε ἐν ἀνδρῴῳ Μοναστηρίῳ γυνή, μήτε ἐν γυναικείῳ ἀνὴρ καθευδέτω.** Παντὸς γὰρ προσκόμματος καὶ σκανδάλου ἔξω εἶναι δεῖ τοὺς πιστούς, καὶ πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπρόσεδρον τῷ Κυρίῳ, τὸν ἑαυτῶν εὐθετίζειν βίον· **εἰ δὲ τοῦτο τις πράξοι, εἴτε Κληρικὸς εἴη εἴτε λαϊκός, ἀφοριζέσθω**» (μζ´ Κανὼν τῆς ς´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).*

*«**Ἀπὸ τοῦ παρόντος ὁρίζομεν, μὴ γίνεσθαι διπλοῦν Μοναστήριον, ὅτι σκάνδαλον καὶ πρόσκομμα τοῖς πολλοῖς γίνεται τοῦτο.** Εἰ δέ τινες μετὰ συγγενῶν προαιροῦνται ἀποτάξασθαι, καὶ τῷ μονήρει βίῳ κατακολουθεῖν, τοὺς μὲν ἄνδρας δέον ἀπιέναι εἰς ἀνδρῷον Μοναστήριον καὶ τὰς γυναῖκας εἰσιέναι ἐν γυναικείῳ Μοναστηρίῳ... **Μὴ διαιτάσθωσαν ἐν ἑνὶ Μοναστηρίῳ Μοναχοὶ καὶ Μονάστριαι· μοιχεία γὰρ μεσολαβεῖ τὴν συνδιαίτησιν.** Μὴ ἐχέτω Μοναχὸς παρρησίαν πρὸς Μονάστριαν ἢ Μονάστρια πρὸς Μοναχόν, ἰδίᾳ προσομιλεῖν. Μὴ κοιταζέσθω Μοναχὸς ἐν γυναικείῳ Μοναστηρίῳ, μηδὲ συνεσθιέτω Μονάστρια καταμόνας...» (κ´ Κανὼν τῆς Ζ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).*

Αὐτοὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἔχουν περιφρονηθῆ καὶ καταπατηθῆ ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ, διὰ τὸν ὁποῖον ἀγωνίζεται σκανδαλωδῶς ὁ τῆς Ναυπάκτου Δεσπότης Ἱερόθεος Βλάχος νὰ συγκαταριθμηθῇ οὗτος μετὰ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ νοερὰ σαρκικὴ ἁμαρτία

Προσωπικῶς, βεβαίως, οὐδαμῶς ἰσχυρίζομαι ὅτι ἐν τῇ μικτῇ αὐτῇ Μονῇ τοῦ Ἔσσεξ τελοῦνται σαρκικαὶ ἁμαρτίαι ἐν τῇ πράξει. Ὅμως, τὰ τοιαύτης φύσεως ἁμαρτήματα, ὡς γνωστόν, ἔχουν ποικίλας ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς ἐκδηλώσεις καὶ κυρίως σοβαρὰς ἐσωτερικὰς σκανδαλώδεις ἐπιπτώσεις μὲ λίαν ἐφαμάρτους νοερὰς πνευματικὰς πτώσεις, ἀφοῦ δὲν ἀποφεύγονται τὰ αἴτια.

Ὅπως ὑπάρχει ἡ νοερὰ προσευχή, ὑπάρχει καὶ ἡ νοερὰ σαρκικὴ ἁμαρτία. Καὶ ὅπως ἡ νοερὰ προσευχὴ ἐξαγνίζει καί ἁγιάζει τὸν ἄνθρωπον, οὕτω καὶ ἡ νοερὰ ἁμαρτία καταστρέφει πνευματικῶς τὸν ἄνθρωπον καὶ κολάζει αὐτόν. Ἡ θέσις αὐτὴ εἶναι διάχυτος εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, εἰς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, εἰς τοὺς βίους τῶν Ἁγίων καὶ εἰς τὰ Πατερικά κείμενα.

Ἰδοὺ τί διδάσκουν σχετικῶς οἱ Ὅσιοι Ἀσκηταὶ Πατέρες (Βλ. Εὐεργετινός, τ. Β΄): ***«Ἡ συγκατάθεσις (εἰς τὸν αἰσχρὸν λογισμὸν) τιμωρεῖται τὸ ἴδιον μὲ τὴν πρᾶξιν· τὸ πνεῦμα τῆς πορνείας μᾶς ἐπιτίθεται μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, διὰ τοῦτο πρέπει πάντοτε νὰ προσέχωμεν».***

«Ὁ πόλεμος ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὰ μάτια ἐξακολουθεῖ φοβερὸς καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἡ αἰτία καὶ ὅταν ἐκλείψῃ· μᾶλλον δὲ καὶ περισσότερον στενοχωρεῖ τὴν ψυχὴν ὅταν ἐκλείψῃ ἡ αἰτία, παρὰ ὅταν ὑπάρχῃ, διότι ἀνάπτει τότε ἡ ἐπιθυμία» (τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, σελ. 339).

*

«Μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν συμβουλεύω ἐκείνους ποὺ ἀφιέρωσαν τὸ σῶμα των εἰς τὴν ἐγκράτειαν νὰ μὴ τολμοῦν νὰ συγκατοικοῦν μὲ γυναῖκας, μήπως ἀπὸ τὸν λογισμὸν περιπέσουν εἰς μίαν τόσον μεγάλην πτῶσιν, διότι ἡ γυναικεία μορφὴ ἐρεθίζει τὴν ἐπιθυμίαν καὶ σιγὰ-σιγὰ τὴν παρασύρει πρὸς τὸν ἑαυτόν της» (Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου, σελ. 357).

*

«Ἀδελφέ, ἂν συνομιλῇς μὲ νεαρὸν ἄνθρωπον, ποὺ λάμπει ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῆς νεότητος, πρόσεχε τὸν ὀφθαλμόν σου, μὴ τυχὸν ἡ ἐπιθυμία σου θολώσῃ καὶ ἀρχίσῃς νὰ ἀπευθύνῃς λόγια ἐμπαθῆ· ἔτσι θὰ καταντήσῃς νὰ ὁμιλῇς μὲ τὰ χείλη σου περὶ σωφροσύνης, ἐνῷ στὴν ψυχήν σου θὰ ἀσελγαίνῃς» (τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, σελ. 371).

*

«Καλὸν εἶναι, ἀδελφοί μου, καὶ ταιριάζει εἰς ἡμᾶς, ποὺ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ὑπεσχέθημεν εἰς τὸν Θεὸν νὰ διατηρηθῶμεν ἁγνοὶ καὶ ἄσπιλοι, νὰ ἀποφεύγωμεν συναναστροφὰς μὲ γυναῖκας, ἐὰν εἶναι δυνατὸν οὔτε νὰ τὰς βλέπωμεν... *Ὅπως δὲ σπίθα, ποὺ θὰ παραμείνῃ πολὺ*

εἰς τὰ ἄχυρα, σηκώνει φλόγα, ἔτσι καὶ ἐνθύμησις γυναικός, ἡ ὁποία μένει, ἐξάπτει τὴν ἐπιθυμίαν· καὶ ὅπως τὴν λάμψιν τοῦ λύχνου τὴν τροφοδοτεῖ τὸ ἔλαιον, ἔτσι καὶ τὴν φωτιὰ τῆς ἡδονῆς τὴν ἐξάπτει ἡ συναναστροφὴ τῆς γυναικός» (Ἀντιόχου τοῦ Πανδέκτου, σελ. 372-373).

*

«Εἶναι προτιμότερον νὰ πλησιάσωμεν τὴν ἀναμμένην φωτιὰν παρὰ τὴν γυναῖκα· διότι ἂν ἐγγίσῃς τὴν φωτιάν, εὔκολα θὰ ἀπομακρυνθῇς, ἐπειδὴ θὰ πονέσῃς. Ἂν πλησιάσῃς ὅμως γυναῖκα καὶ θαυμάσῃς τὰ λόγια της καὶ πυκνώσῃς τὴν συναναστροφήν σου μαζί της, δὲν θὰ ἠμπορέσῃς πλέον νὰ φύγῃς» (Ἀντιόχου τοῦ Πανδέκτου, σελ. 375).

*

«Μὴ δεχθῇς νὰ τρώγῃς μαζὶ μὲ γυναῖκα...» (τοῦ Ἀββᾶ Ἡσαΐου, σελ. 376). Ὡς ἔγραψεν ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, κοινὴν τράπεζαν ἔχουν οἱ Μοναχοὶ καὶ αἱ Μοναχαὶ εἰς τὴν μικτὴν Μονὴν τοῦ Ἔσσεξ.

*

«Ἕνας Γέρων εἶπε· παιδιά μου, τὸ ἁλάτι βγαίνει ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἂν πλησιάσῃ τὸ νερὸ λειώνει καὶ ἐξαφανίζεται· ἔτσι καὶ ὁ Μοναχὸς ἀπὸ τὴν γυναῖκα προέρχεται, ἂν πλησιάσῃ ὅμως γυναῖκα, διαλύεται καὶ χάνεται» (ἐν τῷ Γεροντικῷ, σελ. 380).

*

«Αὐτὸς ποὺ περιεργάζεται κάλλος γυναικῶν φυτεύει μέσα εἰς τὴν ψυχήν του τὴν ἐπιθυμίαν δι' αὐτὰς καὶ ἐκεῖνος ποὺ εὑρίσκεται συχνὰ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου αὐτῶν ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνον ποὺ περιπατεῖ ἐπάνω εἰς κρύσταλλον, ἐπειδὴ δὲν εἶναι μακρὰν ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ γλιστρήσῃ. Ὅπως δύο μονομάχοι, ἔτσι εἶναι καὶ ὁ Μοναχός, ποὺ συναναστρέφεται μὲ γυναῖκα· καὶ προσεκτικὸς ἂν εἶναι, καὶ θὰ νικήσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ νικηθῇ. Ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ συναναστροφὴ μὲ γυναῖκα εἶναι ὅπως ἡ λέαινα μὲ τὸ πρόβατον εἰς τὴν ἰδίαν μάνδραν» (τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ, σελ. 384-385).

*

«Κάποιος ἀπὸ τοὺς Πατέρας εἶπεν ὅτι τὸ πάθος τῆς πορνείας εἶναι πολύμορφον. Πορνεία εἶναι ἡ σωματικὴ ἁμαρτία, ἀκαθαρσία δὲ ἡ ψηλάφησις τῶν μελῶν τοῦ σώματος. Τὰ γέλια δὲ καὶ ἡ παρρησία, πολλάκις δὲ καὶ ἡ ἐκ θεοσεβείας συνομιλία, ἢ καὶ ἡ πρὸς διόρθωσιν γενομένη, ὅταν κινηθῇ ἐντός μας τὸ πάθος, ἱκανοποιοῦν τὴν φιλήδονον ἐπιθυμίαν. Μερικὰς φορὰς ἐξυπνᾷ μέσα μας τὸ πάθος καὶ ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τοῦ φορέματος ἀγαπωμένου προσώπου· πόσῳ μᾶλλον ἀπὸ τὸ ἄγγισμα ἢ τὴν συναναστροφήν» (σελ. 349).

*

«Ἄλλωστε ἡ ἀξία τῆς ἀγαμίας εἰς τοῦτο ἔγκειται, εἰς τὸ νὰ διαχωρίζωνται οἱ μοναχοὶ ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῶν γυναικῶν. Ἐὰν ὅμως ὁ κατ᾽ ὄνομα μόνον ἐπαγγελλόμενος τὴν ἀρετὴν ἐνεργῇ ὅπως αὐτοὶ ποὺ συνοικοῦν μὲ γυναῖκας, εἶναι φανερὸν ὅτι ἐπιδιώκει τὴν σεμνότητα τῆς παρθενίας μὲ τὰ λόγια, ἐνῷ δὲν ἀπέχει τῆς ἀπρεπείας τῆς ἡδονῆς» (Μ. Βασίλειος, Ἐπιστολὴ ἀριθ. 55 πρὸς Γρηγόριον, P.G. 30, 812-828).

Πάντα τὰ ἀνωτέρω συμφωνοῦν ἀπολύτως πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἰδοὺ καὶ ἓν σχετικὸν Ἁγιογραφικὸν παράδειγμα: ***«Ἀπόστρεψον ὀφθαλμὸν ἀπὸ γυναικὸς εὐμόρφου καὶ μὴ καταμάνθανε κάλλος ἀλλότριον. Ἐν κάλλει γυναικὸς πολλοὶ ἐπλανήθησαν»*** (Σοφ. Σειρ. θ´ 8).

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς προαναφερθέντας ἱεροὺς Κανόνας, καὶ αὐτὰ τὰ διδάγματα τῶν ὁσίων Πατέρων, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἔχουν καταπεριφρονηθῆ ἀπὸ τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ καὶ τὸν Ἱερόθεον Βλάχον.

Ὁ Ναυπάκτου ὑμνητὴς τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex

Ὡς ἐκτίθεται κατωτέρω, ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, διὰ νὰ στηρίξῃ τὴν «*ἁγιότητα*» τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, δὲν ἐδίστασε νὰ κηρύξῃ ὅτι ἡ μικτὴ Μονὴ τοῦ Essex εἶναι ***«εὐδοκία τοῦ Θεοῦ»***, ***«προβολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας»*** καὶ ***«κήρυγμα τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος»***, ὡς κατωτέρω. Καταφανὴς περιφρόνησις τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ὁσίων Πατέρων ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου κ. Ἱεροθέου Βλάχου. Πρόκλησις μεγάλη. Ἰδοὺ ἀκόμη:

Ὁ θαυμαστὴς τῆς ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Ἔσσεξ κ. Ἱερόθεος ἀφιερώνει εἰς αὐτὴν τὸ κρινόμενον βιβλίον του: ***«Στὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Essex Ἀγγλίας»*** (σελ. 7). Ὡς καταγγέλλει ὁ κ. Μάριος Πηλαβάκης, Διδάκτωρ τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀντικανονικότητα ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας της, ἡ Μονὴ αὐτὴ *«εὑρίσκεται εἰς πλήρη ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ μετὰ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἰδιοτύπου τραγελαφικῆς "ἐκκλησίας"»*, ξένης πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, μεταδιδούσης τὰ Μυστήρια *«εἰς ἀθέους καὶ ἀθρήσκους»* καὶ *«ἀνεχομένης, ὡς λέγεται, πᾶν εἶδος σεξουαλικῶν ἐπιδόσεων καὶ σατανικῶν δραστηριοτήτων μεταξὺ μελῶν της»*. Αὐτὴν τὴν ψευδο-ἐκκλησίαν ἔχει ἀποδοκιμάσει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐνῷ ὁ κ. Ἱερόθεος, ὡς φαίνεται, ἀναγνωρίζει αὐτὴν ἐμμέσως, ἐπειδὴ ἐπαινεῖ διθυραμβικῶς καὶ ἔχει ἀφιερώσει τὸ βιβλίον του εἰς τὴν Μονήν, ἡ ὁποία ἔχει πλήρη κοινωνίαν μὲ τὴν ἄσχετον πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν ψευδο-ἐκκλησίαν αὐτήν.

*

Τὴν συγγραφὴν τοῦ βιβλίου του περὶ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Σωφρονίου Σαχάρωφ θεωρεῖ ὁ Ναυπάκτου *«ὡς δωρεὰν τοῦ Θεοῦ»*.

Γράφει: ***«Εὐχαριστῶ ἐν δοξολογίᾳ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ γιὰ τὴν δωρεὰ αὐτὴ»*** (σελ. 17). Ἐν συνεχείᾳ εὐχαριστεῖ «*καὶ ὅλη τὴν Ἀδελφότητα* ***γιατὶ διαφυλάσσει τὴν πνευματικὴ κληρονομία τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου Γέροντος Σωφρονίου***, *μέσα στὴν ὁποία ἔζησε κατὰ διαστήματα καὶ ὁ γράφων καὶ γνώρισε καὶ τὴν δική τους ἀγάπη»*.

Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ «***πνευματικὴ κληρονομία»;*** Ἡ ἵδρυσις μικτῶν Μονῶν. Αὐτὸ εἶναι τὸ κορυφαῖον ἔργον τοῦ π. Σωφρονίου, ἡ ἵδρυσις τῆς **μικτῆς Μονῆς** τοῦ Essex, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ προκλητικὸν σκάνδαλον.

*

Ἐπίσης, μὲ μεγάλην πνευματικὴν ἱκανοποίησιν γράφει ὁ Ποιμενάρχης τῆς Ναυπάκτου: ***«Παρέμεινα στὸ Μοναστήρι περίπου ἐνάμιση μῆνα καὶ στὴν συνέχεια, σχεδὸν κάθε καλοκαίρι καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια, ἐπισκεπτόμουν τὸ Μοναστήρι»*** (σελ. 238).

«Πιστεύω ὅτι ἡ ἵδρυσις καὶ ὕπαρξις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου **(Essex)** ***ἀποτελεῖ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι προβολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κήρυγμα τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας»*** (σελ. 318).

Ὁ Ναυπάκτου ἀθετεῖ μὲ αὐτὰ τὰ ὁποῖα γράφει τοὺς προαναφερθέντας δύο αὐστηροτάτους ἱεροὺς Κανόνας Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ἱεροὺς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν μὲ συγκλονιστικὴν αὐστηρότητα τὸν συνείσακτον Μοναχισμόν, καθὼς καὶ τὰ σχετικὰ αὐστηρὰ Πατερικὰ κείμενα.

Ἡ **ἀθέτησις** εἶναι κατὰ πολὺ χειροτέρα τῆς παραβάσεως. Ἡ ἀθέτησις, ἐν προκειμένῳ, εἶναι **ΑΙΡΕΣΙΣ**. Πῶς διενοήθη καὶ κατὰ ποῖον τρόπον ἐσκέφθη ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου καὶ πῶς ἀπετόλμησεν, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ διδάξῃ ὅτι μία **μικτὴ Μονὴ** εἶναι ***«εὐδοκία τοῦ Θεοῦ»,*** ὅτι ἀποτελεῖ κορυφαῖον παράδειγμα «***προβολῆς τῆς Ὀρθοδοξίας»*** καὶ ὅτι εἶναι ***«κήρυγμα τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας»;*** Ὁ ἱδρύων μικτὴν Μονὴν εἶναι **καθαιρετέος**, ὡς ἐπιτάσσουν οἱ προαναφερθέντες ἱεροὶ Κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Πάντα ταῦτα εἶναι ἀνατρεπτικὰ καὶ περιφρονητικὰ τῶν προαναφερθέντων ἱερῶν Κανόνων. Ἄρα εἶναι σαφὴς ἡ ἀθέτησις καὶ ἑπομένως ὑπάρχει **αἵρεσις**, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέπεσεν ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος μετὰ τοῦ ψευδο-«*ἁγίου*» του Σωφρονίου Σαχάρωφ.

*

Συνεχίζει ὁ Ναυπάκτου νὰ διακηρύσσῃ τὰς συμβιωτικὰς ἐξάρσεις του εἰς τὴν μικτὴν Μονὴν τοῦ Essex: ***«Ἡ παραμονή μου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν συνδέεται μὲ ἰσχυρὰ ἅγια βιώματα, δυναμικὰς ἀποφάσεις, συγκλονιστικὰς ἐμπειρίας... τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»*** (σελ. 264).

Ὁ Ναυπάκτου, μὲ τὰ τόσα ἀποδεδειγμένα ψεύδη, τὰ ὁποῖα εἶπε καὶ

ἔγραψε κατὰ τῆς περιφήμου καὶ μεγάλης Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Ναυπάκτῳ, Μονῆς τῆς Μητροπόλεώς του, καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τοῦ κτίτορος καὶ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς αὐτῆς π. Σπυρίδωνος Λογοθέτου, κατηγόρησε πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὴν Ἱερὰν αὐτὴν Μονὴν διὰ κοσμικὸν δῆθεν πνεῦμα καὶ προτεσταντικὴν νοοτροπίαν, ἐπειδὴ ἔχει ἀξιόλογον Συνεδριακὸν Κέντρον, Ῥαδιοφωνικὸν Σταθμόν, ἐντυπωσιακὸν ἰχθυοτροφεῖον εἰς τὸ βουνὸν κ.λπ. Παραλλήλως, ὅμως, προβάλλει ὡς πρότυπον τὴν σφοδρῶς καταδικαζομένην ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων μικτὴν Μονὴν τοῦ Ἔσσεξ!!!

Τραγικὴ ἡ ἀντιφατικότης του. Προκλητικὴ ἡ ἀσυνέπειά του. Ὁ Ναυπάκτου εἶναι φανατικὸς θαυμαστὴς τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex, ἡ ὁποία ἱδρύθη καὶ λειτουργεῖ κατὰ παράβασιν αὐστηρῶν ἱερῶν Κανόνων, θεσπισθέντων μάλιστα ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ συγχρόνως σκληρὸς διώκτης τῆς ἱεροκανονικῆς καὶ λειτουργούσης εὐρύθμως μεγάλης Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Ναυπάκτῳ. Μόνον ἀσυνέπεια ὑπάρχει εἰς τὴν συμπεριφοράν του αὐτήν; Εἶναι δραματικῶς ἐκτεθειμένος εἰς τὴν κοινὴν γνώμην ὁ Σεβασμιώτατος.

*

Ὁ Ναυπάκτου ἐμπλέκει ἐδῶ ἀσεβῶς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. ***«Τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»***, γράφει, ὑπῆρξεν ἄκρως ὠφέλιμος ἡ παραμονή του εἰς τὴν μικτὴν Μονὴν τοῦ Essex.

Οἱ ἄκρως ἀπαγορευτικοὶ ἱδρύσεως μικτῶν Μονῶν ἱεροὶ Κανόνες ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων **ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.** Ὁ Ναυπάκτου λέγει ὅτι τώρα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συνευδοκεῖ εἰς τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν μικτῶν Μονῶν καὶ εἰς τὴν συνδιαίτησιν Μοναχῶν καὶ Μοναστριῶν, ὅπου ***«μοιχεία μεσολαβεῖ»*** (κ΄ Κανὼν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου παρουσιάζει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὡς νὰ αὐτοαναιρῆται. Φρικιαστικὴ βλασφημία!

Νὰ προσέλθῃ ὁ Ναυπάκτου εἰς πνευματικόν – ἐξομολόγον, ἀφοῦ προηγουμένως ἀποπτύσει τὰς πολλαπλᾶς θεολογικὰς πλάνας καὶ κακοδοξίας του, δημοσίως καὶ ἐγγράφως.

*

«Μέσα στὴν ὕπαρξή μου ἑνώθηκε ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Essex μὲ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Αἰσθανόμουν ὅτι τὰ ὅσα ἔζησα στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Essex... ἦταν ἕνα στάδιο προετοιμασίας γιὰ νὰ γνωρίσω καλύτερα τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὴν βαθύτερη "καρδιά του"» (σελ. 280).

Ὁ Ναυπάκτου διακηρύσσει ὅτι, ἐὰν δὲν εἶχε συνδεθῆ μὲ τὴν καταδεδικασμένην ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων μικτὴν Μονὴν τοῦ Essex, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῆ τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Εἶναι ἄχαρις καὶ ἀνιαρὸς ὁ σχολιασμὸς κειμένων τοιούτου ἐπιπέδου. Τί νὰ εἴπω; Καὶ πάλιν ἐπιπολαιότης! Καὶ πάλιν ἀνευθυνότης! Καὶ πάλιν γελοιότης!

*

«Γνώριζα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ μία ζωντανὴ ὀρθόδοξη παρουσία* (ἡ μικτὴ Μονὴ Essex) *κι' ἄναψε μέσα μου ἀκόρεστη καὶ ἄσβεστη δίψα νὰ τὴν ἀπολαύσω... Τὴν ὀμορφιὰ ὅμως ποὺ κρύβει τὸ μέρος αὐτὸ τὴν καταλαβαίνει κανεὶς ὅταν ζήση μερικὲς μέρες, ἀλλὰ καὶ ὧρες ἀκόμη, τόσο πολὺ ποὺ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μπορέση νὰ τὴν περιγράψῃ... Ὅλοι κινοῦνται μέσα στὴν ἡσυχαστικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Στὴν Μονὴ ὑπάρχει γνήσιο ὀρθόδοξο φρόνημα καὶ ἀληθινὸς μοναχικὸς – ἡσυχαστικὸς βίος» (*«Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι»*, σελ. 269, 270 καὶ 288).

Οὔτε διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ᾐσθάνθη ὁ Ναυπάκτου τόσην ***«ἀκόρεστη καὶ ἄσβεστη δίψα»*** διὰ νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ, ὅσην διὰ τὴν μικτὴν Μονὴν τοῦ Essex, εἰς τὴν ὁποίαν τηρεῖται δῆθεν ἡ ***«ἡσυχαστικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας»*** καὶ ὑπάρχει ὁ ***«ἀληθινὸς μοναχικὸς – ἡσυχασμὸς»*** μὲ τὴν ***«συγκατοίκησιν»*** ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὡς γράφει ὁ τῆς Ναυπάκτου Ποιμενάρχης Ἱερόθεος Βλάχος ἐξ Ἰωαννίνων. Προβάλλει ὁ Ναυπάκτου μίαν νέαν καὶ ἐκσυγχρονισμένην ***«ἡσυχαστικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας»*** καὶ ἕνα ἐξωραϊσμένον ***«μοναχικὸν ἡσυχασμὸν»*** μὲ τὴν ***«συνδιαίτησιν»*** μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν εἰς τὴν **μικτὴν Μονὴν** τοῦ Essex τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ὑπάρχει ***«κοινὴ προσευχὴ καὶ κοινὴ Τράπεζα»*** καὶ ὅπου ***«μοιχεία μεσολαβεῖ τὴν συνδιαίτησιν»***, ὡς ἀνωτέρω.

*

Τέλος, ὁ *«ὑπερεκκλησιολογικὸς»* καὶ *«ἀμύντωρ»* τῶν ἱερῶν Κανόνων Ἐπίσκοπος Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος προσεπάθησε νὰ ὑποβαθμίσῃ τὴν κραυγάζουσαν ἀντικανονικότητα τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex. Γράφει σχετικῶς:

«Οἱ Πατέρες ποὺ ἀσκοῦνται ἐκεῖ γνωρίζουν ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν εἶναι συνηθισμένος καὶ ὑπάρχουν ***προβληματισμοὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων... Ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὴ μεγάλη μορφὴ τοῦ Ἀρχιμ. Σωφρονίου... Αὐτὸς ἔχει πληροφορίες ἀπὸ τὸν Θεὸ»*** (ἔνθ. ἀν., σελ. 287-288). Ὁ Σαχάρωφ θεόπνευστος, οἱ ἱεροὶ Κανόνες προβληματικοί!!! Καὶ μὴ χειρότερα!

Νὰ μάθῃ ὁ Ναυπάκτου ὅτι δὲν ὑπάρχουν ***«προβληματισμοὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων».*** Οἱ ἱεροὶ Κανόνες δὲν εἶναι ***«προβληματικοί».*** Ἡ Ἐκκλησία δέχεται καὶ τηρεῖ ὡς θεοπνεύστους τοὺς προαναφερθέντας ἱεροὺς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν μικτῶν Μονῶν, δι' εὐνοήτους λόγους, αἰωνοβίως δεδοκιμα-

σμένους. Εἶναι ῥητοὶ καὶ σαφέστατοι οἱ ἱεροὶ Κανόνες. Ὁρίζουν **καθαίρεσιν καὶ ἀφορισμὸν** διὰ τοὺς κληρικοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἱδρύουν μικτὰς Μονάς. Γράφει ὁ Ναυπάκτου ὅτι ἔχει *«ἐμπιστοσύνη στὴ μεγάλη μορφὴ τοῦ Ἀρχιμ. Σωφρονίου...* ***Αὐτὸς ἔχει πληροφορίες ἀπὸ τὸν Θεό».*** Ὁ ἱδρυτὴς αὐτὸς τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex εἶναι **καθαιρετέος**, ἐπειδὴ ἵδρυσε μικτὴν Μονήν. *Ἔλαβε* λοιπὸν πληροφορίαν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἱδρύῃ μικτὰς Μονάς; Ὁ Ναυπάκτου κατασκανδαλίζει τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, διὰ νὰ ἐξάρῃ τὴν ψευδοαγιότητα τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ.

Πάντα, ὅσα κακόδοξα, δαιμονοληπτικὰ καὶ ἐξωφρενικὰ ἔγραψε καὶ εἶπεν ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἐγκρίνει, υἱοθετεῖ, ὑποστηρίζει μετὰ φανατισμοῦ, δημοσιεύει καὶ προβάλλει ὑπερηφάνως ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος καὶ συνεπῶς θεωροῦνται καὶ καταλογίζονται ἅπαντα αὐτὰ καὶ ὡς ἰδικά του κείμενα καὶ ὡς ἰδικοί του λόγοι, δι' αὐτὸ καὶ συναριθμοῦνται εἰς τὸ ὑπὸ ἔκδοσιν βιβλίον μου *«ΤΑ ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ»* μὲ τὰ προσωπικά του ἀθεολόγητα.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ναυπάκτου ἀπεφάνθη, αὐθαιρέτως καὶ ἀντιεκκλησιαστικῶς, ὅτι ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ εἶναι ***«ἅγιος»*** καὶ ὡς ἅγιον τιμᾷ αὐτόν, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ προσεύχεται (βλ. κατωτέρω). Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ὑπερθεματίζει καὶ συμφωνεῖ ἐν παντὶ μὲ ὅλας τὰς κακοδόξους ἰδέας, παραδόξους σκέψεις καὶ συγκεχυμένας ἀπόψεις τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ.

Ἀδικαιολόγητοι δικαιολογίαι τοῦ Σωφρονίου

Ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ προσεπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα σχετικῶς μὲ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀντικανονικὴν ἵδρυσιν μικτῆς Μονῆς εἰς τὸ Essex τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐξετέθη ἀκόμη περισσότερον μὲ τὴν σαθρὰν ἐπιχειρηματολογίαν τῶν ἰδιορρύθμων ἀτραπῶν του.

Εἶπεν εἰς τὸν Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον: «***Δὲν θέλουμε ἐμεῖς νὰ παραβοῦμε τοὺς Κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀλλὰ ἐδῶ στὴν Ἀγγλία δὲν γίνεται διαφορετικά. Αὐτὸ μᾶς ἐπέβαλαν οἱ συνθῆκες καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ»*** (σελ. 396).

Ἐπίσης, εἰς ἀπαντητικὴν ἐπιστολήν του ὁ Σωφρόνιος (20-7-1989), δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν *«Ὀρθόδοξον Τύπον»* (16-8-1989), γράφει: ***«Τὸ σχῆμα ὅπερ ἔλαβεν ἡ καθ' ἡμᾶς ἀδελφότης..., ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, οὐδὲ κἂν ἐπελέγη ὑπ' ἐμοῦ. Ἐπεβλήθη εἰς ἐμὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν συνθηκῶν τῆς ἐν τῇ Δύσει Ὀρθοδοξίας»***.

Παρατηρήσεις:

α΄) Οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἔχουν αἰώνιον καὶ καθολικὸν κῦρος. Ἡ ἄποψις ὅτι ἡ παράβασις αὐτῶν εἰς ὡρισμένους τόπους εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἀποτελεῖ **αἵρεσιν**. Ἡ ἀπόρριψις τῆς καθολικότητος τῶν ἱερῶν Κανόνων πράγματι

εἶναι αἱρετικὴ δοξασία, διότι οἱ ἱεροὶ Κανόνες εἶναι ἡ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τῆς Δογματικῆς Διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ ποῖον δικαίωμα ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ δικαιολογεῖ τὴν παράβασιν τῶν ἱερῶν Κανόνων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου;

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχει Ὀρθόδοξος Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ μὲ 100 καὶ πλέον ἐνορίας. Ἐρωτῶ· ἡ Ἱερὰ αὐτὴ Ἀρχιεπισκοπὴ ἱδρύθη καὶ λειτουργεῖ κατὰ παράβασιν τῶν ἱερῶν Κανόνων λόγῳ... Ἀγγλίας; Ἐὰν ὄχι, ποῖοι εἶναι οἱ εἰδικώτεροι ἐκεῖνοι λόγοι οἱ ὁποῖοι ἐξηνάγκασαν τὸν Σωφρόνιον νὰ γίνῃ δεινὸς παραβάτης αὐστηροτάτων ἱερῶν Κανόνων, ὡς ἀνωτέρω, θεσπισθέντων ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων; Εἶναι προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ ὑποκύψῃ εἰς οἱουσδήτινας τοιούτους λόγους. Ἀνωτέρα βία δὲν ὑπῆρξεν. Ἑπομένως, μὲ τὴν θέλησίν του περιεφρόνησε τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ἱδρύσας μικτὴν Μονήν.

β´) Ὁ ἁγιορείτης π. Ἐφραίμ, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἵδρυσε περὶ τὰς 20 μεγάλας Ἱερὰς Μονὰς εἰς τὴν Ἀμερικήν, χωρὶς νὰ γίνῃ παραβάτης ἱερῶν Κανόνων. Διατί δὲν ἐδυσκολεύθη ὁ π. Ἐφραίμ; Τὰ τῆς «*Δύσεως*» ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ. Ἀλλοῦ δὲ (Θεραπευτικὴ ἀγωγή, 1987) ὁ ἴδιος ὁ Ναυπάκτου, ἀντιφάσκων, γράφει διὰ τὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων: ***«Δὲν μποροῦμε νὰ δικαιολογοῦμε τὴν ἀπόρριψή τους λόγῳ τῶν σημερινῶν συνθηκῶν»*** (σελ. 256).

γ´) Ὁ Σωφρόνιος ὁμολογεῖ ὅτι ἡ μικτὴ Μονή του εἰς τὸ Essex ἱδρύθη καὶ λειτουργεῖ μέσα εἰς μίαν διαφοροποιημένην Ὀρθοδοξίαν τῆς Δύσεως. Ἡ Ὀρθοδοξία ὅμως εἶναι μία. Ὅπου ὑπάρχει διαφοροποίησις ἐκεῖ δὲν ὑφίσταται πραγματικὴ Ὀρθοδοξία. Ἐκεῖ ὑπάρχει **αἵρεσις.**

δ´) Ἀπορῶ πῶς ἔγραψεν, ὡς ἀνωτέρω, ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ὅτι ἡ Μονὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ ***«προβολὴν τῆς Ὀρθοδοξίας»***. Ἔκαμε λάθος ὁ κ. Ἱερόθεος. Ἔπρεπε νὰ παρεμβάλῃ ἓν **σ** εἰς τὴν λέξιν «*προβολὴν*» μετὰ τὸ πρῶτον συνθετικὸν τῆς λέξεως (προ), ὥστε νὰ ἀποδοθῇ ἡ πραγματικὴ θλιβερὰ κατάστασις («*προβολὴν*» = προ**σ**βολήν τῆς Ὀρθοδοξίας) ἀφοῦ ὁ Σωφρόνιος πληροφορεῖ ὅτι ἡ Μονή του εὑρίσκεται εἰς νενοθευμένον ὀρθόδοξον περιβάλλον, ὅταν γράφῃ ὅτι αὕτη ἱδρύθη «*κατ᾽ ἀναλογίαν τῶν συνθηκῶν τῆς ἐν τῇ Δύσει Ὀρθοδοξίας*» καὶ ἀφοῦ ἡ Μονὴ αὐτὴ ἱδρύθη καὶ λειτουργεῖ καταχρηστικῶς καὶ κατὰ περιφρονητικὴν παράβασιν αὐστηρῶν ἱερῶν Κανόνων. Ἄλλη εἶναι ἡ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ὀρθοδοξία καὶ ἄλλη ἡ ἐν τῇ Δύσει; Ἔχομεν δύο διαφορετικὰς Ὀρθοδοξίας;

ε´) Φρίκη! Βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ! Ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ γράφει ὅτι τὴν μεγάλην παράβασιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, ὡς πρὸς τὴν ἵδρυσιν τῆς ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς του, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ ὑφισταμένας συνθήκας, ἐπέβαλε τὴν παράβασιν αὐτὴν ***«ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»*** (!!!), ὡς συμφωνεῖ καὶ ὁ ὑμνητής του Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος.

Φρίξατε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται. Φρίξατε μετ' ὀδύνης πολλῆς. Σχολιάσατε δὲ καὶ σεῖς αὐτὸ τὸ ἀνήκουστον θεολογικὸν κατάντημα.

Ὑβρίζεται εὐθέως ὁ Θεός, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Θεὸς παρουσιάζεται ὡς ἀντιφατικὸς καὶ ἀνακόλουθος. Οἱ ἱεροὶ Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐθεσπίσθησαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Κατὰ ποίαν ἔννοιαν λοιπὸν εἶναι δυνατὸν τὸ ***«ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»*** νὰ **ἐπιβάλλῃ** τὴν ἀπηγορευμένην αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων ἵδρυσιν μικτῶν Μονῶν; Αὐτοαναιρεῖται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Ἀντιφάσκει ὁ Θεός; Θὰ προβληματισθῇ τώρα, συγκλονιστικῶς, ὁ κ. Ἱερόθεος μὲ αὐτὴν τὴν ἀνάλυσιν καὶ διὰ τὸν κεκοιμημένον Σωφρόνιον;

*

Ἔτι καὶ ἔτι ἔχει καταβαραθρωθῆ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νὰ δικαιολογηθῇ, ἀδικαιολογήτως, διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἵδρυσιν τῆς ἀνδρογυναικείας Μονῆς εἰς τὸ Essex τῆς Ἀγγλίας, παρὰ τὴν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ἰδοὺ τί ἔγραψεν ἀκόμη εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν ἀπαντητικὴν ἐπιστολήν του ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ:

«Περὶ ποίας ἁμαρτίας ἐλέγχετε ἡμᾶς; Θὰ εἴπητε ἀσφαλῶς τὴν παράβασιν Κανόνων. Λησμονεῖτε, ὅμως, ὅτι πρὸ ὑμῶν εἶπε Τις μείζων ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν: "Τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον"» (Μκ. γ´ 27); Μεῖξις ἄμεικτος! Ὁ Σωφρόνιος ἐπικολλᾷ ὅποιο Ἁγιογραφικὸν χωρίον νομίζει ὅτι τὸν ἐξυπηρετεῖ εἰς οἱανδήποτε θέσιν ἢ κατάστασιν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ εἶχε σταλῆ πρὸς τὸν ἱδρυτὴν καὶ ὑπεύθυνον τῆς ἐν Λονδίνῳ Ἀδελφότητος *«Ο ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ»* κ. Μάριον Ἰ. Πηλαβάκην.

Ἡ Ἀδελφότης αὐτὴ ἀνταπήντησεν εἰς τὸν Σωφρόνιον μὲ ἐκτενὲς κείμενον, δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὁμώνυμον περιοδικὸν τῆς Ἀδελφότητος *«Μέγας Ἀθανάσιος»* (Ἰούνιος 1990, ἀριθ. φύλλου 29). Ἀπὸ τὸ κείμενον αὐτὸ παρατίθενται ἐνταῦθα τὰ ἀκόλουθα ἀποσπάσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχει καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν δαιμονικὴν πλάνην τοῦ Σωφρονίου ὅτι, ὅπως ὁ Κύριος κατήργησε τὴν ἀργίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Σαββάτου, οὕτως εἶναι δυνατὸν νὰ καταργοῦνται καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἢ νὰ ἀναστέλληται ἡ ἰσχὺς αὐτῶν, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, τὰς ὁποίας, βεβαίως, κρίνει εἷς Ἱερομόναχος. Ἰδοὺ τὰ ἀποσπάσματα αὐτά:

«Τὸ παράδοξον εἶναι, σεβαστὲ Πάτερ, ὅτι ἀλλόκοτοι νεωτερισμοὶ καὶ πρωτάκουστοι καινοτομίαι χαρακτηρίζουν τὸν μοναχικὸν τύπον τοῦ βίου σας κατὰ τρόπον ἐγείροντα καίρια ἐρωτήματα διὰ τὴν ἐν Χριστῷ σύνεσίν σας».

*

«Ἀλλὰ τὸ πλέον ἀπαράδεκτον σημεῖον τῆς ἐπιστολῆς σας εἶναι ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον παραβάλλετε τοὺς ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὰ Ἰουδαϊκὰ Σάββατα. Ἦλθεν ὁ Χριστὸς καὶ κατέλυσε τὰ Ἰουδαϊκὰ ἔθιμα. Σημαίνει λοιπὸν αὐτὸ ὅτι δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ καταλύωμεν ὅρια Πατέρων, ὡσὰν νὰ ἦσαν οἱ θεσμοθέται τῶν ἱερῶν Κανόνων οἱ ὑποκριταὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι; Τοιαύτην ἀντίληψιν τρέφετε σεῖς, πολιώτατε Γέρον, διὰ τοὺς πρὸ ὑμῶν Ἁγίους Γέροντας καὶ Πατέρας; Ἀλλὰ ἂν εἶσθε σεῖς ἀποδεδειγμένως πατραλοίας, ἐμεῖς δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀκολουθήσωμεν. Δι' ἡμᾶς "τῶν Ἁγίων Πατέρων τὸ στόμα, Θεοῦ κεχρημάτικε στόμα" (Ἁγ. Ἰω. Δαμασκηνοῦ). *Ὑπάρχει ἆραγε σαφεστέρα ἔνδειξις τοῦ ὅτι εὑρίσκεσθε ἐν πλάνῃ ἀπὸ τὴν ποδοπάτησιν τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν τῆς Ἐκκλησίας Συνόδων καὶ τῶν συγκροτησάντων αὐτὰς Πατέρων, οἵτινες καὶ τοὺς Κανόνας αὐτῶν ἐθέσπισαν»;*

*

«Εἶσθε μὲν κατὰ τῶν Κανόνων γενικῶς, ἀλλ' ὄχι καὶ κατὰ τῶν Κανόνων ποὺ σᾶς συμφέρουν καὶ σᾶς εὐνοοῦν. Αὐτοὺς τοὺς τελευταίους Κανόνας τοὺς σέβεσθε καὶ τοὺς τηρεῖτε σχολαστικώτατα καὶ τοὺς τοποθετεῖτε ὑπεράνω τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας».

*

«Ἐντελῶς ἀφρόνως ἐφθάσατε καὶ μέχρι σημείου ν' ἀποφανθῆτε ὅτι "πάντες οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἐν πονηραῖς ἡμέραις ἀργοῦσιν, ὡς τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ τοῖς Πατρᾶσι κατὰ περίπτωσιν δοκεῖ"!! Οὐδέποτε ἀνέγνωμεν τοιαύτην χονδροειδῆ ἀνοησίαν. Ἀκόμη καὶ τὰ νήπια τῆς Ἐκκλησίας γνωρίζουν ὅτι ὅλοι οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἐθεσπίσθησαν εἰς πονηρὰς ἡμέρας καὶ πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀκριβῶς τῆς πονηρίας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάστροφον καὶ σατανικὴν ἰδικήν σας ἑρμηνείαν οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἀργοῦν ἐν ἡμέραις πονηραῖς καὶ ἐν ἀγαθαῖς ἡμέραις ἰσχύουν!!! Διατί ἆραγε ἰσχύουν τότε; Διὰ νὰ περιστέλλουν τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀκακίαν; "Οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πικρὸν γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὺ πικρόν", ἔκραξεν ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας. Δώσατέ μας λοιπὸν ἓν καὶ μόνον παράδειγμα κατὰ τὸ ὁποῖον ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ τοῖς Πατρᾶσι νὰ ἀργήσῃ ὁ οἱοσδήποτε Κανών. Οἰκονομίαν, ἤτοι ἔκτακτον καὶ στιγμιαίαν ὑπέρβασιν Κανόνων, ἔκαμαν πολλάκις οἱ Πατέρες. Κατάργησιν ὅμως ἔστω καὶ ἐλαχίστης ἐντολῆς ἢ Κανόνος, ἑνὸς ἰῶτα ἢ μιᾶς κεραίας, οὐδεὶς οὐδέπω διενοήθη».

*

«Ἀποροῦμε ἐξ ἄλλου πῶς ἐμφανίζεσθε ὡς μαγνήτης σωτηρίας τῆς οἰκουμένης καὶ ὡς πόλος ἕλξεως τῶν ἐθνῶν καὶ παραλείπετε ἐσκεμμέ-

νως ὅλας ἐκείνας τὰς θλιβερὰς καὶ φρικτὰς περιπτώσεις ἀνθρώπων ποὺ σᾶς ἐπλησίασαν πλήρεις ἐλπίδων. Πολλοὶ καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἐκάρησαν μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας σας καὶ ἐν συνεχείᾳ δεινῶς σκανδαλισθέντες καὶ ἀπογοητευθέντες –οὐχὶ ἄνευ λόγου– ἀπεσχηματίσθησαν καὶ ἐνυμφεύθησαν... Θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἀναφέρωμεν καταλεπτῶς καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὴν προσωπικὴν τραγικὴν ἱστορίαν πολλῶν θυμάτων σας, σεβαστὲ Γέρον, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὰ διασύρωμεν».

*

«Ἀλλὰ μήπως ἔχουν καμμίαν ἰδιαιτέραν ἀξίαν δι' ὑμᾶς τὰ Ἄχραντα καὶ φρικτὰ καὶ ζωοποιὰ τοῦ Χριστοῦ Μυστήρια; Ἂν εἶχαν δὲν θὰ τὰ μεταδίδατε ἀδεῶς καὶ ἀθεοφόβως εἰς πανσπερμίαν αἱρετικῶν τῆς ECOF» (ψευδοεκκλησία εἰς τὴν Γαλλίαν).

*

Ο Σωφρόνιος Σαχάρωφ εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν ἀπαντητικὴν ἐπιστολήν του, ὡς ψευδοδικαιολογητικὰ ἱδρύσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Ἔσσεξ, γράφει καὶ αὐτά:

«Πλὴν τῶν ἀνδρῶν, καὶ εὐλαβεῖς γυναῖκες ἔρχονται πρὸς ἐμὲ ἐκ διαφόρων ἠπείρων καὶ ἀπὸ μακροτάτων ἀποστάσεων, οὐχὶ σπανίως χιλιάδας διανύουσαι μιλίων. Πῶς θὰ ἐδεχόμην αὐτὰς εἰς τὴν γωνίαν ταύτην τοῦ κόσμου; Πῶς θὰ τὰς ἐβοήθουν; Καὶ ἂν τὰς ἀπέπεμπον, ποῦ θὰ ἐπορεύοντο; Δὲν βλέπετε τὸν ἰδιαίτερον χαρακτῆρα τῆς μονῆς μου καὶ τῆς ἐνταῦθα ἀποστολῆς της;».

*

Εἰς τὴν ἀμηχανίαν τοῦ Σωφρονίου καὶ τοὺς παραλογισμούς του νὰ δικαιωθῇ διὰ τὸ πραξικόπημά του καὶ τὴν ἀνταρσίαν του κατὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἀπαντᾷ εὐστόχως πάλιν ὁ κ. Μάριος Ἰ. Πηλαβάκης διὰ τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ *«Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος»*:

«Τὰ σαθρὰ ἐπιχειρήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀποπειρᾶσθε νὰ καλυφθῆτε οὐδένα πείθουν. Εἰς ὅλους τοὺς ὁσίους ὅλων τῶν ἐρήμων τῶν Αἰγυπτιακῶν ἢ τῶν Ρωσικῶν, προσέτρεχαν ἀνέκαθεν πλήθη ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρὸς ἐξομολόγησιν καὶ θεραπείαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν οὐδέποτε ἀπετόλμησε τὴν ἵδρυσιν μικτοῦ μοναστηρίου. Προσήρχοντο κατὰ χιλιάδας, πεζοποροῦντες ἐπὶ σειρὰν μηνῶν, καὶ ὄχι ἀεροπορικῶς, ὡς συμβαίνει σήμερον, καὶ ὅμως οὐδεὶς ὅσιος, ἡγούμενος ἀνδρικῆς μονῆς ὑπῆρξε τόσον φιλάνθρωπος ὅσον ἐσεῖς, ὥστε νὰ κρατήσῃ ἔστω μίαν γυναῖκα ἐντὸς τῆς μονῆς του χάριν τῆς ψυχικῆς της σωτηρίας. Καὶ οὐδεμία ἡγουμένη γυναικείας μονῆς ἐκράτησεν ἔστω καὶ ἕνα ἄνδρα ἐντὸς τῆς μονῆς της χάριν τῆς ψυχικῆς του ἀπολυτρώσεως. Μόνος ἐσεῖς, ἐξ ὅλων τῶν ἀπ'

αἰώνων ἁγίων, ἐφεύρατε ὁδὸν ἀπωλείας, τὸν μικτὸν συναγελασμὸν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν»!

*

»Δὲν ἐπτοήθητε οὔτε ἐκ πατερικῶν ὅρων οὔτε ἐκ συνοδικῶν κανόνων οὔτε ἐξ ἀναθεμάτων καὶ φρικτῶν ἀρῶν θεσπισμένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοὺς τοιαῦτα τολμῶντας; Εἰς τὴν ἀπέλπιδα προσπάθειάν σας νὰ δικαιολογήσητε τὰ ἀδικαιολόγητα προβαίνετε ἀκόμη καὶ εἰς αὐτοπροβολὴν καὶ ὁμιλεῖτε περὶ μυριάδων ἀνθρώπων ὠφεληθέντων ἐκ τῶν συγγραμμάτων σας! Ἐφθάσατε εἰς τὸν ἄφρονα βαθμὸν ἐσχάτης ἐπάρσεως νὰ διαλαλῆτε αὐτοπροσώπως ὅτι ἐν ὑμῖν λαλεῖ ὁ Χριστός!!! Νὰ σχίσωμεν λοιπὸν τὰ Εὐαγγέλια, νὰ καύσωμεν τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, νὰ ἀποπτύσωμεν τὰς πατερικὰς διδασκαλίας, ποὺ ἐπιτάσσουν ἄκρως ἀντιθέτους πρὸς τὰς ἐπιλογάς σας ἐντολὰς καὶ ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν ἰδικήν σας φωνὴν τὴν ὄντως ἀλλοτρίαν, ἣν οὐκ οἴδαμεν; (Ἰω. ι´ 5). Νὰ ὀνομάσωμεν τὸ ἰδικόν σας ὄνομα, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πᾶν ὀνόματος, διότι κατωρθώσατε νὰ κυκλοφορήσητε ἓν βιβλίον σας εἰς δεκαπέντε γλώσσας; Σᾶς πληροφοροῦμεν νὶικῶς ὅτι καὶ ἡ "Νανὰ" τοῦ Ἐμὶλ Ζολᾶ κυκλοφορεῖται εἰς σαρανταπέντε γλώσσας καὶ ὁ Σαίξπηρ εἰς ἑξήκοντα καὶ ὁ Γκαῖτε εἰς ἑβδομήκοντα. Καὶ λοιπόν;».

Ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἔχει φθάσει εἰς τὸ *«ἄκρον ἄωτον»* τῆς ἀφροσύνης του, ὥστε νὰ γράψῃ ἀκόμη εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν του ὅτι ὁ κ. Πηλαβάκης, ὁ ὁποῖος ἤλεγξεν αὐτὸν διὰ τὸ ἀνοσιούργημά του νὰ ἱδρύσῃ μικτὴν Μονήν, *«ἀσχημονεῖ»* καὶ *«κινδυνεύει πλέον τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων»*, δηλαδὴ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Πνευματικὴ τύφλωσις! Αὐτὰ ἰσχύουν ἀκριβῶς διὰ τὸν ἴδιον. Οἱ ἱεροὶ Κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὁρίζουν **ἀφορισμὸν καὶ καθαίρεσιν** διὰ κληρικόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἱδρύσῃ μικτὴν Μονήν!!!

Τὸ συγκλονιστικῶς παράδοξον, ἀνερμήνευτον, ἀδικαιολόγητον καὶ ἀνεξήγητον εἶναι τὸ ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος ἀνεκήρυξε καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς *«ἅγιον»* αὐτὸν τὸν Ἱερομόναχον καὶ ἔθεσεν αὐτόν, κατ' ἀξίαν, εἰς τὸ ὕψος τῶν μεγάλων Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου καὶ τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ, παρὰ καὶ τὰς ἑτέρας ἐν συνεχείᾳ ἀπιστεύτους καὶ τερατώδεις θεολογικὰς πλάνας του.

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ὁ ἅγιος Πορφύριος καὶ ὁ ἅγιος Παΐσιος εἶναι μειράκια ἐνώπιον τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, ὅπως παρουσιάζει αὐτὸν ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος μὲ ἐμετικὰς καὶ γελοιοποιητικὰς ὑπερβολάς. Ναί, Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου, αὐτογελοιοποιεῖσαι μὲ ὅσα ἐξωφρενικὰ καὶ ἐξωπραγματικὰ γράφεις, ὡς κατωτέρω, περὶ τοῦ πεπλανημένου Σωφρονίου Σαχάρωφ.

Σοβαρὰ ἐκκλησιολογικὴ αὐθαιρεσία τοῦ Ναυπάκτου

Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος διακηρύσσει, ἀντεκκλησιολογικῶς, ὅτι ὁ ἱδρυτὴς τῆς μικτῆς Μονῆς εἰς τὸ Essex τῆς Ἀγγλίας Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ εἶναι ***«ἅγιος»*** καὶ ὡς ἅγιον τιμᾷ αὐτόν. Ἐδῶ πρόκειται περὶ πραξικοπηματικῆς καὶ αὐθαιρέτου ἀνακηρύξεως *«ἁγίου»* καὶ ὄχι περὶ κανονικῆς ἀναγνωρίσεως. Ὡς δὲ ἐγράφη, ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος ἐπιδιώκει καὶ τὴν ἐπίσημον ἁγιοκατάταξιν τοῦ λίαν προβληματικοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ. Τοιαύτη σκανδαλώδης περίπτωσις διὰ πρώτην φορὰν παρατηρεῖται.

Ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, ὡς θεολόγος, ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν δὲν γίνεται ἀνακήρυξις, ἀλλὰ ἀναγνώρισις ἁγίου, τὴν ἁγιότητα τοῦ ὁποίου ἔχει παραδεχθῆ προηγουμένως ἡ καθολικὴ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ ἐπίσημος ἀναγνώρισις καὶ ἁγιοκατάταξις γίνεται μὲ ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατόπιν ᾐτιολογημένης προτάσεως τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πάπας μόνον ἀνακηρύσσει ἁγίους, κατὰ βούλησιν αὐτοῦ καὶ ἀνεξελέγκτως. Ἡ Ὀρθοδοξία ἀναγνωρίζει ἁγίους.

Τυγχάνει γνωστόν, ὅτι ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ἀγνώστων Ἁγίων, χωρὶς ἐπώνυμον ἁγιοκατάταξιν. Ὅμως, ἀποτελεῖ μέγα καὶ προκλητικὸν ἀτόπημα ἡ ὑπὸ τοῦ Ναυπάκτου παντελῶς ἄκριτος τόλμη νὰ ἀνακηρύξῃ, ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ τιμήσῃ ὡς πραγματικὸν ἅγιον τὸν ἀμφιλεγόμενον Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ μὲ τὴν περιπετειώδη πνευματικὴν ζωήν του καὶ τὰ τόσα κραυγαλέα ἀθεολόγητά του.

«Ἐμείναμεν»... ἀπὸ Ἁγίους

Ἀπεφάνθη λοιπὸν ὁ Ναυπάκτου εἰς τὸ βιβλίον του *«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤῼ»* : ***«Ἂν ὁ π. Σωφρόνιος δὲν εἶναι ἅγιος, τότε δὲν ὑπάρχουν ἅγιοι»*** (σελ. 49).

Σκέπτεται τί λέγει καὶ τί γράφει ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου; Λέγει δηλαδή: **Ἢ καὶ ὁ Σωφρόνιος ἅγιος ἢ οὐδεὶς ἅγιος.** Ἐὰν δὲν ἀναγνωρισθῇ λοιπὸν ὡς ἅγιος ὁ Σωφρόνιος, **ὅπως δὲν θὰ ἀναγνωρισθῇ**, τότε πλέον... ***«ἐμείναμεν»*** ἀπὸ Ἁγίους, κατὰ τὸν κ. Ἱερόθεον. Μόνον ἀκρισία; Μόνον ἀπερισκεψία; Ἢ κάτι χειρότερον ἀκόμη;

«Ἡ τοῦ ***ὁσίου*** *τούτου Πατρὸς κοίμησις ὑπῆρξεν ὄντως ὁσιακὴ ἐν Κυρίῳ τελείωσις, ἐν βαθυτάτῳ γήρατι.* ***Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν»*** (σελ. 478).

Μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους τελειώνει τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου περὶ τοῦ ψευδο-***«ἁγίου»*** του. Εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς

αὐθαιρεσίας του. Περιεφρόνησε ὁλόκληρον τὴν ἁγιοκατατακτικὴν διαδικασίαν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ναυπάκτου καὶ ὁ ἴδιος, μὲ τὰ προσωπικά του κριτήρια, ὡς Πάπας, ἀνεκήρυξε καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς **ἅγιον** τὸν παραπαίοντα δογματικῶς καὶ ἐκκλησιολογικῶς Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ. Ἴσως ἔχει παραγγείλει καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ *«ἁγίου»* του, ὁ ὁποῖος ἵδρυσε μικτὴν Μονὴν (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν) κατὰ περιφρόνησιν αὐστηροτάτων ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὁ ὁποῖος διετύπωσε τραγελαφικὰς θεολογικὰς πλάνας.

Ποῦ ἐφθάσαμεν; Κατὰ τὸν Ναυπάκτου, εἶναι *«ἅγιος»*, ἀναντιλέκτως, ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ, παρὰ τὰς τόσας κακοδοξίας του καὶ ἀνοησίας του, τὰς ὁποίας πανηγυρικῶς υἱοθέτησεν ὁ Ναυπάκτου καὶ προβάλλει ὑπερηφάνως πρὸς διδαχὴν τῶν ἀναγνωστῶν του.

Νὰ μὴ παρασυρθοῦν οἱ ἀναγνῶσται τοῦ παναθλίου ἐλεγχομένου βιβλίου καὶ τιμήσουν ὡς *«ἅγιον»* τὸν κοιμηθέντα Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ. Αὐτὸς εἶναι *«ἅγιος»* μόνον τοῦ ἁγίου Ναυπάκτου. Εἶναι προσωπικόν του κατασκεύασμα. Δι' ὅσα μὴ συμφώνως πρὸς τὸν θεῖον νόμον ἔπραξεν ὁ Ἱερομόναχος οὗτος θὰ κριθῇ τελικῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ ὅλοι ἡμεῖς.

Δεινὴ ἀντιφατικότης τοῦ Ναυπάκτου Ἱεροθέου

Εἶναι πολλαὶ αἱ ἀντιφάσεις τοῦ Ναυπάκτου. Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ ἀποκαλυπτομένη ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα ἑνὸς ἄρθρου του:

«Ἡ κατάταξη ὅμως ἑνὸς Χριστιανοῦ στὸ ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ συνδέεται μὲ ζωντανὰ τεκμήρια τῆς ἁγιότητος, νὰ ὑπάρχουν σαφῆ στοιχεῖα ποὺ νὰ πιστοποιοῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι Ναὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος... Ἂν κάποιος ἐκλαμβάνεται ὡς ἅγιος, ἀλλὰ τελικῶς δὲν εἶναι... καὶ βεβαίως ἀποδίδοντας σὲ αὐτὸν τιμὴ ἁγίου, γινόμαστε κτισματολάτρες... Πρέπει νὰ εἶναι ἀκράδαντη πίστη τῶν Χριστιανῶν ("καὶ μηδείς ἀπιστείτω")... Ἡ ζωντανὴ παρουσία τῶν ἁγίων ἐκδηλώνεται μὲ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα ἐπιτελοῦνται... Ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ποικιλία τῶν χαρισμάτων θαυματουργίας, μυροβλυσίας καὶ γενικὰ μὲ τὰ ἄφθαρτα λείψανα, τὰ ὁποῖα εὐωδιάζουν, θαυματουργοῦν καὶ μυροβλύζουν... Ἡ ἀπώλεια τῶν κριτηρίων τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος καὶ τῆς ἁγιότητος συνιστᾷ ἀλλοίωση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ βίωση μιᾶς δαιμονικῆς πνευματικότητος μὲ φοβερὲς συνέπειες γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο, ὅταν τιμᾷ κάποιον ὡς ἅγιον, ἐνῷ ὁ ἴδιος ὁ φερόμενος ὡς ἅγιος ἔχει ἀνάγκη τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ... Στοὺς ἁγίους ζητοῦμε τὶς προσευχές τους καὶ δὲν εὐχόμαστε γιὰ τὴν σωτηρία τους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο κάνουμε γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲν γνωρίζουμε ἐὰν ἔγιναν δεκτοὶ ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡς ἅγιοι. Ἐὰν λοιπὸν τιμοῦμε κάποιον ὡς ἅγιον, ποὺ ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἔχει φανερώσει ὡς ἅγιον, τότε τοῦ στεροῦμε

τὴν προσφορὰ τῶν προσευχῶν μας γιὰ τὴν σωτηρία του καὶ τοῦ κάνουμε μεγάλο κακό».

Τὰ ἀνωτέρω, διὰ τὴν ἁγιοκατάταξιν, γράφει ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος εἰς τὸ ἄρθρον του *«Ἡ ἁγιότητα κατὰ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση»* (*«Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση»*, Ἰανουάριος 2004), βασιζόμενος εἰς τὴν σχετικὴν διδασκαλίαν τοῦ κορυφαίου Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς δηλώνει ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου.

Ἐπίσης, μὲ θέμα *«Προϋποθέσεις ἁγιοκατατάξεως»* ἔδωκε καὶ συνέντευξιν ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος (*«Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση»*, Ἰανουάριος 2015), ὅπου ἐξέθεσε καὶ τὰ ἑξῆς *«χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ἑνὸς Χριστιανοῦ γιὰ νὰ εἰσέλθη στὸ ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας»:* ***«Νὰ διαθέτῃ ὀρθόδοξη πίστη»***, ***«νὰ γίνωνται θαύματα, δηλαδὴ ὁ Χριστὸς δι' αὐτοῦ νὰ ἐνεργῇ διάφορα σημεῖα»***, ***«νὰ προηγῆται ἀποδοχὴ ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ νὰ ἀκολουθῇ ἡ ἁγιοκατάταξη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία»***. ***«Ἡ συνείδηση τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ παίζει μεγάλο ρόλο στὴν ἁγιοκατάταξη ἑνὸς Χριστιανοῦ»***.

Οὐδὲν τοιοῦτον χαρακτηριστικὸν ὑπάρχει εἰς τὸν βίον τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ. Δέσποτα Ἱερόθεε Βλάχε, εὑρίσκεσαι εἰς δυσχερεστάτην θέσιν. Θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τιμᾷς ὡς *«ἅγιον»* τὸν ἀμφιλεγόμενον καὶ ἀντιλεγόμενον Σωφρόνιον Σαχάρωφ;

Συνεπῶς, δὲν ὑπάρχουν αἱ ἁγιοκατατακτικαὶ προϋποθέσεις διὰ τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ, κατὰ τὸν ἴδιον τὸν Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον, ὁ ὁποῖος, αὐθαιρέτως, ἀντικανονικῶς, ἀντεκκλησιολογικῶς καὶ ἀντορθοδόξως, ἀνεκήρυξεν, ἀνεγνώρισε καὶ μετ' ἐπιτάσεως προβάλλει ὡς ***«ἅγιον»*** τὸν περίεργον τοῦτον Ἱερομόναχον. Αὐτοαναιρεῖται διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὁ Ποιμενάρχης τῆς Ναυπάκτου κ.Ἱερόθεος Βλάχος.

Ὁ Ναυπάκτου περὶ τοῦ «ἁγίου» του

Εἶναι προκλητικὸς ὁ Ναυπάκτου. Τὰ ὅσα ἐπαινετικὰ γράφει περὶ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ προκαλοῦν τὴν θυμηδίαν. Ὁ ὑμνολόγος οὗτος Ἐπίσκοπος γράφει καὶ τὰ ἑξῆς, δειγματοληπτικῶς, περὶ κοινοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον κατέταξε μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, ἀνατρέπων τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν:

Τὸ ἁγιογραφικὸν χωρίον *«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ», τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον* (Β΄ Κορ. ιβ΄, 2), τὸ χρησιμοποιεῖ ὁ Ναυπάκτου καὶ διὰ τὸν ἱδρυτὴν τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex, τὸν ὁποῖον ἐξομοιώνει, ῥητῶς καὶ σαφῶς, μὲ τὸν οὐρανοβάμονα Ἀπόστολον Παῦλον, μὲ τὸν Συμεὼν τὸν Νέον Θεολόγον καὶ μὲ τὸν Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν. Ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ***«ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι»*** (Β΄ Κορ. ιβ΄

4), οὕτω ***«καὶ ὁ Γέροντας Σωφρόνιος*** (γράφει ὁ κ. Ἱερόθεος) ***εἶχε παράλληλη ἐμπειρία μὲ αὐτὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου... Ἔζησε τὴν ἔκσταση, ἡρπάγη στὸν τρίτο οὐρανὸ καὶ στὸν Παράδεισο καὶ βίωσε πολλὲς ἐμπειρίες τοῦ ἀκτίστου Φωτός... Ὅταν τὸν πλησίαζα, αἰσθανόμουν ὅτι βρισκόμουν μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη μορφὴ σὰν τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, σὰν τὸν ἅγιο Συμεὼν τὸν Νέο Θεολόγο, σὰν τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ»*** (σελ. 20-21).

Φρίκη! Φρίκη! Φρίκη! Τί ἔπαθεν ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος; Δὲν ἐλέγχει τὰς σκέψεις του; Δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὴν γραφίδα του; Ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος δὲν ὑπῆρξεν αὐτόπτης τῆς δῆθεν ἁρπαγῆς εἰς τὸν τρίτον οὐρανὸν τοῦ Σωφρονίου. Λοιπὸν ἢ εἶναι αὐτὰ ψευδολογήματα τοῦ Ναυπάκτου, ὁπότε ὁ Ἀρχιερεὺς οὗτος ἔφθασεν εἰς τὴν ἐσχάτην κατάπτωσιν τῆς ἀπάτης ἢ εἶναι φαντασιώσεις τοῦ Σωφρονίου, ὁπότε ὁ Ἱερομόναχος οὗτος ὑπῆρξε δαιμονόπληκτος.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος συνεχῶς ψεύδεται καὶ αὐτοδιαψεύδεται. Χαρακτηριστικὸν τῆς ψευδολογικῆς καταστάσεώς του εἶναι καὶ τὸ γραφὲν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου κορυφαίου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Μητροπολίτου Μεσσηνίας κυροῦ Χρυσοστόμου Θέμελη, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ***«ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ γίνῃ καὶ ψευδολόγος»***.

Ἡ παραπομπὴ εὑρίσκεται εἰς τὸ βιβλίον μου *«ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ»*, ὅπου καταγράφεται πλῆθος ἀνατριχιαστικῶν περιστατικῶν τῆς προκλητικῆς καὶ ἐπαισχύντου ψευδολογικῆς καταστάσεως τοῦ Ἀρχιερέως τούτου τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Καὶ μόνον διὰ τὴν αἰτίαν αὐτὴν ἔπρεπε νὰ εἶχε καθαιρεθῆ ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος. Πατὴρ τοῦ ψεύδους εἶναι ὁ Διάβολος (Ἰω. η´ 44). Εἶναι δαιμονικὸν καὶ καταστρεπτικὸν τῆς Ἀρχιερατικῆς τιμῆς τὸ ἁμάρτημα τῆς ψευδολογίας. Ἰδού:

«Ἐπίσκοπος ἐὰν ἐν ψεύδει εἴπῃ καὶ τοῦτο ἀποδειχθῇ, ὅτι δῆθεν αἱρετικοὶ τῆς Ἐπισκοπῆς του ἐπέστρεψαν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, ἢ ὅτι ἐπέστρεψαν δι᾽ αὐτοῦ, ἀντιθέτως δὲ ἐπέστρεψαν τῇ ἐνεργείᾳ ἑτέρου, καθαιρεῖται» (†Παντελεήμονος Κ. Καρανικόλα, Μητροπολίτου Κορινθίας, Κλεῖς τῶν Ἱερῶν Κανόνων, σελ. 481).

Ἐὰν διὰ μίαν τοιαύτην περίπτωσιν ψευδολογίας ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέσεως, κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον Βλάχον ἡ ποινὴ αὐτή, διότι οὗτος ψεύδεται μὲ ἐμπάθειαν, μὲ μῖσος, μὲ ἐχθρότητα, μὲ ἐκδικητικότητα καὶ συκοφαντικῶς διὰ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Ἡγούμενον τῆς ἐν Ναυπάκτῳ Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως καὶ διὰ νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρον τὴν Μονήν. Αἱ ὑποψίαι εἶναι βάσιμοι ὅτι ὁ Δεσπότης οὗτος ψευδολογεῖ καὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς ψευδοαγιότητος τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ.

Καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ φρικιαστικὴ ψευδολογικὴ κατά-

στασις τοῦ κ. Ἱεροθέου, οὗτος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι **καθαιρετέος** καὶ διὰ τὰς φανατικὰς ἐξάρσεις του ὑπὲρ τῆς ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex καὶ τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς, κατὰ περιφρονητικὴν παράβασιν ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Δέσποτα Ἱερόθεε Βλάχε, ἡ Δεσποτικὴ ἔπαρσίς σου ἐμποδίζει νὰ συνειδητοποιήσῃς τὴν οἰκτρὰν κατάστασίν σου.

*

Ὁ Ναυπάκτου δέχεται ὅτι ὁ Σωφρόνιος εἶχε ***«θεοπτικὴ ἐμπειρία»*** (σελ. 41), *«παρομοία μὲ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Μωϋσέως ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Θεός:* ***“Ἐγώ εἰμι ὁ Ὤν”*** (Ἔξ. γ΄, 14), *τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ποὺ τοῦ εἶπε:* ***“Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὅν σὺ διώκεις”*** (Πράξ. θ΄, 5), *τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ποὺ εἶδε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν φράση:* ***“Ἐν τούτῳ νίκα”****»* (σελ. 78).

Ἐνταῦθα, ἓν μόνον ἐρώτημα πρὸς τὸν ἀσυγκράτητον ὑμνῳδὸν τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ: Κατὰ ποίαν ἔννοιαν ὁ Χριστὸς θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν Σωφρόνιον ***«ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις»***, ἀφοῦ ὁ Σωφρόνιος, ὄχι μόνον δὲν ἦτο διώκτης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ’ ὑπῆρξεν ἰσότιμος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Μωϋσέως καὶ μεγάλων ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸν Ναυπάκτου Ἱερόθεον;

Τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ του διεσπαρμένα ἐξωπραγματικὰ φαντασιοκοπήματα τοῦ Ναυπάκτου περὶ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex εἶναι πολλὰ ἀκόμη καὶ ἐξοργιστικά.

Παρεμβάλλονται ἐνταῦθα καὶ τὰ ὅσα ἄλλα ἐμετικὰ ἔγραψε περὶ τοῦ *«ἁγίου»* του Σωφρονίου ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος εἰς τὸ ἔντυπόν του *«Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση»* (Σεπτέμβριος 2000):

*«****Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος ἔζησε τὴν πεῖρα τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων καὶ Πατέρων, στὸν πιὸ ἔντονο βαθμό... Τὴν θεολογία αὐτὴ ποὺ παρουσιάζεται στὰ ἔργα τοῦ Γέροντος δὲν μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ τὴν συναντήσῃ σὲ ἄλλα πρόσωπα****, ἢ τοὐλάχιστον, γιὰ νὰ μετριάσω τὸν λόγο, δὲν βρέθηκαν οἱ περιστάσεις νὰ περιγραφοῦν τέτοιες ἐμπειρίες ποὺ ἔζησαν καὶ ἄλλοι μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας... Ἡ μορφὴ ἑνὸς μεγάλου Γέροντος τῆς ἐποχῆς μας ποὺ εἶναι* ***ἐφάμιλλος τῶν μεγάλων Προφητικῶν, Ἀποστολικῶν καὶ Πατερικῶν μορφῶν...*** *Ἀποδεικνύεται περίτρανα ὅτι ὁ ἀείμνηστος π. Σωφρόνιος εἶναι ἅγιος... Ἔζησε στὸν μεγαλύτερο δυνατὸ βαθμὸ τὴν θεωρία τοῦ ἀκτίστου φωτός. Ἀκολούθησε τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, ἤτοι τὴν* ***κατάβαση στὸν ᾄδη γιὰ νὰ βιώσῃ καὶ τὶς φλόγες τοῦ ᾄδου στὴν σάρκα του,*** *τὴν μεγάλη κένωσή του, καὶ στὴν συνέχεια τὸν ἀκολούθησε στὸ Θαβώρ, στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς, ἀφοῦ ἀπέκτησε αὐτὴν τὴν κενωτικὴ προσευχὴ ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου, σὲ ἀκραῖες διαστάσεις, καὶ βέβαια ἀνέβηκε καὶ βίωσε τὸ μυστήριο τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν δόξα τῆς Ἀναστάσεως... Δὲν θὰ διστάσω καὶ πάλι νὰ τὸ γράψω ὅτι ὁ Γέροντας Σωφρόνιος εἶναι* ***ΑΓΙΟΣ*** (τὰ κεφαλαῖα εἶναι τοῦ κ. Ἱεροθέου)... *Θὰ*

*συναντήσουν τὴν ἐκρηκτικὴ φυσιογνωμία τοῦ μεγάλου ἡσυχαστοῦ καὶ θεόπτου ὁσίου πατρὸς Σωφρονίου τοῦ μεγάλου... **Ἅγιε Σωφρόνιε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν**».*

Παρατηροῦντες αὐτὰς τὰς ἐμετικάς, ἀήθεις, ἀποκρουστικὰς καὶ γελοιοποιητικὰς ὑμνολογικὰς φαντασιώσεις διὰ τὸν προβληματικὸν καὶ ἀκατάστατον Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ τοῦ Μητροπολίτου Ἱεροθέου Βλάχου, διερωτώμεθα ὅλοι τί συμβαίνει μὲ τὸν Ποιμενάρχην τῆς Ναυπάκτου; Τί νὰ εἴπωμεν διὰ τὸ πρωτοφανὲς τοῦτο καταπτωτικὸν φαινόμενον Ἐπισκόπου; **Καταζητεῖται ἡ σοβαρότης. Ἐδραπέτευσεν ἀπό τινα Ἐπισκοπικὸν ἐγκέφαλον.**

Γράφει ὁ ἀνεξήγητος οὗτος Δεσπότης: ***«Ὁ Σωφρόνιος ἀκολουθοῦσε τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου, ἤτοι τὴν κατάβαση στὸν ᾅδη γιὰ νὰ βιώση καὶ τὶς φλόγες τοῦ ᾅδου στὴν σάρκα του»***. Τρικυμία ἐν κρανίῳ. Ὁ Χριστὸς κατέβη εἰς τὸν Ἅδην οὐχὶ ἐν σώματι, ἀλλὰ ***«μετὰ ψυχῆς»***. *«Σωματικῶς ἐν τάφῳ, ἐν Ἅδου δὲ **μετὰ ψυχῆς** ὡς Θεός...»* (βλ. Πεντηκοστάριον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Πάσχα). Ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ πῶς κατέβη εἰς τὸν Ἅδην; Ἐν σώματι καὶ μετὰ ψυχῆς ἢ μετὰ ψυχῆς μόνον; Ἐὰν μετὰ ψυχῆς, ποῦ εἶχεν ἀφήσει τὸ νεκρὸν σῶμα του; Τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ εὑρίσκετο ἐν τῷ τάφῳ. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, πῶς ἀνέστη ὁ Σωφρόνιος; Αὐτοδυνάμως; Ποίου εἴδους ἦσαν αἱ φλόγες τοῦ Ἅδου καὶ πῶς ἐβίωσεν αὐτὰς εἰς τὴν σάρκα του ὁ Σωφρόνιος; Ποίαν βλάβην ἐπέφερον εἰς τὴν σάρκα τοῦ Σωφρονίου αὐταὶ αἱ φλόγες; Διὰ νὰ βιώση ***«τὶς φλόγες»*** τοῦ Ἅδου ὁ Σωφρόνιος εἰς τὴν σάρκα του, κατέβη εἰς τὸν Ἅδην ἐν σώματι. Κατὰ ποῖον τρόπον καὶ ἀπὸ ποῖον σημεῖον τῆς Γῆς κατέβη εἰς τὸν Ἅδην; Πῶς κατόπιν ἀνέβη ἐκ τοῦ Ἅδου; Πῶς γνωρίζει τὴν πορείαν αὐτὴν τοῦ Σωφρονίου ὁ Ναυπάκτου; Ἐὰν ὅλα αὐτὰ εἶναι συμβολικά, τότε πῶς ***«ἐβίωσε τὶς φλόγες τοῦ Ἅδου εἰς τὴν σάρκα»*** του ὁ Σωφρόνιος; Βιώνω = ζῶ μὲ ἔντονον καὶ ἐνσυνείδητον τρόπον καταστάσεις ἢ γεγονότα (Γ. Μπαμπινιώτης). Δι᾽ ὅλα αὐτὰ ὀφείλει νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ὑμνολόγος τοῦ Σωφρονίου Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος.

Ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος, λόγῳ ὑπερβολικῆς ἐπάρσεως, ἔχει τὴν τραγικὴν πλάνην ὅτι εἶναι εἷς συγγραφεὺς καὶ θεολόγος μὲ καθολικὴν ἀποδοχὴν καὶ ἀναγνώρισιν καὶ δι᾽ αὐτὸ παρατηροῦνται εἰς τὰ κείμενά του **παράλογοι ὑπερβολαὶ** καὶ πολλὰ ***«παραδοξολογήματα»***, ὅπως ἔχει ἐπισημάνει διὰ τὸν Ναυπάκτου γραπτῶς καὶ ὁ ἐπιφανὴς Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Μητροπολίτης Μεσσηνίας κυρὸς Χρυσόστομος Θέμελης, ὁ ὁποῖος ἐχαρακτήρισε γραπτῶς καὶ ὡς ***«ψευδολόγον»*** τὸν Ἐπίσκοπον κ. Ἱερόθεον Βλάχον, ὡς ἐγράφη. Ἕνεκα τῆς ἐπάρσεώς του, νομίζει ὁ κ. Ἱερόθεος ὅτι καὶ τὰ τραγελαφικὰ καὶ ἐκτρωματικὰ ἀκόμη κείμενά του γίνονται παραδεκτὰ ἀπὸ ὅλους.

*

«Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος εἶναι αὐθεντικὸς ἐκφραστὴς τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ» (σελ. 222).

Ποῖος; Ὁ ἱδρύσας τὴν ἀντικανονικὴν μικτὴν Μονὴν τοῦ Essex μὲ Μοναχοὺς καὶ Μοναχὰς κατὰ περιφρονητικὴν παράβασιν ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων; Αὐτὸς εἶναι ***«ὁ αὐθεντικὸς ἐκφραστὴς τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ»;***

Εἶναι δεδομένον ὅτι ὑπάρχει σαφὴς διαφοροποίησις γνωμῶν περὶ Μοναχισμοῦ μεταξὺ τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ καὶ τοῦ Μ. Βασιλείου. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, πρέπει νὰ ὑπερισχύσουν αἱ γνῶμαι τοῦ Σωφρονίου, κατὰ τὸν Μητροπολίτην Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον, ἀφοῦ ὁ Σωφρόνιος εἶναι ***«αὐθεντικὸς ἐκφραστὴς τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ»***. Αὐθεντικὸς (= ***«ὁ ἔχων τὸ ἀναμφισβήτητον κῦρος γνώμης»***). Διδάσκαλον λοιπὸν καὶ ὅλων τῶν ἁγίων Πατέρων περὶ τοῦ Μοναχισμοῦ ἀνέδειξε τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ ὁ Μητροπολίτης τῆς Ναυπάκτου, ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι ***«αὐθεντικὸς ἐκφραστὴς τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ»***, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἵδρυσεν ἀνδρογυναικείαν Μονήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑφίσταται νοερὰ ***«μοιχεία»***, κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας. Κρῖμα καὶ κατάκριμα.

*

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος διαβοᾷ ὅτι ὁ π. Σωφρόνιος ***«βλέπει τὸ ἄκτιστον Φῶς»*** (σελ. 199) καὶ ὅτι ***«ὁ Γέροντας Σωφρόνιος διαβεβαιώνει ὅτι ἀπὸ τὴν βρεφική του ἡλικία ἔβλεπε τὸ ἄκτιστο φῶς,*** *τὸ ὁποῖο, ὅμως, ἀναγνώρισε ἀργότερα, ὅταν ἀξιώθηκε τῆς θέας του, σὲ ὥριμη ἡλικία»* (σελ. 61).

Ὁ Δεσπότης συγγραφεὺς τῶν πολλῶν βιβλίων ἔχει ταλαιπωρήσει πολὺ τὸ *«ἄκτιστον Φῶς»*. Γράφει, γράφει καὶ πάλιν γράφει περὶ τοῦ *«ἀκτίστου Φωτός»*, χωρὶς νὰ ἔχῃ ποτὲ καταλήξει εἰς ἓν σαφὲς καὶ ἀντικειμενικὸν συμπέρασμα. Ἐρωτᾶται ὁ κ. Ἱερόθεος· εἶδεν αὐτὸς τὸ *«ἄκτιστον Φῶς»;* Ὁ Ναυπάκτου εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀπαντήσῃ καὶ κατὰ ποῖον τρόπον διεπίστωσεν ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς ὅτι ὁ Σωφρόνιος εἶδε τὸ ***«ἄκτιστον Φῶς»*** καὶ μάλιστα ὅτι τὸ ἔβλεπεν **ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας**, ὡς νὰ ἦτο προωρισμένος διὰ τὴν χορείαν τῶν Ἁγίων *«ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ»* (Λκ. α´ 15). Ἀλλὰ μὲ ἕνα τοιοῦτον θεῖον προορισμόν, πῶς ἐξηγεῖται ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις εἰς τὸν βίον τοῦ Σωφρονίου; Ἔγινεν ἄθεος. Ἀπὸ τὴν ἀθεΐαν μετεπήδησεν εἰς τὸν Βουδισμὸν δι’ ὀκτὼ ἔτη περίπου. Ἵδρυσεν ἀντικανονικὴν μικτὴν Μονήν, ἔγραψε κακοδοξίας καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνευλόγητα ἀπὸ τὸν Θεὸν συνέβησαν εἰς τὴν ζωήν του. Διετήρησε δὲ ὁ Σωφρόνιος μέχρι τέλους τοῦ βίου του τὰς πολλὰς θεολογικὰς πλάνας του.

*

Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου εἰς τὸ βιβλίον «*ΕΝΑ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ*» (Ναύπακτος 2008), τὸ ὁποῖον ἐξέδωκεν ἡ Μητρόπολίς του καὶ προλογίζει ὁ ἴδιος, γράφει καὶ ἐκεῖ τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ (σελ. 275):

«Μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ δεχθῶ ὀρθόδοξη διδαχὴ ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο θεόπτη Γέροντα Ἀρχιμ. Σωφρόνιο τοῦ Essex».

Θεόπτης = ὁ βλέπων τὸν Θεόν. Ὡς γνωρίζω, μόνον εἰς τὸν Μωϋσέα ἐδόθη ἡ προσωνυμία τοῦ Θεόπτου. Ὁ Ναυπάκτου ὅμως, μὲ τὴν αὐθαιρεσίαν του, τὴν ἀκρισίαν του καὶ τὴν ἀνευθυνότητά του, ἀνέδειξε καὶ νέον ***«θεόπτην»***, τὸν ἀντιλεγόμενον, τὸν ἀμφιλεγόμενον καὶ τὸν θεολογικῶς πλανώμενον Σωφρόνιον Σαχάρωφ. Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου, σύνελθε!

*

Ὁ Ναυπάκτου, ὁ ὁποῖος συνεχῶς τονίζει ὅτι ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ εἶχε μεγάλην οἰκειότητα πρὸς τὸ ἄκτιστον Φῶς, γράφει καὶ αὐτὰ περὶ τοῦ ἀκτίστου Φωτός: ***«Ἡ ὅραση τοῦ ἀκτίστου Φωτὸς γίνεται μὲ πολλὲς ἐναλλαγές. Στὴν ἀρχὴ γίνεται ἀσαφῶς, μὲ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἐσωτερικοῦ σκότους, στὴν συνέχεια γίνεται λαμπρότερη καὶ μεταδίδει τὴν θεία ζωή, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ αὐτὰ παρατηροῦνται αὐξομειώσεις, ἄρσεις τῆς θείας Χάριτος, ἀπομακρύνσεις τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ νέου ἐλεύσεις τῆς θείας Χάριτος»*** (σελ. 131).

Ὁ Ναυπάκτου εὑρέθη καὶ πάλιν ἐκτὸς σοβαρότητος. Μὲ ποῖα ὄργανα ἀκριβείας ἐμέτρησε τὰς διαφόρους ***«ἐντάσεις», «ἐναλλαγὰς»*** καὶ ***«αὐξομειώσεις»*** τοῦ ***«ἀκτίστου Φωτός»***; Πῶς ἐμαγνητοσκόπησε τὰς ***«ἄρσεις»*** τῆς θείας Χάριτος, τὰς ***«ἀπομακρύνσεις»*** τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ***«ἐκ νέου ἐλεύσεις τῆς θείας Χάριτος»;*** Ὁ Ναυπάκτου ἀσεβεῖ πρὸς τὸ ἄκτιστον Φῶς μὲ τὰ παράξενα αὐτὰ θεολογήματά του. Ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ ἐδῶ ὅτι μυθολογεῖ ὁσάκις γράφει ὅτι ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ εἶχε συχνὴν οἰκειότητα πρὸς τὸ ἄκτιστον Φῶς.

Περίεργον! Ὁ Ναυπάκτου διαχωρίζει τὴν θείαν Χάριν ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅταν ἐπισημαίνῃ δύο διαδοχικὰ γεγονότα, ***«παρατηροῦνται ἄρσεις τῆς θείας Χάριτος, ἀπομακρύνσεις τοῦ Θεοῦ»***. Γεννᾶται ὅμως καὶ τὸ ἐρώτημα πῶς ***«παρατηροῦνται»*** αἱ κινήσεις τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θείας Χάριτος, ἀφοῦ ***«Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε»*** (Ἰω. α΄ 18);

Παρατηρῶ *(= «ἱστάμενος πλησίον ἢ ἔμπροσθεν, θεωρῶ, προσέχω εἴς τι», «βλέπω προσεκτικά», «ἐλέγχω», «βλέπω ἐπισταμένως», «παρακολουθῶ διὰ τοῦ βλέμματος», «ἐξετάζω»).*

Τοιαύτης οὔσης τῆς ἐννοίας τοῦ ρήματος **παρατηρῶ**, πῶς ἆραγε ὁ Ναυπάκτου παρετήρησεν ὑπὸ ποίαν μορφὴν καὶ ἀπὸ ποῖον σημεῖον ἐκκινεῖ ὁ Θεὸς διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ; Ποία ἡ ταχύτης αὐτῆς τῆς ἀπομακρύνσεως; Πρὸς ποίαν κατεύθυνσιν γίνεται ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτή; Μέχρι ποίας ἀποστάσεως εἶναι ὁρατὴ ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτὴ τοῦ Θεοῦ; Πότε καὶ

διατί ἀπομακρύνεται ὁ Θεός; Μετὰ τὰς ***«ἄρσεις τῆς θείας Χάριτος»*** καὶ τὰς ***«ἀπομακρύνσεις τοῦ Θεοῦ»***, πόσος χρόνος μεσολαβεῖ διὰ τὰς ***«ἐκ νέου ἐλεύσεις τῆς θείας Χάριτος»;*** Αἱ μετακινήσεις τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θείας Χάριτος εἶναι χωρισταί; Δηλαδή, ὅταν ἀπομακρύνεται ὁ Θεός, τότε ἐπιστρέφει ἡ θεία Χάρις; Διατί παρατηροῦνται ***«ἄρσεις»*** τῆς θείας Χάριτος καὶ ποῖαι εἶναι αἱ προϋποθέσεις διὰ τὰς ***«ἐκ νέου ἐλεύσεις»*** αὐτῆς; Κατὰ ποῖον τρόπον γίνονται αἰσθηταὶ αἱ ***«ἄρσεις»*** καὶ αἱ ***«ἐλεύσεις»*** τῆς θείας Χάριτος, ὥστε νὰ ὑπόκεινται εἰς τὰ αἰσθητήρια τῆς ***«παρατηρήσεως»***; Αἱ λέξεις ***«ἄρσεις»***, ***«ἀπομακρύνσεις»*** καὶ ***«ἐλεύσεις»*** τίθενται εἰς πληθυντικόν. Ἐρωτᾶται ὁ κ. Ἱερόθεος: Εἰς ποίαν συχνότητα γίνονται αἱ πολλαὶ κινήσεις ἑκάστης τῶν τριῶν τούτων περιπτώσεων καὶ πῶς ἐλέγχονται;

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ τερατώδη, ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος ἐβυθίσθη εἰς τὰ θολὰ ὕδατα μιᾶς θεολογικῆς συγχύσεως καὶ ἀκαταστασίας σκέψεων.

Ἄς παύσῃ ὁ Δεσπότης νὰ ἐρευνᾷ τὰ θεῖα καὶ ὑπερφυσικὰ μικροβιολογικῶς καὶ ὀρθολογιστικῶς ἀπὸ οἴησιν ἐν πλάνῃ. Περιορίζει τὰ περιθώρια τῆς Πίστεως καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐντάξῃ τὰ πάντα σχεδὸν εἰς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν παρατήρησιν. Τυγχάνει γνωστὸν ὅτι τὸ ***«πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα»*** δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Διδασκαλίαν. Ὅμως, ἡ ἔρευνα, ἡ παρατήρησις καὶ ἡ δυνατότης τῆς Λογικῆς δὲν δύνανται νὰ προσεγγίσουν τὰ Μυστήρια τοῦ Θεοῦ γνωστικῶς. ***«Οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν»*** (τροπάριον τῶν Χριστουγέννων). Ὑπάρχουν ὅρια τῆς γνώσεως. Μετὰ ἀπὸ τὰ ὅρια αὐτά, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς οὐδὲν δύναται νὰ προσφέρῃ. Μόνον ἡ Πίστις προχωρεῖ. ***«Ἔστι δὲ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων»*** (Ἑβρ. ια´ 1).

Αὐτὰ τὰ ὁποῖα γράφει ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος περὶ ὁράσεως τοῦ ἀκτίστου Φωτός, περὶ ἐναλλαγῶν καὶ αὐξομειώσεων τῆς λαμπρότητος τοῦ ἀκτίστου Φωτός, περὶ ἀπομακρύνσεων τοῦ Θεοῦ καὶ περὶ ἄρσεων καὶ ἐλεύσεων τῆς θείας Χάριτος εἶναι μία ἀνεξέλεγκτος σύγχυσις, εἶναι ἓν ***«κομφούζιον»*** (= «*χαώδης, μπερδεμένη κατάστασις*») καὶ προδίδουν μίαν ἐσωτερικὴν διαταραχὴν τοῦ Ἐπισκόπου Ἱεροθέου Βλάχου, κατὰ τὴν διαίσθησίν μου. Θλιβερὰ ὅλα αὐτὰ διὰ τὸν Μητροπολίτην καὶ προσβλητικὰ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ κύρους.

Ὡς ἔχοντα τοιαύτην νοοτροπίαν παρουσιάζει ὁ Ναυπάκτου καὶ τὸν ὑπ᾽ αὐτοῦ θαυμαζόμενον «*ἅγιόν*» του, τὸν Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ, ὁ ὁποῖος δῆθεν ἔχει ἀπεριόριστον οἰκειότητα πρὸς τὸ ἄκτιστον Φῶς, κατὰ τὸν κ. Ἱερόθεον.

*

«Ὁ Γέροντας, ὅμως, δὲν γνωρίζει προσωπικὰ μόνον τὴν ἔλευση καὶ τὴν ἄρση τῆς θείας Χάριτος, ἀλλὰ γνωρίζει ἐκ πείρας καὶ τὴν ἔνταση μὲ τὴν ὁποία ἡ θεία Χάρη ἐπισκέπτεται τὸν ἄνθρωπο» (σελ. 195).

Κύριε, Κύριε, Κύριε, τί εἶναι αὐτά, τὰ ὁποῖα λέγονται καὶ γράφονται ἀπὸ τὸν ὀρθόδοξον Ἐπίσκοπον κ. Ἱερόθεον Βλάχον, θεωρούμενον ὑπὸ πολλῶν ὡς κορυφαῖον θεολόγον; Μὲ ποῖον χαριτόμετρον, ἄγνωστον εἰς τὸν κόσμον, αὐτὸς ὁ περιβόητος *«Γέροντας»* κατώρθωνε νὰ μετρᾷ ἀκόμη καὶ τοὺς βαθμοὺς ἐντάσεως τῆς θείας Χάριτος; Ὁ Μητροπολίτης τῆς Ναυπάκτου κατὰ ποῖον τρόπον διηκρίβωσε, διεπίστωσε καὶ διέγνωσε τὰ τοιαῦτα ὑπερφυσικὰ χαρίσματα τοῦ *«Γέροντός»* του; Σεβασμιώτατε, ἀνάλαβε τὰς εὐθύνας σου. Παραπλανᾷς καὶ κακοδιδάσκεις τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ πάλιν σύνελθε.

*

Οἶστρος ἀνυμνήσεως τοῦ ἰνδάλματός του κατέλαβε τὸν Ναυπάκτου. Δὲν ἐδίστασε νὰ γράψῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἐξωφρενικά, ἐξωπραγματικὰ καὶ γελοιοποιητικὰ διὰ τόν... *«ἅγιον»* Σωφρόνιόν του:

«Ὅπως γίνεται ἀντιληπτό, ὁ Γέροντας ἦταν μεγάλος θεολόγος καὶ Πνευματικὸς Πατέρας. Ἐκινεῖτο σὲ μεγάλα ὕψη πνευματικῆς ζωῆς. Δὲν κατέβαζε τὸν λόγο του σὲ χαμηλὰ ἐπίπεδα. Ὅταν τὸν ἄκουγα, θυμόμουν συχνὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: "Ὅρασις ἥν εἶδεν Ἡσαΐας" (Ἡσ. α´, 1), ***τὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου τοῦ Προφήτου Ἱερεμίου: "Τὸ ῥῆμα τοῦ Θεοῦ ὅ ἐγένετο ἐπὶ Ἱερεμίαν"*** (Ἱερ. α´, 1) ***καὶ τὸ βιβλίο τοῦ Προφήτου Μαλαχίου: "Λῆμμα λόγου Κυρίου ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἐν χειρὶ ἀγγέλου αὐτοῦ"*** (Μαλ. α´, 1). ***Ὁ λόγος τοῦ Γέροντα ἦταν "ὅρασις Θεοῦ", "ῥῆμα Κυρίου", "λῆμμα λόγου Κυρίου".*** *Γι' αὐτὸ καὶ μερικοὶ δὲν τὸν καταλάβαιναν. Κάποιος Ἐπίσκοπος εἶχε ἐκφρασθῆ ἐναντίον του. Μοῦ εἶπε ὅτι ὅλοι οἱ μοναχοὶ τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς εἶναι ἅγια παιδιά, ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τῆς Μονῆς εἶναι ὁ Γέροντας. Ὅταν τὸ εἶπα σὲ ἕναν μοναχό, μοῦ ἀπήντησε: "Αὐτὸ τὸ λέγει γιατὶ* ***ὁ π. Σωφρόνιος δὲν εἶναι ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος*** *καὶ δὲν τὸν καταλαβαίνει, ἐνῷ ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι καὶ μᾶς κρίνει μὲ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα ποὺ καταλαβαίνει"»* (σελ. 317).

Κατὰ τὸν κ. Ἱερόθεον, δὲν εἶναι λοιπὸν ***«κοινὸς ἄνθρωπος»*** ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ὅπως προβάλλει αὐτόν. Εἶναι ἰσότιμος καὶ ἰσάξιος μὲ τοὺς κορυφαίους Προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως γράφει ἐδῶ δεσποτικῶς ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου, εἶναι ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὡς ὁ Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος, ὡς ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὅπως ἐπίσης ἔγραψε προηγουμένως ὁ ὑμνητής του Ποιμενάρχης τῆς Ναυπάκτου, ὁ ὁποῖος ἀπώλεσε τὰ μέτρα ὀρθῆς κρίσεως καὶ ἐπαρκοῦς θεολογικῆς σκέψεως, ὡς δύναμαι νὰ συμπεράνω.

Ὅμως, ὑπάρχει (ὡς ἄνω) καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ ἰδίου κ. Ἱεροθέου ὅτι ***«κάποιος Ἐπίσκοπος εἶχεν ἐκφρασθῆ ἐναντίον τοῦ Σωφρονίου... Τὸ πρόβλημα τῆς Μονῆς εἶναι ὁ Γέροντας».*** Ἔχομεν λοιπὸν καὶ Ἐπισκοπικὴν διαπίστωσιν ὅτι ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἦτο προβληματικὸν πρόσωπον.

*

«Ἔμεινα κατάπληκτος διαβάζοντας τὰ κείμενα αὐτά. Νόμιζα ὅτι διάβαζα κείμενα τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου. Εἶχα πραγματικὰ "μεθύσει ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Γέροντος"» (σελ. 357).

«Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος ἀξιώθηκε μιᾶς μεγάλης ἀποκαλυπτικῆς ἐμπειρίας... Ἡ ἐμπειρία τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου ὁμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὰ κείμενα τοῦ Γέροντος Σωφρονίου» (σελ. 58).

Πολὺ ἀπρόσεκτος καὶ ἀσυγκράτητος ὁ Ναυπάκτου. Διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὸν πολλαπλῶς παραπαίοντα Σωφρόνιον Σαχάρωφ ἐφάμιλλον, ἀλλὰ καὶ ἀνώτερον μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὑποτιμᾷ τὴν νοημοσύνην ὁλοκλήρου τῆς θεολογικῆς κοινότητος καὶ πολλῶν ἄλλων ἀναγνωστῶν του. Πρωτοφανὲς τὸ τοιοῦτον κατάντημα τοῦ Ἀρχιερέως Ἱεροθέου Βλάχου.

*

Ὁ Ναυπάκτου ἔθεσεν εἰς τὸ βιβλίον του διὰ τὸν Ἱερομόναχον Σωφρόνιον κεφάλαιον μὲ τὸν τίτλον ***«Θαυμαστὰ ἔργα»*** (σελ. 58), χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ οὐδὲν θαῦμα του, παρὰ μόνον διατυπώνει προσωπικάς του κρίσεις περὶ αὐτοῦ, ὅπως: *«Ἡ περίπτωση τοῦ Γέροντος Σωφρονίου* ***δὲν εἶναι συνηθισμένη...*** *Μία τέτοια πνευματικὴ ἐμπειρία δὲν συναντᾶται εὔκολα στοὺς ἀνθρώπους,* ***οὔτε καὶ σὲ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀσκητές****, γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους... Ὁ βαθμὸς τῆς ἐντάσεως μὲ τὸν ὁποῖο ἔζησε ὁ Γέροντας Σωφρόνιος τὰ πνευματικὰ αὐτὰ γεγονότα δὲν ἀνήκει σὲ ὅλους, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ* ***σπάνια πνευματικὴ ἐμπειρία.*** *Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἄνθρωποι,* ***ἀκόμη καὶ μοναχοί, δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν τὰ κείμενα τοῦ Γέροντος Σωφρονίου, ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ προσεγγίσουν τὴν πεῖρα του, ἡ ὁποία κινεῖται πέρα ἀπὸ τὰ κοινὰ ἀνθρώπινα ἐπίπεδα»*** (σελ. 59).

Δὲν διστάζει ὁ Ναυπάκτου νὰ γράφῃ καὶ νὰ διαδίδῃ αὐτὰ τὰ ἀνερμάτιστα καὶ φαιδρά; Ὥστε λοιπὸν οὔτε οἱ ἀσκηταὶ οὔτε καὶ οἱ ἄλλοι μοναχοὶ δύνανται νὰ προσεγγίσουν τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τῆς ὁσιότητος καὶ ἁγιότητος τοῦ Σωφρονίου καὶ νὰ κατανοήσουν τὰ κείμενά του; Δὲν νομίζω ὅτι ὁ σημερινὸς Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου ἔχει τόσον περισσότερον ἐξαγνισθῆ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀσκητάς, ὥστε ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὸν τοιοῦτον Σωφρόνιον Σαχάρωφ, ὅπως τὸν παρουσιάζει, μόνον εἰς αὐτὸν νὰ εἶναι οἰκεῖον καὶ εὐκολονόητον. Καὶ αὐτὴ ἡ Ἱεροθεϊκὴ κατάστασις εἶναι ἐκτὸς πάσης σοβαρότητος.

Οἱ Ἀσκηταὶ λοιπὸν καὶ οἱ Μοναχοὶ ***«δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν τὰ κείμενα τοῦ Γέροντος Σωφρονίου»***. Παιδαριώδης Δεσποτικὴ ἐπιπολαιότης καὶ ἀνευθυνότης. Ἐνόμισεν ὁ Δεσπότης αὐτὸς ὅτι θὰ γίνῃ πιστευτὸς εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ παρανοϊκά του. Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεε

Βλάχε, οἱ Ἀσκηταὶ καὶ οἱ Μοναχοὶ κατανοοῦν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὰ συγγράμματα ὅλων τῶν Μεγάλων καὶ ἄκρως πεπαιδευμένων ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀδυνατοῦν νὰ κατανοήσουν τὰ κείμενα Σωφρονίου τινός; Ὁ Σωφρόνιος αὐτὸς ἔγραψε καὶ πολλὰς ἀνοησίας, τὰς ὁποίας βεβαίως οὐδεὶς κατανοεῖ. Διατί, Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεε Βλάχε, δὲν φείδεσαι τῆς προσωπικῆς σου ἀξιοπρεπείας καὶ αὐτογελοιοποιεῖσαι;

Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεε Βλάχε, δὲν ἐντρέπεσαι νὰ γράφῃς ὅτι ***«ἡ πεῖρα τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ κινεῖται πέρα ἀπὸ τὰ κοινὰ ἀνθρώπινα ἐπίπεδα»;*** Ἔχεις τὴν παιδαριώδη ἀφέλειαν νὰ νομίζῃς ὅτι θὰ γίνῃς πιστευτός, παρουσιάζων τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ ὡς μίαν περίπου ὑπερφυσικὴν ὕπαρξιν; Κατάπτωσις!

*

Εἰς ἕτερον κεφάλαιον γράφει ἀκόμη ὁ Ναυπάκτου περὶ τοῦ *«ἁγίου»* του Σωφρονίου: «*Μερικὲς φορὲς ἐξερχόμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὄντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, ἔβλεπε τὴν πόλη νὰ φωτίζεται ὑπὸ δύο εἰδῶν φώτων καί, ὅπως γράφει,* ***"Τὸ ἡλιακὸν φῶς δὲν παρημπόδιζε νὰ αἰσθανθῶ τὴν παρουσίαν τοῦ ἄλλου Φωτός"»*** (σελ. 62).

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, τί νὰ σχολιάσω; Αὐτὰ εἶναι διὰ τοὺς μάγους, τὰ μέντιουμ καὶ τὰς ὁραματιστρίας. Θὰ ἀρκεσθῶ μόνον εἰς τὴν δειγματοληπτικὴν παράθεσιν τινῶν ἀκόμη ἀθεολογήτων καὶ ἀνοήτων τοῦ Σωφρονίου καὶ τοῦ Ἱεροθέου, χωρὶς νὰ σχολιασθοῦν ὅλα.

*

«Λίγο ἀργότερα προστέθηκε καὶ ἄλλο "φαινόμενο", λέγει διὰ τὸν ἑαυτόν του ὁ π. Σωφρόνιος. "Ἐνώπιόν μου ἠγέρθη νοερὸς φραγμός, τὸν ὁποῖον ᾐσθάνθην ὡς παχὺ μολύβδινον τεῖχος. Δὲν ἠδύνατο νὰ διαπεράσῃ τοῦτο οὐδὲ μία ἀκτὶς φωτός, φωτὸς νοεροῦ, οὐχὶ φυσικοῦ, καθὼς καὶ τὸ τεῖχος δὲν ἦτο ὑλικόν"» (σελ. 66).

Ἀποκλείεται νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ αὐτὸ τὸ δῆθεν ἀποκαλυπτικὸν ὅραμα τοῦ ψευδο-*«ἁγίου»* Σωφρονίου διότι οὐδένα πνευματικὸν σκοπὸν ἐξυπηρετεῖ. Αὐτὸ ἢ εἶναι ἐκδήλωσις στιγμιαίας τινὸς ἢ καὶ μονίμου ψυχοπαθολογικῆς καταστάσεως αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ναυπάκτου ὑπερυψουμένου καὶ ὑπερευλογημένου Σωφρονίου Σαχάρωφ ἢ εἶναι διαβολικὴ πλάνη. Ἀρχιερεῦ Ἱερόθεε Βλάχε, ἐπαναπαύεσαι εἰς τὴν θεολογικὴν καὶ πνευματικὴν ψευδοεπάρκειάν σου καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἀντιληφθῇς τὰς παγίδας τοῦ Διαβόλου, ὅπως καὶ ὁ πολυτρόπως διατεταραγμένος *«ἅγιός»* σου. Καὶ κάτι πολὺ συγκεκριμένον. Ἐφ' ὅσον ὁ φραγμὸς ἦτο ***«νοερός»***, διατί ἀπεκλείετο νὰ διαπεράσῃ αὐτὸν μία ἀκτὶς ***«νοεροῦ»*** φωτός; Ἀκατάστατος ἡ κατάστασις τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ. Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου, οὐδόλως προβληματίζεσαι;

*

«Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ κατάσταση τὸν ὁδηγοῦσε μερικὲς φορὲς σὲ ἕναν μεγάλο πειρασμὸ (γράφει ὁ κ. Ἱερόθεος)***: "Πολλάκις ἐπειράσθην ὑπὸ φρικτῶν λογισμῶν ὀργῆς κατὰ τοῦ Πλαστουργοῦ μου". Ἀδυνατώντας νὰ κατανοήσῃ ὅλα ὅσα γίνονταν μέσα του, στράφηκε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ Τὸν θεωροῦσε "ἐχθρικὸν δυνάστην"»*** (σελ. 66-67), συμπληρώνει ὁ κ. Ἱερόθεος.

Αὐτὸς ὁ... οὐρανοβάμων ὑπῆρξε τόσον ἄπιστος; Ἔγινε καὶ βουδιστὴς ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη. Ἀλλοίμονον! Καὶ ἄθεος καὶ βουδιστὴς καὶ κακόδοξος αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔβλεπε τὸ ἄκτιστον Φῶς ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας; Τί ἀλλοπρόσαλλα καὶ τί ἀλλόκοτα καὶ τί τραγελαφικὰ εἶναι αὐτά, τὰ ὁποῖα γράφει ὁ καυχώμενος διὰ τὴν πολυγραφίαν του Μητροπολίτης Ἱερόθεος Βλάχος; ***«Ἐκ πολυλογίας οὐκ ἐκφεύξῃ ἁμαρτίαν, φειδόμενος δὲ χειλέων νοήμων ἔσῃ»*** (Παρ. ι΄19).

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ προτείνει δι' ἁγιοκατάταξιν ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος, ὁ ὁποῖος Σωφρόνιος ***«στράφηκε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν θεωροῦσε ἐχθρικὸν δυνάστην»***, ὡς γράφει ὁ ἴδιος ὁ κ. Ἱερόθεος. Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεε Βλάχε ἐξ Ἰωαννίνων, τί ἔχεις πάθει;

*

Ἔτι καὶ ἔτι γελοιοποιεῖ τὸν προσκυνημένον του Σωφρόνιον ὁ τῆς Ναυπάκτου Δεσπότης καὶ Ποιμενάρχης. Γράφει: *« Ἡ περιγραφὴ μιᾶς σκηνῆς βιώσεως τῆς μνήμης τοῦ θανάτου εἶναι συγκλονιστική. Καθὼς καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ διάβαζε, στηρίζοντας τὴν κεφαλή του διὰ τῆς χειρός,* ***ξαφνικὰ αἰσθάνθηκε νὰ κρατᾷ τὸ κρανίο του στὸ χέρι καὶ νὰ τὸ παρατηρῇ νοερῶς ἀπὸ ἔξω»*** (σελ. 68).

Ὅλας τὰς δαιμονικὰς φαντασιώσεις τοῦ Σωφρονίου ὁ Ναυπάκτου θεωρεῖ αὐτὰς ὡς θείας ἀποκαλύψεις. Ὁ Ναυπάκτου ἔχει ἀνάγκην ἐντόνου περισυλλογῆς καὶ αὐτοεξετάσεως μετὰ πολλῆς ταπεινώσεως καὶ προσευχῆς, διὰ νὰ διακριβώσῃ μήπως ὡρισμέναι σκέψεις καὶ κρίσεις του εἶναι δαιμονοκίνητοι. Ἐπλανήθησαν καὶ ἅγιοι.

*

«Στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς του οἱ ἔντονες καταστάσεις τὸν ὡδήγησαν διαδοχικὰ στὸν ἀνατολικὸ μυστικισμό, γιὰ νὰ βρῇ ἀπάντηση στὰ ὑπαρξιακὰ ἐρωτήματα» (σελ. 69).

«Πάντως θεωρῶ ὡς σημαντικὴ τὴν μαρτυρία ποὺ μᾶς δίνει ὁ Γέροντας Σωφρόνιος καὶ ἡ ὁποία δείχνει τὴν διαφορὰ μεταξὺ τοῦ κτιστοῦ φωτός, τοῦ νοός – διανοίας, τοῦ διαβολικοῦ φωτὸς καὶ τοῦ θείου φωτός.

Πρόκειται γιὰ μία σπάνια περιγραφή, τὴν ὁποίαν δὲν συναντᾷ κανεὶς στὰ πατερικὰ κείμενα *καὶ γι' αὐτὸ ἔχει μεγάλη σπουδαιότητα»* (σελ. 73-74).

Ἐνταῦθα, ὁ Ναυπάκτου ὑποτιμᾷ τὰ Πατερικὰ κείμενα διὰ νὰ ἐξυψώσῃ τὸν ἐν λόγῳ περίεργον Ἱερομόναχον. Πλανᾶται ὁ Ναυπάκτου ὅταν νομίζῃ ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες δὲν ἐννοοῦν τὴν ὡς ἄνω διαφορὰν καὶ δὲν δύνανται νὰ διακρίνουν τὰ τεχνάσματα τοῦ Διαβόλου. Οὐδέποτε ὑπέστη ἡ θεία Πατερικὴ σοφία τοιαύτην προσβολήν. Διὰ τὰ πάντα ἔχουν ὁμιλήσει οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μὲ καταπλήσσουσαν ἐπιχειρηματολογίαν καὶ πειστικότητα. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης:

«Οὐδὲν γὰρ ὅ μὴ εἰρήκασιν οἱ Πατέρες. *Ἐπεὶ καὶ πολὺς αὐτοῖς ὁ κατὰ τῶν αἱρέσεων ἀγὼν γέγονε καὶ συνεργείᾳ τοῦ θείου Πνεύματος νενικήκασι ταύτας καὶ τὰς δόξας αὐτῶν ψευδεῖς ἀπεφήναντο»* (P.G. 155,64 D).

Παρατηρητέον καὶ τοῦτο. Ἀφοῦ ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ὑπερέχει ἀκόμη καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων, πῶς συνέβη ***«οἱ ἔντονες καταστάσεις»*** *νὰ ὁδηγήσουν αὐτὸν εἰς τὸν* ***«ἀνατολικὸ μυστικισμό, γιὰ νὰ βρῇ ἀπάντηση στὰ ὑπαρξιακὰ ἐρωτήματα»;*** Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἁγίαν γραφὴν καὶ εἰς τὰ Πατερικὰ κείμενα; Ἔπρεπε νὰ θητεύσῃ ὁ Σωφρόνιος εἰς τὸν Βουδισμὸν ἐπὶ ὀκτὼ (8) ἔτη διὰ νὰ λύσῃ τὰ ***«ὑπαρξιακά»*** **του προβλήματα;**

Ἀπορῶ, ἐξίσταμαι καὶ ἐνίσταμαι κατὰ τῶν γραφομένων ὑπὸ τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου, λέγων πρὸς αὐτόν· Δέσποτα, Δέσποτα, Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεε Βλάχε, ἤ θὰ μᾶς τρελλάνῃς ἤ θὰ μᾶς παλαβώσῃς. Ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὰ γραφόμενά σου, δὲν εἶχε παύσει νὰ βλέπῃ τὸ ἄκτιστον φῶς ἀπὸ νηπιακῆς ἡλικίας, εἶχεν ἀνάγκην νὰ φωτισθῇ ἀπὸ τὸ *«φῶς»* τοῦ Βουδισμοῦ διὰ τὰ ***«ὑπαρξιακά του ἐρωτήματα»;*** Χάος παραλογισμοῦ. Μήπως ὁ τόσον ὑπερυψούμενος καὶ ὑπερδοξολογούμενος ὑπὸ τοῦ Ναυπάκτου ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπῆρξε πράγματι δαιμονόπληκτος;

*

«Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος, πράγματι, ὑπῆρξε μία μεγάλη ἀσκητική, ἡσυχαστικὴ καὶ θεολογικὴ φυσιογνωμία, ἕνας μεγάλος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἐποχή μας μὲ ὀρθόδοξη θεολογία καὶ ὀρθόδοξο τρόπο βιώσεως τῆς πραγματικῆς θεολογίας» (σελ. 179).

Ἡ κατὰ προκλητικὴν παράβασιν ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἵδρυσις ὑπὸ τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ μικτῆς Μονῆς, αἱ ἄλλαι θεολογικαὶ πλάναι αὐτοῦ, ὡς καὶ αἱ δαιμονοφαντασιώσεις του, εὑρίσκονται ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ***«Ὀρθοδόξου Θεολογίας»***, Δεσποτοποιμενάρχα τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεε Βλάχε;

*

«Ὁ Γέροντας δὲν γνωρίζει μόνο τὴν ἔλευση καὶ ἄρση τῆς θείας Χάριτος στὸν δικό του ἐσωτερικὸ κόσμο, ἀλλὰ τὴν ἔβλεπε νὰ ἐνεργῇ καὶ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους» (σελ. 194).

Μητροπολῖτα τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεε Βλάχε, κατά ποῖον τρόπον ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἔβλεπεν ἐνεργοῦσαν τὴν θείαν Χάριν, ἀφοῦ ἡ Χάρις εἶναι ἀόρατος; Μὲ ποῖα δὲ αἰσθητήρια μέσα ἔβλεπεν ὁ Σωφρόνιος τὴν θείαν Χάριν νὰ ἐνεργῇ καὶ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους; Σεβασμιώτατε, πρέπει νὰ σοβαρευθῇς.

*

*«Ὁ Γέροντας, κατὰ αὐθεντικὸ καὶ ἀποκαλυπτικὸ τρόπο, δίνει τὴν δική του μαρτυρία... **Ὁ Γέροντας ἀπέκτησε τὴν ζῶσα ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ»*** (σελ. 124 και 130).

*

«Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος ἔλαβε ἀπὸ τὸ Θεὸ σπάνιες ἀποκαλύψεις» (σελ. 213).

Ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὁ ὑμνολόγος τοῦ ἀκαταστάτου αὐτοῦ Ἱερομονάχου ὅτι ἡ ἐκφραζομένη διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως θεία Ἀποκάλυψις εἶναι ἀπολύτως πλήρης καὶ τελεία καὶ δὲν ἐπιδέχεται οὐδεμίαν συμπλήρωσιν ἢ βελτίωσιν μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, συμφώνως πρὸς τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ δὴ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον. Αἱ ψευδοαποκαλύψεις τοῦ Σωφρονίου εἶναι δαιμονικαί.

*

«Ἕνας ἄλλος μοναχός, πολὺ ἐμπιστευτικά, μοῦ εἶπε: "Καὶ τώρα ὁ Γέροντας βλέπει τὸ ἄκτιστο Φῶς, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ πῇ τίποτα γι' αὐτό, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ"» (σελ. 342).

*«Τὸν ἔβλεπα ὡς ἄλλο Μωϋσῆ ποὺ ἀνερχόταν στὸ ὄρος Σινᾶ γιὰ νὰ συναντήσῃ καὶ νὰ συνομιλήσῃ **πρόσωπο μὲ πρόσωπο** μὲ τὸν Θεό»* (σελ. 362).

Πλανᾶται καὶ πλανᾷ ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου. Παρουσιάζει ἕνα ἀκατάστατον Ἱερομόναχον ὡς ***«ἄλλον Μωϋσῆν»,*** νὰ γίνεται κατὰ βούλησιν αὐτοῦ συνομιλητὴς τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα ***«πρόσωπο μὲ πρόσωπο».*** Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγνοῇ ὁ λόγιος καὶ *«θεολογικὸς»* Δεσπότης ὅτι οὔτε ὁ Μωϋσῆς ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν Θεὸν ***«πρόσωπο μὲ πρόσωπο».*** Εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Μωϋσέα: ***«Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται... Ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεταί σοι»*** (Ἔξ. λγ´ 20 καὶ 23). ***«Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ καὶ παρέστη αὐτῷ ἐκεῖ»*** (Ἔξ. λδ´ 5).

Αὐτὰ συνέβησαν μὲ τὸν Μωϋσέα. Πῶς σύ, Σεβασμιώτατε, φαντάζεσαι τὸν ψευδοάγιόν σου Σωφρόνιον Σαχάρωφ νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Θεὸν

«πρόσωπο μὲ πρόσωπο»; Ὑπῆρξεν ἀνώτερος τοῦ Μωϋσέως ὁ καθαιρετέος Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ; Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἦτο ὑπέρτερος τοῦ Μωϋσέως, πάλιν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τὸν Θεὸν κατὰ πρόσωπον, διότι ἀποκλείει αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Θεός: ***«Οὐ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται».***

Ἐδῶ, μὲ τὰ ἀθεολόγητα αὐτὰ τοῦ Ναυπάκτου, θίγεται, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ τὸ δόγμα περὶ ***«Ἀκαταλήπτου τοῦ Θεοῦ».***

*

«Ὁ λόγος του ἦταν ἀποκαλυπτικός, θεολογικὸς καὶ ἐξερχόταν "ὡς ποταμοὶ ὕδατος ζῶντος" ἀπὸ τὴν καρδία. Ἔρρεε ἀσταμάτητα. Παρακολουθοῦσα μὲ τεταμένη προσοχή, σιωπηλὸς τὸν ῥέοντα λόγον. Καὶ ὅταν τελείωνε ἡ ῥοὴ τοῦ πνεύματος, πήγαινα στὸ κελλὶ καὶ κατέγραφα τὰ ***ἀποκαλυπτικὰ*** *"ῥήματα ζωῆς αἰωνίου"»* (σελ. 406).

Ὁ Ναυπάκτου προκαλεῖ τὸ κοινὸν αἴσθημα τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι γελοιοποιεῖται ὁ προβληματικὸς καὶ παραπαίων δογματικῶς Ἱερομόναχος οὗτος μὲ ὅσα τοιαῦτα γράφει περὶ αὐτοῦ;

Τὰ ὡς ἄνω: ***«Ζῶσα ἀποκάλυψις»***, ***«σπάνιαι ἀποκαλύψεις»*** καὶ τὰ ἐνταῦθα ***«ἀποκαλυπτικὰ ῥήματα ζωῆς αἰωνίου»*** εἶναι **παγανιστικὰ** καὶ ὄχι **θεῖαι ἀποκαλύψεις**. Ἦτο ἀδιανόητον, μετὰ ἀπὸ δύο χιλιάδας ἐτῶν, ὅτι θὰ ἐνεφανίζοντο Σωφρόνιός τις καί τις Ἱερόθεος ὡς δέκται νέων θείων ἀποκαλύψεων πρὸς συμπλήρωσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀφοῦ αἱ δῆθεν ἀποκαλύψεις αὐτῶν, διὰ νὰ εἶναι νέαι ἀποκαλύψεις, δὲν πρέπει νὰ ὑφίστανται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν. Δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου ὅτι ἡ θεία ἀποκάλυψις, ὅπως ὑπάρχει εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, εἶναι **πλήρης** καὶ δὲν ἐπιδέχεται οἱανδήποτε συμπλήρωσιν, ὡς ἐσημειώθη καὶ ἀνωτέρω. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: ***«Ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· Τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὅ δέδωκάς μοι, ἵνα ποιήσω... Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις... Τὰ ῥήματα, ἅ δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς»*** (Ἰω. ιζ´ 4, 6 καὶ 8). Ποῖα εἶναι τὰ ἄλλα ***«ῥήματα»,*** τὰ ὁποῖα συνεχῶς ἀποκαλύπτει ὁ Θεὸς εἰς τὸν Σωφρόνιον καὶ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἱερόθεον μετὰ τὴν Πεντηκοστήν; Εἶπε καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος ὅτι ***«πολλὰ μοῦ ἀποκάλυψε ὁ Θεός»***. Ἄλλος θεόπνευστος! Ἡ ἄποψις ὅτι ἡ θεία ἀποκάλυψις εἶναι ἀτελὴς ἀποτελεῖ ***αἵρεσιν***.

*

«Μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ γνωρίσω ἕναν ***ἅγιο*** *καὶ ἕναν μεγάλο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μὲ σπάνιες ἐμπειρίες καὶ ἐκπληκτικὰ χαρίσματα. Εἶχα τὴν*

ἐξαιρετικὴ εὐλογία νὰ μὲ ἀγαπήσῃ ἕνας τέτοιος ***ἅγιος*** *καὶ νὰ συζητᾷ μαζί μου,* ***ἀποκαλύπτοντας πολλὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ»*** (σελ. 433).

Συνεχίζεται ἡ ἀποκαλυπτολογία τῆς δυάδος Σωφρονίου καὶ Ἱεροθέου. Ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου ἰσχυρίζεται μὲ ἄλλα λόγια ὅτι ἐγένετο νέα ἀποκάλυψις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ τὰ Πατερικὰ κείμενα ἔχουν κενά, τὰ ὁποῖα συνεπλήρωσεν ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ μὲ τὰς ψευδοαποκαλύψεις του διὰ τὰς ὁποίας θριαμβολογεῖ καὶ ὑπερηφανεύεται ὁ κ. Ἱερόθεος, ἐπειδὴ εἶναι τοῦ ***«ἁγίου»*** του. Ἀλλὰ δὲν παρουσιάζει, ἔστω καὶ ἕν, ἀπὸ αὐτὰ τὰ ***«πολλὰ μυστήρια»***, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ εὕρῃ εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν. Ἀδυνατεῖ ὁ Ναυπάκτου νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν συγκεχυμένην καὶ περιπεπλεγμένην θεολογικὴν κατάστασίν του.

Ἐρωτᾶται ὁ Ναυπάκτου· τὰ ἐπισημανθέντα μέχρι τοῦδε, ὡς καὶ τὰ ἑπόμενα κακόδοξα καὶ ἄτοπα, τὰ ὁποῖα εἶπε καὶ ἔγραψεν ὁ Σωφρόνιος, εἶναι καὶ αὐτὰ προϊόντα τῆς νέας ψευδοθείας ἀποκαλύψεως;

*

«Ὁ Γέροντας ἀξιώθηκε καὶ "τῆς διαρκοῦς θέας" τοῦ Φωτός, ἀφοῦ τὸ θεῖο Φῶς παρέμεινε γιὰ πολλὲς μέρες μέσα του καὶ γύρω του, καὶ αὐτὸς ζοῦσε μέσα στὸ Φῶς» (σελ. 79).

Ἐπειδὴ ὁ Σωφρόνιος τοιαῦτα ἐφρόνει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ὁ Ναυπάκτου ἐπιβεβαιώνει αὐτὰ καὶ τὰ διακηρύσσει, ὑποψιάζομαι ὅτι ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου παρεσύρθη ἀπὸ δαιμονικήν τινα ἐπήρειαν διὰ νὰ γράψῃ καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ παντοῦ αὐτὰ τὰ **δαιμονοφαντάσματα**.

Ὁ Ναυπάκτου παρουσιάζει ἐδῶ μίαν ***«μεταμόρφωσιν»*** τοῦ Σωφρονίου κατὰ πολὺ ἀνωτέραν ἐκείνης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ ἐκράτησε μικρὸν χρονικὸν κλάσμα τῆς ἡμέρας.

Ὁ Ναυπάκτου διηγεῖται ὅτι «*τὸ θεῖο Φῶς παρέμεινε γιὰ πολλὲς μέρες μέσα του καὶ γύρω του, καὶ αὐτὸς ζοῦσε μέσα στὸ Φῶς*» (ὁ Σωφρόνιος).

Ὁ Ναυπάκτου γράφει ἀκόμη ὅτι ***«ὁ Γέροντας ἀξιώθηκε καὶ τῆς διαρκοῦς θέας τοῦ Φωτός».***

Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ Ἅγιος νὰ ἔχῃ διαρκῆ θέαν τοῦ ἀκτίστου Φωτός. Τοῦτο εἶναι δαιμονικὸς μῦθος διὰ τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ.

Πῶς διεπίστωσεν ὁ Ναυπάκτου ὅλα αὐτά; Ὑπάρχει βιντεοσκόπησις αὐτῶν τῶν φαινομένων; Ποῖος παρηκολούθησε τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ λουσμένον εἰς τὸ ***«θεῖον Φῶς»*** ἐπὶ ἡμέρας, νὰ ζῇ ***«μέσα στὸ Φῶς»*** καὶ αὐτὸ τὸ Φῶς νὰ εἶναι ***«μέσα του καὶ γύρω του γιὰ πολλὲς μέρες»***; Ἐκεῖνο τὸ ***«μέσα του»*** μὲ σκανδαλίζει. Ποῖος εἶδε τὸ ἐντὸς τοῦ Σωφρονίου ***«θεῖον Φῶς»*** ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας; Εἰς ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Σωφρονίου εἶχε

φυλακισθῇ τὸ ***«θεῖον Φῶς»*** ἢ εἰς ὡρισμένα σημεῖα καὶ εἰς ποῖα; Ἡ φωταγώγησις αὐτὴ τοῦ Σωφρονίου ἠκολούθει αὐτὸν παντοῦ, εἰς ὅλας τὰς κινήσεις του; Ὁ φωταγωγημένος Σωφρόνιος ἐφαίνετο ἀπὸ ὅλους ἢ μόνον ἀπὸ χαρισματούχους τινάς; Ποίαν ἔκτασιν κατελάμβανε τὸ ***«θεῖον Φῶς»*** πέριξ τοῦ Σωφρονίου; Ἅπαξ μόνον εἰς τὸν βίον του ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἔτυχε τῆς τοιαύτης μεταμορφώσεώς του; Ἀποκλείεται τὸ φαινόμενον αὐτὸ φῶς νὰ μὴ ἦτο ***«θεῖον»***, ἀλλὰ δαιμονικὴ πλάνη, ἀφοῦ ***«ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός»*** (Β΄ Κορ. ια΄ 14); Ὁ Σωφρόνιος καὶ ὁ Ἱερόθεος δὲν ἀνέγνωσαν εἰς τὸν «Εὐεργετινόν» τὸ πάθημα τοῦ ἀσκητοῦ Οὐάλη; Μήπως ὅλα αὐτὰ ὑπῆρξαν φανταστικὰ τεχνάσματα διὰ νὰ ὑφαρπαγῇ καὶ ἡ ἐπίσημος ἀναγνώρισις ὡς ἁγίου τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ; Ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος ὀφείλει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρωτάκουστον φαινόμενον ὅτι ὑπῆρξε θνητὸς ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ ***«διαρκῆ θέαν τοῦ ἀκτίστου Φωτός»***, ὅπως γράφει διὰ τὸν Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ. Πῶς διεπίστωσεν ὅτι ὁ Σωφρόνιος εὑρέθη εἰς τοιαύτην φωταγωγικὴν κατάστασιν; Ποῖοι ἄλλοι, ἐκτὸς τοῦ κ. Ἱεροθέου, ἔκαμαν αὐτὴν τὴν διαπίστωσιν;Ἐὰν ἡ τοιαύτη μαρτυρία τοῦ κ. Ἱεροθέου εἶναι ἡ μοναδική, ποῦ στηρίζεται; Ὑπῆρξεν αὐτόπτης τῆς τοιαύτης φωταγωγήσεως τοῦ Σωφρονίου ὁ Ναυπάκτου; Ὅταν ἐκοιμᾶτο ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος, τὸ ***«θεῖον φῶς»*** ἐκάλυπτεν ὁλόκληρον τὴν κλίνην του; Εἶχε τελέσει Θείαν Λειτουργίαν ὡς φωταγωγημένος ὁ Σωφρόνιος; Οἱ Μοναχοὶ καὶ αἱ Μοναχαὶ τῆς μικτῆς ἀνδρογυναικείας Μονῆς τοῦ Essex ἔβλεπον ἐπὶ ἡμέρας τὴν φωταγώγησιν τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς των; Ἐὰν ναί, διατί δὲν εἶχε γίνει γνωστὸν αὐτὸ τὸ τόσον θαυμαστὸν καὶ πρωτοφανὲς γεγονός, ὅταν εὑρίσκετο ἐν ζωῇ ὁ Σωφρόνιος, ἀλλὰ γνωστοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Ναυπάκτου Ἱεροθέου δεκατρία (13) ἔτη μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ φωταγωγημένου Ἱερομονάχου; Δὲν θὰ ἐπιτραπῇ ὑπεκφυγὴ εἰς τὸν Δεσπότην τῆς Ναυπάκτου. Πιέζεται καταθλιπτικῶς ἀπὸ τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην νὰ ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνας του, ἐν προκειμένῳ. Ὑπάρχει δὲ καὶ τὸ δεδομένον ὅτι ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος δὲν εἶναι ἀξιόπιστον πρόσωπον, ὡς ***«ψευδολόγος»*** (μετ' ἀποδείξεων).

Ὁ ἀετός, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν σάρκα τῆς χελώνας ἀπὸ τὸ σκληρὸν καὶ μεγάλης ἀντοχῆς κέλυφός της, ἀνεβάζει αὐτὴν πολὺ ὑψηλὰ διὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ συντριβῇ εἰς βράχον τινά. Ἐὰν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἱερόθεος Βλάχος ἐφαντάσθη τὸν ἑαυτόν του ὡς νὰ ἔχῃ φθάσει εἰς δυσθεώρητα ὕψη ἐξαγνισμοῦ καὶ ὑπερφυσικῶν χαρισμάτων, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀπεριόριστον οἰκειότητα μὲ τὸ ***«θεῖον Φῶς»***, διὰ νὰ παρακολουθῇ, αἰσθητῶς, ὅλας τὰς κινήσεις αὐτοῦ, τότε τὰ ὅσα ἀθεολόγητα καὶ ἐξαμβλωματικὰ ἀποκαλύπτονται εἰς βάρος του ρίπτουν αὐτὸν μὲ κεκτημένην ταχύτητα εἰς τὸν βράχον τῆς πραγματικότητος, ὅπου ἀποκαλύπτεται τὸ πραγματικὸν ποιὸν τοῦ προσώπου του.

*

Γράφει, καυχόμενος, ὁ Ναυπάκτου: ***«Διδάχθηκα ἀπὸ τὸ προφητικὸ καὶ θεολογικό του στόμα»*** (σελ. 496).

Οὔτε διὰ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν οὔτε διὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἐκδηλώσει ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ἱερόθεος Βλάχος τοιοῦτον ἐνθουσιασμὸν καὶ τοιαύτην τιμήν, ὅπως ἔπραξε διὰ τὸν ἀμφιλεγόμενον Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ. Ἡ δημιουργηθεῖσα τοιαύτη κατάστασις εἶναι πολὺ νοσηρά. Δὲν φοβεῖται ὁ Ναυπάκτου μήπως εἶναι πλανώμενος; Δὲν ὑπάρχουν ὅμως τοιαῦτα στοιχεῖα, ἐν προκειμένῳ, τὰ ὁποῖα νὰ δικαιολογοῦν πλάνην ἢ ἄγνοιαν. Συνεπῶς, ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος **ψεύδεται ἀσυστόλως καὶ ἐνσυνειδήτως** καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

*

«Ὁ Γέροντας κατὰ αὐθεντικὸ καὶ ἀποκαλυπτικὸ τρόπο δίνει τὴν δική του μαρτυρία ποὺ συντονίζεται στὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων» (σελ. 124).

Καὶ ἐδῶ ἰσχύουν τὰ προηγούμενα. Ἐπιπροσθέτως, παρατηρεῖται ὅτι ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος δέχεται ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι σύμφωνοι πρὸς ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ἐπισημανθέντα καὶ ὅσα θὰ ἐπισημανθοῦν ἐν συνεχείᾳ θεολογικὰ ἐκτρώματα τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, ὁ ὁποῖος ***«κατὰ αὐθεντικὸ καὶ ἀποκαλυπτικὸ τρόπο δίνει τὴν δική του μαρτυρία ποὺ συντονίζεται στὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων»,*** κατὰ τὴν ἀδιανόητον πεποίθησιν τοῦ κ. Ἱεροθέου. Ποῖος δὲν θλίβεται καὶ δὲν ἀγανακτεῖ δι᾽ ὅλα αὐτά;

*

«Ἡ ἐκκλησιολογία τοῦ Γέροντα Σωφρονίου εἶναι σαφέστατη καὶ καθορίστηκε ἀπὸ τὶς ἀποκαλυπτικές του ἐμπειρίες» (σελ. 191).

Μπράβο, Δέσποτά μου. Ὥστε οἱ δογματικοὶ Ὅροι, οἱ ἱεροὶ Κανόνες καὶ τὰ ἐκκλησιολογικὰ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἔχουν καταργηθῆ καὶ ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ τὴν νέαν ***«ἐκκλησιολογίαν»*** τοῦ Σωφρονίου, ἡ ὁποία ***«καθορίστηκε ἀπὸ τὶς ἀποκαλυπτικὲς ἐμπειρίες του»;*** Εἶναι τερατώδη αὐτὰ καὶ τρομακτικὰ νὰ τὰ διαδίδη Ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Νέαν ***«ἐκκλησιολογίαν»*** λοιπόν, ὅπως ἴσως καὶ νέαν ὀρθόδοξον πνευματικότητα, ἀπέκτησεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν κ. Ἱερόθεον. Πάλιν ἐρωτῶ. Τί συμβαίνει μὲ τὸν Ναυπάκτου;

*

«Ὁ Μοναχισμός, κατὰ τὸν Γέροντα, εἶναι ἡ διαφύλαξη τῆς παρθενίας μὲ τὴν ὁποία ἐκπληρώνεται ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου» (σελ. 223).

Παράδοξα τὰ νοήματα καὶ διανοήματα τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου καὶ τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ. Δηλαδή, κατὰ τὸν κ. Ἱερόθεον καὶ κατὰ τὸν «ἅγιόν» του Σωφρόνιον, ὅσοι δὲν γίνουν μοναχοὶ καὶ δὲν διαφυλάξουν τὴν παρθενίαν δὲν θὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμόν των, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κληρονομία τῆς Βασιλείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ὅμως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς ἐνέσπειρε τὴν φυσικὴν ἕλξιν μεταξὺ τῶν δύο φύλων καὶ εὐλόγησε τὸν γάμον, ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς εἶπεν: ***«Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται»*** (Μτθ. ιθ´ 11).

Ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις οἱ προωρισμένοι νὰ διαφυλάξουν τὴν παρθενίαν, διδάσκει ὁ θεῖος Διδάσκαλος. Ὁ Ἀρχιερεύς, ὅμως, κ. Ἱερόθεος Βλάχος ἐξ Ἰωαννίνων καὶ ὁ Σωφρόνιος, ἀντιθέτως, ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ πάντες πρέπει νὰ παραμείνουν ἄγαμοι διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμόν των ὡς ἄνθρωποι. «***Μὲ τὴν παρθενίαν ἐκπληρώνεται ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου»,*** κηρύσσουν οἱ δύο οὗτοι πεπλανημένοι φωστῆρες τῆς Θεολογίας. Οὐαί!

Εἶναι πρωτοφανὴς ἡ πλάνη αὐτὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ παντάπασιν ἀδικαιολόγητος, τὴν ὁποίαν πρὸ αὐτοῦ ἐδίδαξεν ὁ Σωφρόνιος καὶ προβάλλει τώρα μὲ ἐνθουσιασμὸν ὁ κ. Ἱερόθεος. Ὅσοι λοιπὸν ἔγγαμοι ἐξεδήμησαν τοῦ κόσμου τούτου δὲν ἐξεπλήρωσαν τὸν θεῖον προορισμόν των. Οὔτε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔγγαμος, οὔτε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἔγγαμοι Ἅγιοι. Κύριε, ἐλέησον! Εἶναι ἔκνοα καὶ ἐξωφρενικὰ ὅλα αὐτά, διότι ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπιβάλλεται νὰ παραμείνουν ἄγαμοι διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμόν των, ὡς διδάσκει ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ καὶ γράφει ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου, τότε ποίαν ἔννοιαν ἔχει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: ***«Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς»*** (Γέν. θ´ 1);

Ὑπάρχει πλῆθος ἐγγάμων Ἁγίων. Ἐρωτᾶται ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ἐπιφανῆ θεολόγον Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἱερόθεος Βλάχος· ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐξεπλήρωσαν τὸν προορισμόν των, ἐπειδὴ δὲν διεφύλαξαν τὴν παρθενίαν; Σεβασμιώτατε, ἐρωτᾶσαι καὶ πάλιν. Προβληματίζεσαι καὶ ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι ἔχεις καταχαντακώσει τὸν ψευδοάγιόν σου Σωφρόνιον Σαχάρωφ μὲ ὅσα δημοσιεύεις περὶ αὐτοῦ;

Ἐὰν πρὸ 150 (ἑκατὸν πεντήκοντα) ἐτῶν εἶχε τὴν δυνατότητα ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ νὰ διδάξῃ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ εἶχε γίνει πιστευτός, δὲν θὰ ὑπῆρχε σήμερον ἀνθρώπινον γένος.

Μὴ ταραχθῇ λοιπὸν καὶ μὴ ἀνησυχήσῃ ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου διὰ τὴν τύχην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διότι δὲν πρόκειται οὐδεὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του αὐτὰ τὰ ὁποῖα διδάσκει ὁ Σωφρόνιος καὶ προβάλλει ὁ ἴδιος.

Ἔγγαμοι ἀκόμη ἦσαν: Νῶε, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Ἰωσήφ, Ἰώβ, Μωϋσῆς, Σαμουήλ, Δαβίδ, Ἡσαΐας, Ἰεζεκιήλ, ὁ ἅγιος Σπυρίδων καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἔγγαμοι Ἅγιοι. Αὐτοὶ δὲν ἐξεπλήρωσαν τὸν προορισμόν των;

*

*«Ἦταν ἕνας μεγάλος θεολόγος, τοῦ ὁποίου ἡ θεολογία ἦταν ἀπόρροια τῆς **θεοπτίας**, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ Πνευματικὸς Πατέρας ποὺ ἀναγεννοῦσε τοὺς ἀνθρώπους μέσα ἀπὸ τὴν προοπτικὴ τῶν ὅσων ἐκεῖνος γνώρισε. Ἐπειδὴ ἦταν **θεολόγος – θεόπτης,** γι' αὐτὸ καὶ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἀναγεννᾷ πνευματικὰ παιδιά»* (σελ. 492).

Μετὰ ἀπὸ τόσα θεολογικὰ παρανοήματα καὶ ἀνοήματα τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ, ὁ Ναυπάκτου πληροφορεῖ γραπτῶς ὅτι ὁ Σωφρόνιος εἶναι ***«θεολόγος-θεόπτης»*** καὶ ὅτι ***«ἡ θεολογία αὐτοῦ εἶναι ἀπόρροια τῆς θεοπτίας».*** Σεβασμιώτατε, δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον βλασφημεῖται ὁ Θεός;

*

*«Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος ἦταν ἕνας "**καθολικὸς θεολόγος**", δηλαδὴ δὲν εἶχε διασπάσεις στὴν θεολογία του, δὲν εἶχε δική του θεολογία, **ἀλλὰ διαπνεόταν ἀπὸ τὴν θεολογία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,** ποὺ εἶχε πληρότητα καὶ εἶναι **θεολογία τῆς Ἐκκλησίας**»* (σελ. 492).

Προσοχή! Προσοχή! Προσοχή! Ἐδῶ βλασφημεῖται καταφώρως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἀτιμάζεται ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ ὅσα ἀθεολόγητα, ἀντικανονικά, ἀντεκκλησιολογικά, κακόδοξα καὶ ἀντιπνευματικὰ προεξετέθησαν καὶ θὰ ἐκτεθοῦν κατωτέρω ἐκ τῆς θεολογίας αὐτῆς τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου, τὰ ὁποῖα υἱοθέτησε μετὰ θαυμασμοῦ καὶ προέβαλεν ἐκθύμως μὲ συγγραφικὴν ὑπερηφάνειαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος καὶ τὰ ὁποῖα οὗτος παρουσιάζει ὡς ***«θεολογία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»*** καὶ ὡς ***«θεολογία τῆς Ἐκκλησίας»***, γενόμενος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὗτος ὑπαίτιος βλασφημίας καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι κατ' ἐξοχὴν ὑπαίτιος αὐτῆς τῆς βλασφημίας ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, διότι αὐτὸς ἀπέδωκεν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπαράδεκτα, καταδικαστέα καὶ ἀπορριπτέα εἰς τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ εἰς τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Πολὺ ἡμάρτησεν ὁ Ποιμενάρχης τῆς Ναυπάκτου. Ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδοκιμάσῃ καὶ νὰ ἀποκηρύξῃ ὅλα αὐτὰ τὰ κακόδοξα καὶ νὰ ἀποσύρῃ πάραυτα καὶ αὐτὸ τὸ περιέχον πλῆθος πλανῶν ἐν λόγῳ βιβλίον του περὶ τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ *«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤῼ»*.

*

*«Στὸ κείμενο αὐτὸ ἔγραφα γιὰ τὴν κοίμηση τοῦ Γέροντος Σωφρονίου ποὺ ἦταν ἐφάμιλλη μὲ τὴν κοίμηση **τῶν Πατριαρχῶν καὶ Πατέρων**, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὀνόμαζα "**νέον Πατριάρχην τῆς θείας Χάριτος στὸν νέον λαὸν τοῦ Θεοῦ**"»* (σελ. 491).

Ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος, μὲ πρωτοφανῆ θρασύτητα, ὑποτιμᾷ τὴν νοημοσύνην παντὸς σκεπτομένου ἀνθρώπου, διότι ἔχει τὴν ἐντύπωσιν καὶ τὴν οἰκτρὰν πλάνην ὅτι δὲν γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ προσπάθειά του ἐξαπατήσεως τῶν ἀναγνωστῶν του. Ηὐξήθη λοιπὸν ὁ χορὸς τῶν ***«Πατριαρχῶν καὶ Πατέρων»*** κατὰ ἕνα ***«νέον Πατριάρχην τῆς θείας Χάριτος»,*** ἀκούοντα εἰς τὸ ὄνομα Σωφρόνιος Σαχάρωφ.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ἐγὼ δυσκολεύομαι. Σεῖς ἐννοεῖτε τί ἐννοεῖ ὁ Δεσπότης Ἱερόθεος Βλάχος, ὅταν γράφῃ ***«νέος Πατριάρχης τῆς θείας Χάριτος στὸν νέον λαὸν τοῦ Θεοῦ»;*** Κατ' ἀντιδιαστολὴν ποίων παλαιῶν Πατριαρχῶν ἤ Πατριάρχου εἶναι ***«νέος»*** Πατριάρχης ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ; Ὑπὸ ποίαν δὲ ἔννοιαν ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ χαρακτηρίζεται ὡς ***«Πατριάρχης τῆς θείας Χάριτος»;*** Ἐπίσης, ποῖος ἦτο ὁ ***«παλαιὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ»*** καὶ ποῖος εἶναι ὁ ***«νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ»; Ἀσυγκράτητος γελοιοποιητικὸς κατήφορος ἀφροσύνης τοῦ ψευδοκορυφαίου θεολόγου Ἐπισκόπου Ἱεροθέου Βλάχου.**

*

«Ὁ μακάριος οὗτος ἀνὴρ ηὐλογήθη τὰ μάλα παρὰ τοῦ ἁγίου Θεοῦ καὶ ἠξιώθη οὐ μόνον διελθεῖν καὶ φθάσαι εἰς τὸ ***ἄκρον ἄωτον τῆς κατὰ Χριστὸν ἀσκήσεως****, ἐν βαθυτάτῃ μετανοίᾳ καὶ συντριβῇ,* ***ἀλλ' ἀναβῆναι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ, τουτέστιν τῷ τῆς θεοπτίας ὄρει****, καὶ ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ ἀκτίστου Φωτὸς ἐν τῇ τεθεωμένῃ σαρκὶ τοῦ Λόγου, γενόμενος οὕτως ἀκραιφνὴς ἐμπειρικὸς θεολόγος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰρηκότος: "τὸ περὶ Θεοῦ φιλοσοφεῖν... οὐ πάντων μέν, ὅτι τῶν ἐξητασμένων καὶ διαβεβηκότων ἐν θεωρίᾳ καὶ πρὸ τούτων καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα κεκαθαρμένων ἢ καθαιρομένων, τὸ μετριώτατον"»* (σελ. 477).

Διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ τύφλωσις σκοπιμότητος. Καὶ πάλιν κατήφορος! Κατήφορος! Κατήφορος καὶ βάραθρον ἀνυποληψίας.

*

«Ἡ δύναμη τοῦ θεολογικοῦ λόγου τοῦ Γέροντος Σωφρονίου εἶναι πράγματι ***ἕνα δυνατὸ σπέρμα στὴν γῆ****, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Προφητάνακτος Δαβίδ: "Δυνατὸν ἐν τῇ γῇ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ, γενεὰ εὐθέων εὐλογηθήσεται"»* (Ψαλμ. 111, 2), σελ. 493.

Τίς ἐστιν οὗτος ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ; Κατὰ τὸν τῆς Ναυπάκτου Δεσπότην καὶ Ποιμενάρχην, ***«φωστήρ»*** ἐστιν οὗτος τῆς ὑφηλίου, ***«σπέρμα γὰρ εἰς τὴν γῆν ὁ θεολογικὸς αὐτοῦ λόγος».*** Ἐκ δὲ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ πολλὰ τὰ ἀθεολόγητα καὶ ἀνόητα. Αὐτὸς λοιπόν, κατὰ τὸν Ναυπάκτου (ὡς ἄνω), εἶναι ***«ὁ νέος Πατριάρχης τῆς θείας Χάριτος στὸν νέον λαὸν τοῦ Θεοῦ»*** καὶ ἀναβάτης ***«ἐν αὐτῷ τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ, τουτέστιν τῷ τῆς θεοπτίας ὄρει».***

Ὁ Ναυπάκτου διέβη τὰ ὅρια πάσης ὑπερβολῆς καὶ ὁδεύει πρὸς ἀνεξέλεγκτον θεολογικὸν χάος. Πῶς σκέπτεται λοιπὸν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος Βλάχος ἐξ Ἰωαννίνων; Σκέπτεται ὅμως;

Ἀθεολόγητος «θεολόγος» καὶ ἀνήσυχος «ἡσυχαστὴς»

Αὐθαιρεσία καὶ ἐπιπολαιότης. Τρεῖς ***«θεολόγους»*** ἔχει ἡ Ὀρθοδοξία, τὸν ἅγιον ἔνδοξον καὶ πανεύφημον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον καὶ τὸν ἅγιον Συμεὼν τὸν Νέον Θεολόγον. Εἰς οὐδένα ἕτερον ἡ Ἐκκλησία ἔδωκε τὴν προσωνυμίαν αὐτήν. Ὁ ἅγιος Συμεὼν διαφοροποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο Θεολόγους ὡς *«Νέος Θεολόγος»*. Ὁ *«θεολόγος»* τοῦ Ναυπάκτου πῶς διαφοροποιεῖται; ***«Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται»*** (Ψαλ. 41, 8).

Ὁ Ναυπάκτου δὲν ἐδίστασε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ τὰς προσωνυμίας τοῦ ***«θεολόγου»*** καὶ τοῦ ***«ἡσυχαστοῦ»***, ὡς ἔγραψεν εἰς τὸν ὑπότιτλον τοῦ βιβλίου του.

Μετὰ ἀπὸ δέκα (10) αἰῶνας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, ἐνεφανίσθη Ἐπίσκοπός τις, ὀνόματι Ἱερόθεος Βλάχος, καὶ ἀπέδωκε τὴν προσωνυμίαν τοῦ «***Θεολόγου***» εἴς τινα κοινὸν Ἱερομόναχον, δεινὸν παραβάτην τῶν ἱερῶν Κανόνων, κακόδοξον καὶ μωρολόγον, κατὰ περιφρόνησιν κορυφαίων καὶ διακεκριμένων ἁγίων προσωπικοτήτων τῆς Ἐκκλησίας, ἀναδειχθέντων πολλῶν τοιούτων εἰς ὅλους τοὺς διαρρεύσαντας 20 αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρέπει νὰ ἐντραπῇ πολὺ ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος δι' αὐτὴν τὴν προκλητικὴν καὶ ἀθεολόγητον ἐνέργειάν του.

Μὲ ὅσα ἀθεολόγητα τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ παρουσιάσθησαν (ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα), οὗτος ἐμφανίζεται ὡς **ἀθεολόγητος *«θεολόγος»***. Καὶ ὅμως, ὁ Ναυπάκτου δὲν ἀπέδωκε μόνον τὴν ἁπλῆν προσωνυμίαν τοῦ ***«θεολόγου»*** εἰς τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ, ἀλλ' ἔγραψεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ***«θεόπτης»*** καὶ ***«θεόπνευστος θεολόγος»*** (σελ. 461 κ.ἀ.). Πάλιν προβάλλει τὸ ἐρώτημα: Πῶς σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅταν γράφῃ;

Τὸ δὲ τραγικὸν εἶναι, ὅτι ὁ Μητροπολίτης τῆς Ναυπάκτου ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἀθεολόγητον θεολόγον καὶ τὴν προσωνυμίαν τοῦ ***«Ἡσυχαστοῦ»!!!*** Οὔτε αὐτὸ τὸ δικαίωμα εἶχεν ὁ Ναυπάκτου καὶ τὴν τοιαύτην εὐχέρειαν. Αὐτὰ εἶναι λεπτὰ ζητήματα μὲ κίνδυνον νὰ ὁδηγήσουν καὶ εἰς τὴν γελοιότητα. Ἀπὸ ποῦ ***«ἡσυχαστής»*** ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ;

Αὐτὸς ὁ ***«ἡσυχαστὴς»*** τοῦ Ναυπάκτου πολὺ **ἀνήσυχος** ὑπῆρξεν. Ἐγεννήθη καὶ ἐσπούδασεν ἐν Μόσχᾳ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ εἰς τὴν Σχολὴν Ζωγραφικῆς, Γλυπτικῆς καὶ Ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἐν συνεχείᾳ ἔζησεν εἰς Παρισίους. Μετέβη δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ εἰς τὸ Βερολῖνον. Ἔγινεν ἄθεος καὶ ἀπὸ τὴν ἀθεΐαν μετεπήδησεν εἰς τὸν Βουδισμόν, τὸν ὁποῖον ἀπήλαυσεν ἐπὶ 8 ἔτη περίπου. Μεταστραφείς, κατέληξεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος διὰ νὰ μονάσῃ. Εἶχε στενὴν συναναστροφὴν καὶ ἀνθελληνικὴν συνεργασίαν μὲ τὸν πράκτορα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐχθρὸν τῆς Ἑλλάδος Δαβίδ Μπάλφουρ. Ἀνέπτυξε μετ' αὐτοῦ καὶ ἐκτενῆ ἀλληλογραφίαν. Ὁ Μπάλφουρ κατηγορήθη καὶ δι' ἀνύπαρκτον Ἱερωσύνην μὲ τὸ ὄνομα Δημήτριος, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίει διὰ νὰ ἀσκῇ κατασκοπευτικὸν ἔργον, αὐτοαποσχηματισθείς, τελικῶς. Προήρχετο ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ εἶναι ἄγνωστον ἐὰν ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν συμφώνως πρὸς τὴν ὀρθόδοξον δογματικὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ἐκκλησιολογικὴν τάξιν. Ἐρωτᾶται ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἱερόθεος· πόθεν ἔλαβε τὴν Ἱερωσύνην ὁ Δαβὶδ Μπάλφουρ; Ὁ Μπάλφουρ ἦτο γενικὸς πράκτωρ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγγλικῆς κατασκοπείας, ὁ δὲ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἦτο ὑποπράκτωρ αὐτοῦ διὰ τὰ Σλαβικὰ Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Πρὸς αὐτὸν τὸν Δαβίδ Μπάλφουρ ἔγραψεν ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ὁ ψευδο-«*ἅγιος*» τοῦ ἁγίου Ναυπάκτου, τὰ ἑξῆς: ***«Τώρα εἶμαι δεμένος μαζί σας μὲ τὰ αἰώνια δεσμὰ τῆς ἀγάπης ἐν Χριστῷ... Ἀφοσιωμένος σὲ σᾶς ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου»*** (σελ. 226-227).

Δι' αὐτὸν τὸν ψευδο-ἱερέα Μπάλφουρ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ***«ἀφοσιωμένος»*** ἰσοβίως ὁ, κατὰ Ἱερόθεον Βλάχον, «*ἅγιος*» Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ἔγραψε καὶ τὰ ἑξῆς ἡ «*ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ*» (29-6-1981): «*Ἡ Ἰντέλλιτζενς Σέρβις στέλνει στὴν Ἑλλάδα ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους πράκτορές της. Ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἐντολὲς ποὺ ἔχει, εἶναι νὰ πλευρίσει καὶ τὶς παρεκκλησιαστικὲς ὀργανώσεις. Ὁ Μπάλφουρ, ἀργότερα γνωστός πράκτορας, πηγαίνει στὸ Ἅγιον Ὄρος σὰν καλόγερος καὶ μετὰ "χειροτονεῖται" ἱερέας καὶ παίρνει τὸ ὄνομα πάτερ Δημήτριος. Μετὰ ἀπὸ πρόταση τοποθετεῖται στὴ θέση τοῦ ἐφημερίου στὸ θεραπευτήριο Εὐαγγελισμός. Μὲ ὅπλο τὴν ἐξομολόγηση* (ψευδο-ἐξομολόγος) *ἔφτανε μέχρι τὸ Παλάτι, συγκεντρώνει πληροφορίες ποὺ τὶς διαβιβάζει τηλεγραφικὰ στὸ Λονδῖνο*».

Ἐπίσης, ὁ Πρόεδρος Διοικητικῶν Ἐφετῶν Νικόλαος Π. Σοϊλεντάκης ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον του «*Η ΑΦΕΛΗΣ ΕΛΛΑΣ – Ὁ ρασοφόρος Ἄγγλος κατάσκοπος Νταίηβιντ* (Δαβίδ) *Μπάλφουρ*», εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Δαβὶδ Μπάλφουρ (1903-1989) παρουσιάζεται ὡς κατάσκοπος εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐκτενὴς κριτικὴ παρουσίασις τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὑπὸ τῆς δημοσιογράφου Χαρικλείας Γ. Δημακοπούλου εἰς τὴν «*ΕΣΤΙΑΝ*» (9-10-2010) τελειώνει ὡς ἑξῆς περὶ τοῦ Μπάλφουρ:

«Ἔβλαψε βαθύτατα τὴν Ἑλλάδα, διωχέτευσε πληροφορίες πρὸς τὴν Βρεταννία ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς τοποθετήσεώς του στὸν ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, διέσυρε τὴν πίστη δεκάδων ἀνθρώπων, παρέβη κάθε κανόνα τῆς

Ἐκκλησίας ἀντλώντας πληροφορίες ἀπὸ τὴν ἐξομολόγηση, θέλησε νὰ μειώσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος πρὸς χάριν τῆς Τουρκίας διὰ τῆς παραχωρήσεως σὲ αὐτὴν τῶν νήσων τοῦ Ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, περιέπλεξε τὴν ἐσωτερικὴ σύγκρουση μετὰ τὸ 1922 κατὰ τρόπον δραματικὸν καὶ τελικῶς θέλησε νὰ τοῦ συγχωρηθοῦν τὰ πάντα καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς πιστὸς Ὀρθόδοξος. Ἐὰν ἡ κατασκοπευτικὴ δρᾶσις του εἶχε ἀρχίσει μετὰ τὸν ἀποσχηματισμό του, ἴσως νὰ ἦταν περισσότερο ἐφικτὸ νὰ ἀποδοθῇ αὐτὴ ἡ συμπεριφορά του στὸν βρεταννικὸ πατριωτισμό του. Ὅμως, τόσο ἡ ἄφιξίς του στὴν Ἀθήνα, ὅσο καὶ ἡ πορεία του μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1936 καὶ 1941 μαρτυροῦν ὅτι προφανῶς ὁ Μπάλφουρ εἶχε στρατολογηθῇ στὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες τῆς πατρίδος του πολὺ ἐνωρὶς καὶ αὐτὲς ὑπηρέτησε ἀκόμη καὶ ὅταν ὑπεδύετο τὸν "Πατέρα Δημήτριο". Ἡ κρίσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἔναντι αὐτοῦ παραμένει καταπελτική: Δὲν χωρεῖ συγχώρησις γιὰ τὴν δράση του».

Ἰδοὺ καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ ἐγκρίτου ἱστορικοῦ καὶ ἀρίστου φιλολόγου κ. Σαράντου Ἰ. Καργάκου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει διὰ τὸν ψευδοϊερέα καὶ κατάσκοπον D. Balfour τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Νταίηβιντ Μπάλφουρ ἤ πατὴρ Δημήτριος ἦταν μία πολύπλαγκτη διχασμένη προσωπικότητα. Κυνηγοῦσε νὰ βρῇ ἕνα Θεό. Τὸ Ἅγιο Ὄρος ὑπῆρξε γι' αὐτὸν ὄχι σχολὴ θεολογίας ἀλλὰ κατασκοπείας... Ὑπάρχει δικός του δάκτυλος στὴν αὐτοκτονία τοῦ πρωθυπουργοῦ Κοριζῆ, ὅπως καὶ στὰ Δεκεμβριανά, ἦταν ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Ἐμφυλίου. ***Αὐτὸς μᾶλλον ὠργάνωσε στὴ Σμύρνη τὰ Σεπτεμβριανὰ*** *τὸ 1955 ὅταν Τοῦρκοι "βασιβουζοῦκοι" ξεφτέλισαν Ἕλληνες ἀξιωματικοὺς καὶ τὶς οἰκογένειές τους» (Νικολάου Π. Σοϊλεντάκη, Ἀφελὴς Ἑλλὰς* **-** *Ὁ ρασοφόρος Ἄγγλος κατάσκοπος Νταίηβιντ Μπάλφουρ - Ἐκδόσεις Ἁρμός, Ἀθῆναι 2010, σ. 11, 12).*

Μπάλφουρ καὶ Σαχάρωφ ἐξηκολούθησαν νὰ συνεργάζωνται καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν μὲ κέντρον τὸ *«μοναστήρι»* τοῦ Ἔσσεξ.

«Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Χρύσανθος, ὁ ἀπὸ Τραπεζοῦντος, ἔλεγε διὰ τὸν Balfour: "Αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος, ὁ ὁποῖος ἀνακάτεψε τὴ θρησκεία μὲ τὴν κατασκοπεία"» (Ἀφελὴς Ἑλλάς, σ. 26).

Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν τὸν ψευδο-*«ἱερέα»*, κατάσκοπον καὶ ἐχθρὸν τῆς Ἑλλάδος Δαβὶδ Μπάλφουρ ἔγραψεν (ὡς ἀνωτέρω) ὁ ψευδο-*«ἅγιος»* τοῦ Ναυπάκτου Ἱεροθέου Σωφρόνιος Σαχάρωφ: ***«Τώρα εἶμαι δεμένος μαζί σας μὲ τὰ αἰώνια δεσμὰ τῆς ἀγάπης ἐν Χριστῷ... Ἀφοσιωμένος σὲ σᾶς ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου»***.

Εἰς τὸ περιοδικὸν *«Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐφέσου»* (Ἰούνιος 2009, ἀρ. 6) ἀναγράφονται καὶ αὐτά: *«Οἱ μακαριστοὶ ἁγιορεῖται Γέροντες Δανιὴλ Κατουνακιώτης, Θωμᾶς Μικραγιαννανίτης καὶ Γαβριὴλ Διονυσιάτης ἀποκαλοῦσαν τὸν πρώην ἁγιορείτην Ἱερομόναχον Σαχάρωφ* ***πράκτορα τῶν Ἐγγλέζων****»*.

Ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἐγκατέλειψε τὴν *«ἡσυχίαν»* τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀπὸ τὸ ἔτος 1947 καὶ μέχρι τὸν θάνατόν του (1993) παρέμεινε μακρὰν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπὶ τεσσαράκοντα ἓξ (46) ἔτη. Ποῦ **ἡσύχαζε** κατὰ τὰ ἔτη αὐτά, διὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν κ. Ἱερόθεον τὴν προσωνυμίαν τοῦ ***«ἡσυχαστοῦ»;***

Ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Παρισίους, ὅπου παρέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ 12 (δώδεκα) ἔτη. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Essex τῆς Ἀγγλίας καὶ ἵδρυσε τὴν σκανδαλώδη καὶ ἀντικανονικὴν μικτὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου μαζὶ μὲ μοναχοὺς καὶ μοναχάς, ὄχι μόνον κατὰ παράβασιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἀθέτησιν αὐστηροτάτων ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καταστὰς οὕτω **καθαιρετέος**, ὡς ἱδρύσας μικτὸν *«μοναστικόν»* (!) κοινόβιον.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐν τῇ δυνατῇ περιλήψει περιπετειώδης ζωὴ τοῦ... ***ἀνησύχου «ἡσυχαστοῦ»*** Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ναυπάκτου, κατὰ προκλητικὸν καὶ σκανδαλώδη τρόπον, ἀπέδωκε τὰς προσωνυμίας τοῦ ***«θεολόγου»*** καὶ ***«ἡσυχαστοῦ»***. Τιμᾷ δὲ αὐτὸν καὶ προβάλλει ἀκόμη καὶ ὡς ***«ἅγιον»*** τῆς Ἐκκλησίας ὁ πολυπράγμων καὶ ἀκατάστατος Ἐπίσκοπος Ἱερόθεος Βλάχος.

*

Γράφει καὶ αὐτὰ ὁ Ναυπάκτου διὰ τὸν *«ἅγιόν»* του Γέροντα Σωφρόνιον: *«Ἦταν σημαντικὸ νὰ γνωρίζῃς ὅτι δίπλα σου εἶχες ἕναν Πατέρα ποὺ εἶχε φθάσει στὸ* ***ὕψος τῆς Πεντηκοστῆς, στὴν θεωρία τοῦ ἀκτίστου Φωτός»*** (σελ. 331).

Αὐτὸ τὸ ***«ὕψος τῆς Πεντηκοστῆς»*** ὁ θεολόγος Ἐπίσκοπος κ. Ἱερόθεος Βλάχος, ἀθεολογήτως, πολὺ τὸ ἐχαμήλωσεν, ὥστε νὰ εἶναι προσιτὸν ἀπὸ τὸν οἱονδήποτε. Ἐπίσης, καὶ ***«τὴν θεωρίαν τοῦ ἀκτίστου Φωτὸς»*** τὴν αἰσθητοποίησε τόσον πολύ ὁ Ναυπάκτου, ὥστε νὰ εἶναι ἀντιληπτὴ καὶ ἀπὸ κοινοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὰ προκύπτουν ἀπὸ τὴν Ἱεροθεϊκὴν ἀφροσύνην διὰ νὰ ἀναβιβασθῇ ὁ Σωφρόνιος μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, ἐκεῖ ὅπου εἶχε φθάσει ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος.

Δαιμονοέμπνευστοι ἰδέαι τοῦ Σωφρονίου

«Ὁ Γέροντας ἀξιώθηκε σπανίων δωρεῶν ἀπὸ τὸν Θεό, ὅπως τὴν ἀποκάλυψη τοῦ "Ἐγώ εἰμι ὁ Ὤν", τὴν μνήμην τοῦ θανάτου, τὴν σχοινοβασία πάνω στὴν ἄβυσσο, τὴν αἰώρηση πάνω ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ Ἅδη» *(σελ. 421).* «***Αὐτὴ ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι προσωπικὸς – τὸ "ἐγώ εἰμι ὁ Ὤν" - δὲν ἦταν μία σκέψη καὶ ἕνας καλὸς λογισμός, ἀλλὰ μία ἐνυπόστατη ἔλλαμψη»*** (σελ. 77-78).

Ἀδελφοὶ ἀναγνῶσται, ἡ θεολογικὴ κατάστασις τοῦ Ναυπάκτου

εἶναι συγκεχυμένη. Ἀνιαρὰ καὶ πληκτικὴ ἡ ἀντιμετώπισίς της. Τὸ *«Ἐγώ εἰμι ὁ Ὤν»* ἔχει ἀποκαλυφθῆ εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὡς γνωστόν. Ἰδού: *«Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋσῆν λέγων· **ἐγώ εἰμι ὁ ὤν**»* (Ἔξ. γ´ 14).

Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις εἶναι καταγεγραμμένη εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Ἀγνοεῖ αὐτὸ ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου καὶ θαυμάζει τόσον πολὺ τὴν ***«νέαν»*** ψευδοαποκάλυψιν αὐτὴν τοῦ Σωφρονίου; Διὰ ποῖον λόγον ὁ Θεὸς ἔκαμε πάλιν τὴν αὐτὴν ἀποκάλυψιν εἰς τὸν Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ;

Ἐπίσης, καὶ ἡ ***«μνήμη τοῦ θανάτου»*** εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἰδού: *«Μνήσθητι τὰ ἔσχατα καὶ παῦσαι ἐχθραίνων, καταφθορὰν καὶ **θάνατον**, καὶ ἔμμενε ἐντολαῖς»* (Σοφ. Σειρ. κη´ 6). ***«Μνήσθητι καταφθορὰν καὶ θάνατον»***, διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή. Ποῖον ἕτερον εἶδος μνήμης θανάτου ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄγνωστον; Θὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἅγιος Ναυπάκτου; Διδάσκεται δὲ ἡ μνήμη τοῦ θανάτου συνεχῶς ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων. Τί τὸ νέον σχετικὸν ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν Σωφρόνιον καὶ διακηρύσσει αὐτὸ ὁ Ποιμενάρχης τῆς Ναυπάκτου; Τὰ δὲ γελοῖα **ἀκροβατικά**, **σχοινοβατικά**, **ἀεροβατικὰ** καὶ τὰ ἄλλα ***«θαυμαστὰ»*** δαιμονικὰ φαντασιοκοπήματα τοῦ Σωφρονίου νὰ τὰ ἑρμηνεύσῃ καὶ νὰ τὰ σχολιάσῃ ὁ θαυμαστὴς αὐτῶν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος Βλάχος διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ μόνον. Ἡμεῖς δὲν ἐνδιαφερόμεθα δι' αὐτὰ τὰ **παγανιστικά**.

Ὁ διάσημος Ρῶσος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Μόσχας Α.Ι. Ὀσίπωφ ἔγραψε περὶ τοῦ Σωφρονίου τὰ ἑξῆς:

«Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει καμία ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ κατάσταση βαθιᾶς καὶ συνάμα πολὺ λεπτῆς πνευματικῆς μαγείας. Σὲ μένα αὐτὸ ἔγινε ὁλοφάνερα ἀντιληπτὸ μετὰ τὴν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου "Ὀψόμεθα τὸν Θεὸν καθώς ἐστι" καὶ τοῦ βιβλίου "Περὶ προσευχῆς". Θὰ πρέπει νὰ εἴμαστε σὲ μεγάλο βαθμὸ προσεκτικοὶ στὰ συγγράμματα αὐτῶν ποὺ δὲν ἔχουν τὸ ἀδιαφιλονίκητο κῦρος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως καὶ ἐκεῖ δὲν μποροῦμε νὰ ἀναφερθοῦμε χωρὶς ἕνα "ἀλλά". Σήμερα παρατηρεῖται μία τάση νὰ ἁγιοποιοῦνται ἄνθρωποι ποὺ ἀμφισβητοῦνταν» (*«Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐφέσου»*, Μάρτιος 2009).

Οὔτε τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἔχει προβάλλει ὁ Ναυπάκτου μὲ τοιοῦτον ἐνδιαφέρον καὶ τόσον θαυμασμόν, ὅπως τὰ τραγελαφικὰ κείμενα, τὰς **δαιμονικὰς *«ὁράσεις»*** καὶ τὰς ἄλλας **μωρολογίας** τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ.

Ὡς πρὸς τὴν περιπέτειαν τοῦ Σωφρονίου μὲ τὸν Βουδισμόν, ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Σωφρόνιος ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ ἐν λόγῳ κρινομένου βιβλίου τοῦ Ἱεροθέου Βλάχου *«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤῼ»*:

«Ὅταν γνώρισα τὴν ἀλήθεια, τὸν Χριστό, ὡς ἀληθινὸ Θεό, λυπήθη-

κα πολὺ γιὰ τὸν χρόνο ἐκεῖνο ποὺ ἀσχολούμην μὲ τὸν Βουδισμό. Παρεκτράπηκα πολύ» (σελ. 337).

«Μερικοὶ λένε ὅτι ὁ Βουδισμὸς δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸν δαιμονισμό. Ὅμως, αὐτοὶ ποὺ ὁμιλοῦν ἔτσι γνωρίζουν τὸν Βουδισμὸ ἀπὸ τὰ βιβλία καὶ ὁμιλοῦν θεωρητικά. Ἡ πράξη εἶναι διαφορετική» (σελ. 394).

«Ὅταν κάποιος περάσει ἀπὸ τὸν Βουδισμό, πρέπει νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ κλάψῃ πολύ, διαφορετικὰ θὰ παραμείνῃ ἕνα ὑπόλειμμα μέσα του» (σελ. 442).

Διερωτῶμαι· εἶναι βέβαιος ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ὅτι δὲν εἶχον παραμείνει ἴχνη τοιούτων δαιμονικῶν ὑπολειμμάτων εἰς τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ, ὅταν ἔγραφε καὶ ἔλεγε τὰ τόσα ἀνόητα καὶ ἀθεολόγητα; Ἐξ ἄλλου, οὐδὲν περιστατικὸν ὑπάρχει καὶ οὐδεμία ὁμολογία ὅτι ὁ π. Σωφρόνιος μετηνόησεν ἐν πλήρει ταπεινώσει καὶ συντριβῇ καὶ ὅτι ἔκλαυσε τόσον πολὺ διὰ τὴν πολυετῆ θητείαν του εἰς τὸν Βουδισμόν. Καὶ ὁ Ἰουδας ὡμολόγησε τὸ ἐγκλημά του (***«ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῷον»***, Μτθ. κζ´ 4), ἀλλὰ δὲν ἐταπεινώθη διὰ νὰ σωθῇ.

*

Εἰς ἡλικίαν ὅμως 20 ἐτῶν, δηλ. τὸ 1926, ὁ Σαχάρωφ ἔγινε βουδιστής, διατελέσας εἰς τὴν μιαρὰν αὐτὴν θρησκείαν ἐπὶ ὀκτὼ συναπτὰ ἔτη. Ὁ ἱερομ. Νικόλαος Σαχάρωφ, συγγενὴς τοῦ Σωφρονίου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς συζεῖ μὲ τὰς 20 «*μοναχὰς*» τοῦ Ἔσσεξ, γράφει ὅτι *«ὁ Σωφρόνιος ἀνῆκεν εἰς ὁμάδα Ρώσων στοχαστῶν ποὺ κοίταζαν πέραν ἀπὸ τὴν "ἐκκλησιαστικὴ παράδοση" συνηγορῶντας ὑπὲρ μιᾶς πολύπλευρης πνευματικῆς ἐλευθερίας. Αὐτὴ ἡ εὐρύτητα καὶ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς σκέψης παρέσχε στὸν γ. Σωφρόνιο τὸ ἀναγκαῖο ὑπόβαθρο **"τόλμης"** προκειμένου νὰ στραφεῖ σὲ **μὴ χριστιανικὲς θρησκευτικὲς παραδόσεις»*** (Νικολάου Σαχάρωφ, Ἀγαπῶ ἄρα ὑπάρχω, Ἀθήνα, Ἐν πλῷ, 2007, σ. 24).

Ἀπορῶ καὶ ἐκπλήσσομαι, πῶς ἀπετόλμησεν ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος νὰ προτείνῃ τὴν ἁγιοκατάταξιν αὐτοῦ τοῦ ἀνεκδιηγήτου Ἱερομονάχου. Ὁπωσδήποτε διὰ σκοτεινήν τινα σκοπιμότητα, κατὰ τὴν ἐκτίμησίν μου.

*

Ὅμως, ἡ πεποίθησις καὶ διακήρυξις τοῦ Ναυπάκτου ὅτι ὁ Σωφρόνιος ὄντως ἀνέβη μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι ὁ Σωφρόνιος εἶναι ἰσοστάσιος καὶ ἰσάξιος μὲ τὸν Συμεὼν τὸν Νέον Θεολόγον καὶ τὸν Γρηγόριον Παλαμᾶν, ὅτι ὁ Σωφρόνιος ἦτο ***«θεόπτης»***, ὅπως ὁ Μωϋσῆς, ὅτι ὁ Σωφρόνιος ἦτο ***«θεόπνευστος θεολόγος»***, ὅτι ὁ Σωφρόνιος ἔβλεπε τὸ ***«ἄκτιστον Φῶς»*** ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας (καὶ ἂς ὑπῆρξεν ἄθεος καὶ ἐπὶ ἔτη βουδιστής) καὶ ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Σωφρονίου ὑπενθυμίζουν τοὺς Μεγάλους Προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κατὰ

τὴν προσωπικήν μου ἐκτίμησιν, ὅλα αὐτὰ εἶναι **δαιμονικά**. Ἡ ἄποψις αὐτὴ ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὰ ἀθεολόγητα καὶ μωρολογήματα τοῦ Σωφρονίου, τὰ ὁποῖα υἱοθετεῖ καὶ πανηγυρικῶς προβάλλει καὶ διαδίδει ὁ Ναυπάκτου.

*

Εἰς τὴν φωτογραφίαν τῆς σπηλιᾶς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμεινεν ἓν χρονικὸν διάστημα ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ὁ κ. Ἱερόθεος εἶχε θέσει τὴν ἑξῆς «*λεζάνταν*»: ***«Ἡ σπηλιὰ αὐτὴ ἔγινε Θαβώρ. Ἐδῶ ἔζησε ἕνας σύγχρονος θεόπτης Μωϋσῆς»*** (σελ. 285).

*«Ταπεινὰ ζητῶ τὴν χάρη καὶ εὐλογία του. Κατὰ τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία του θυμήθηκα ἔντονα τὴν εἰκόνα τῆς ἀναλήψεως τοῦ Προφήτου Ἠλιοὺ καὶ τὴν κραυγὴ τοῦ Ἐλισσαίου: "Πάτερ, πάτερ, ἅρμα Ἰσραὴλ καὶ ἱππεὺς αὐτοῦ" (Δ΄ Βασιλ. β΄ 12). Πραγματικά, ὁ ἀείμνηστος Γέροντας Σωφρόνιος μὲ τὴν ὕπαρξή του καὶ τὸν λόγο του ἦταν καὶ εἶναι τὸ ἅρμα καὶ ὁ ἱππεὺς τοῦ Ἰσραὴλ τῆς Χάριτος. Γι' αὐτὸ καὶ κλείνω τὶς ἁπλὲς καὶ ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις μου μὲ τὴν ὁλοκάρδια κραυγή: "**Πάτερ, πάτερ, ἅρμα Ἰσραὴλ καὶ ἱππεὺς αὐτοῦ εὐλόγησον ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον**"»* (σελ. 467).

Νέος ***«θεόπτης Μωϋσῆς»*** λοιπὸν καὶ Νέος Προφήτης Ἠλίας ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ, κατὰ τὸν Μητροπολίτην Ναυπάκτου. Ἐξοργιστικὴ ἡ κατάστασις. Ἀνεξήγητα ὅλα αὐτὰ τοῦ Ναυπάκτου. Ἔρεβος ἀθεολόγητον καὶ σκοτεινὴ σκοπιμότης!

*

Νοθεύει τὴν νοερὰν προσευχὴν ὁ Σωφρόνιος

«Νὰ ὑπηρετῇς τὸν Ἐπίσκοπό σου. Γιὰ νὰ λάβῃς τὴν Χάρη καὶ νὰ εἶναι ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἐν Θεῷ θὰ πρέπει νὰ λέγῃς: "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ τοῦ Ἐπισκόπου μου, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν"» (σελ. 339).

Αὐτὰ κατέγραψεν ὁ κ. Ἱερόθεος ἀπὸ μίαν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε μὲ τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ, κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1979.

Εἶναι φυσιολογικὸν νὰ υἱοθετῇ ὁ κ. Ἱερόθεος καὶ νὰ προβάλλῃ καὶ αὐτὸ τὸ παραδοξολόγημα τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, διότι ὁ Ἐπίσκοπος αὐτός, ὅσον οὐδεὶς ἕτερος, ἐξ ὅσων γνωρίζω, ἐπαναλαμβάνει, εὐκαίρως – ἀκαίρως, ὅτι ἵσταται ***«εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ»***. Μιμεῖται ὅμως τὸν Χριστόν; Ὅπως καὶ ἐὰν ἔχῃ ἡ περίπτωσις, εἶναι καὶ ἄποψις τοῦ κ. Ἱεροθέου, ἀφοῦ ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Σωφρονίου τὰ υἱοθετεῖ, τὰ θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἑνός «*ἁγίου*» καὶ τὰ προβάλλει ὑπερηφάνως πρὸς διδαχήν.

Αὐτὰ ὅμως συνιστοῦν νόθευσιν καὶ παραποίησιν τῆς συνοπτικῆς καὶ διαχρονικῆς νοερᾶς προσευχῆς: ***«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν»***.

«Νὰ ὑπηρετῇς τὸν Ἐπίσκοπό σου». Δεσποτοκρατικὴ ἀντίληψις. Ὁ Ἱερεὺς εἶναι ποιμὴν τοῦ λαοῦ καὶ ὄχι ὑπηρέτης τοῦ Ἐπισκόπου. Ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ἱερόθεος Βλάχος, αὐτὸς μάλιστα ὁ ὁποῖος ὑπερτονίζει ὅτι ἵσταται εἰς ***«τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ»***, πρέπει νὰ μιμῆται τὸν Χριστὸν ἐν παντὶ καὶ νὰ μὴ υἱοθετῇ ὅ,τι τραγελαφικὸν καὶ ἐκτρωματικὸν λέγει ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ. Ὁ Χριστὸς εἶπεν: ***«Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι»*** (Μτθ. κ΄ 28). Δὲν ἦλθε λοιπὸν ὁ Χριστὸς νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ. Ἀναλόγως πρέπει νὰ συμπεριφέρηται καὶ ὁ εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ ἱστάμενος κ. Ἱερόθεος Βλάχος.

Νὰ λάβῃ σοβαρῶς ὑπ᾽ ὄψιν του ὁ κ. Ἱερόθεος, ὅτι οἱ Ἱερεῖς, ἀναγνωρίζοντες τὸν Ἐπίσκοπον ὡς Ποιμενάρχην των, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ποιμάνουν τὸν λαὸν συμφώνως πρὸς τὰ διδάγματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τὰ ἐντάλματα τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ ὄχι νὰ δέχωνται ἀδιαμαρτυρήτως ἀδίκους Ἐπισκοπικοὺς διωγμοὺς μὲ ψευδολογήματα καὶ συκοφαντήματα, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν διωγμὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Ναυπάκτῳ, τὴν ὁποίαν ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος διώκει ἀδίκως καὶ ἀγρίως ἐπὶ 15 καὶ πλέον ἔτη μὲ ἀνυποστάτους, ψευδολογικὰς καὶ συκοφαντικὰς κατηγορίας.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μάλιστα ἐπισημαίνει τὸν φθόνον καὶ τὴν διαβολὴν ὡρισμένων Ἐπισκόπων (Θεοδώρῳ Ἐπισκόπῳ, P.G. 37,84).

«Γιὰ νὰ λάβῃς τὴν Χάρη... θὰ πρέπει νὰ λέγῃς: *"Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,* ***διὰ τοῦ Ἐπισκόπου μου****, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν"».*

Εἶναι μεγάλη ἡ τόλμη καὶ πρωτοφανὴς ἡ αὐθαιρεσία τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ νὰ παραμορφώσῃ, κατὰ τὰ γραφόμενα τοῦ Ναυπάκτου, τὴν ἱερὰν νοερὰν προσευχήν, ἡ ὁποία ἔχει καθολικὸν ὀρθόδοξον κῦρος. Ὁ Ναυπάκτου υἱοθετεῖ καὶ αὐτὸν τὸν ἐκτροχιασμὸν τοῦ Σωφρονίου, διὰ νὰ ἐκτοξεύσῃ, κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον, μηνύματα δεσποτισμοῦ.

Ἡ περιληπτικὴ νοερὰ προσευχὴ ***«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»*** ὠνομάσθη καὶ ***«εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ».*** Εἶναι δὲ πολὺ παλαιά. Δυνάμεθα νὰ ἐντοπίσωμεν τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀββᾶ Μακαρίου (Γεροντικὸν), 300-390 μ.Χ. Ὅταν ἠρωτήθη ὁ ἀββᾶς Μακάριος ***«πῶς ὀφείλομεν προσεύχεσθαι»***, ἀπήντησεν: ***«Οὐκ ἔστι χρεία βατολογεῖν, ἀλλ᾽ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας καὶ λέγειν "Κύριε, ὡς θέλεις καὶ ὡς οἶδας, ἐλέησόν με"».***

Ἡ νοερὰ αὐτὴ προσευχὴ εἶναι κοινὴ καὶ ἀμετάβλητος διὰ τοὺς πάντας, Κληρικοὺς καὶ Λαϊκούς. Οὐδεμία διαφοροποίησις ἐγένετο ποτὲ διὰ τοὺς Κληρικούς. Μόνον τὸ περίεργον, ἀνερμάτιστον, ἄστατον καὶ ἀκατάστατον δίδυμον Σωφρονίου καὶ Ἱεροθέου ἐνόθευσε καὶ ἐβεβήλωσε τὴν ἱερὰν αὐτὴν Εὐχήν.

Ἐρωτῶνται Σωφρόνιος καὶ Ἱερόθεος· καὶ ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι κακόδοξος, ψευδολόγος, συκοφάντης, ἐκδικητικὸς ἢ διακατέχεται καὶ ἀπὸ ἄλλα πάθη, καὶ τότε θὰ ἐπικαλούμεθα αὐτὸν ἐν τῇ προσευχῇ μας

ἡμεῖς οἱ Κληρικοὶ διὰ νὰ λάβωμεν τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ; Οὗτοι θέτουν ὡς ἀναγκαιοτάτην προϋπόθεσιν τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ἐπισκόπου κατὰ τὴν προσευχὴν ἡμῶν τῶν Κληρικῶν, διὰ νὰ λάβωμεν τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ. ***«Γιὰ νὰ λάβῃς τὴν Χάρη»***. Καινοφανὴς καὶ νεοδίδακτος «*ἀερολογία*» τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ καὶ Ἱεροθέου Βλάχου. Λοιπὸν καὶ ὅταν τυχὸν ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι διεφθαρμένος, ἡ προσευχὴ ἡμῶν τῶν Πρεσβυτέρων, Διακόνων καὶ Μοναχῶν, μόνον διὰ τῆς μεσιτείας καὶ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἀναξίου αὐτοῦ Ἐπισκόπου θὰ γίνεται εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν; Εὖγε, Σωφρόνιε! Μπράβο, Ἱερόθεε!

Νοθεύει καὶ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ὁ Σωφρόνιος

Ὁ πρῶτος ποὺ ἐτόλμησε νὰ προσθέσῃ «*δικάς του εὐχὰς*» εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἦτο ὁ Σωφρόνιος τοῦ Ἔσσεξ. Γράφει μεταξὺ ἄλλων ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1958, εἰς τὴν ἀδελφήν του Μαρίαν Συμεώνωφ Καλασνίκοβα Σαχάρωφ.

«*Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὅπου συνηθίζεται νὰ διαβάζωνται συμπληρωματικὲς προσευχὲς ἢ αἰτήσεις στὴ λειτουργία, δηλαδὴ μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο, ἄρχισα νὰ παραθέτω μερικὲς δεήσεις καὶ ἔπειτα προσευχὲς ποὺ προετοιμάζουν γιὰ τὸ μυστήριο, ὥστε νὰ βοηθήσω τοὺς παρισταμένους πρὶν ἀπὸ τὴν πιὸ σημαντικὴ στιγμὴ τῆς λειτουργικῆς ἀναφορᾶς, νὰ συγκεντρωθοῦν ἐσωτερικὰ καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὸν ἱερέα. Σοῦ στέλνω τὰ κείμενα αὐτά. Ἔχω γιὰ τὴν ὥρα πέντε. Τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὸ διαβάζω ὁλόκληρο στὴ λειτουργία ἀλλάζοντας τὴ σειρά του γιὰ νὰ δημιουργεῖται ποικιλία*» (Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου, Γράμματα στὴ Ρωσία, σελ. 82-83).

Κατὰ τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ, δὲν βοηθοῦν αἱ κατανυκτικαὶ εὐχαὶ τῆς Θείας Λειτουργίας «*τοὺς παρισταμένους διὰ νὰ συγκεντρωθοῦν ἐσωτερικά*». Ὁ Σωφρόνιος διέγνωσε τὴν ἀνάγκην νὰ προβῇ εἰς λειτουργικὴν αὐθαιρεσίαν μὲ προσθήκην αὐτοσχεδίων εὐχῶν. Ὡς ἔχει ἐπισημανθῆ καὶ ἀλλοῦ, εἶναι διατεταραγμένος ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος Σωφρονίου καὶ Ἱεροθέου.

Καὶ ἄλλα διαστρεβλωτικὰ τῆς προσευχῆς

«Μετὰ ἀπὸ μιὰ σαρκικὴ ἁμαρτία σταματᾷ ἡ προσευχή, ἐνῷ ἡ θεολογικὴ συγγραφὴ μπορεὶ νὰ συνεχίζεται. Αὐτὸ διακρίνει τὴν θεολογία ὡς χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τὴν θεολογία ὡς ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη. Ἀπὸ τὴν προσευχὴ φαίνεται ἡ καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Εἶναι δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ θεολογῇ, νὰ συγγράφῃ, νὰ εἶναι ἐπιστήμων, ἀλλὰ νὰ μὴν προσεύχεται, νὰ μὴν εἶναι ἅγιος» (σελ. 301-302).

Τραγέλαφος. Τέρας μὲ δύο ὄψεις, τράγου καὶ ἐλάφου. Τίς μοι δώσῃ σοφίαν, ἵνα κατανοήσω τὰ ἀκατανόητα καὶ ἄσοφα τοῦ ἀσόφου *«σοφοῦ»* Σωφρονίου Σαχάρωφ; Εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ σταματήσῃ ἡ προσευχὴ τοῦ πιστοῦ Χριστιανοῦ ὑπὸ οἱασδήποτε συνθήκας; Εἰς ἕνα εὐσυνείδητον καὶ ἔχοντα ***«φόβον Κυρίου»*** Χριστιανόν, ἀμέσως μετὰ τὴν διάπραξιν, ἐξ ἀδυναμίας ἢ ἐκ συναρπαγῆς, οἱασδήποτε ἁμαρτίας, δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη μεγαλυτέρας, θερμοτέρας, ἐντατικωτέρας καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων καὶ ἀναστεναγμῶν προσευχῆς, διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ λυτρωτικὸν ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ νὰ ἠρεμήσῃ ἀπὸ τὴν τρικυμίαν τοῦ πικροῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεώς του, διὰ τῆς ἐν συντριβῇ καρδίας εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ καθαρᾶς ἐξομολογήσεως. Σωφρονίου σοφίαν ἐζήλωσεν ὁ Ναυπάκτου. Δι' αὐτὸ δημοσιοποιεῖ τὰς ἀνοησίας τοῦ ψευδοαγίου του.

Διαγράφεται λοιπὸν καὶ ἐδῶ τὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ***«Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε»*** καὶ τὸ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ***«Μνημονευτέον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον».*** Ὁ κ. Ἱερόθεος πολλάκις ἀνέγνωσεν εἰς τὰς τρεῖς θείας Λειτουργίας, τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καθὼς καὶ εἰς ἄλλας ἱερὰς ἀκολουθίας: ***«Πάλιν καὶ πολλάκις σοὶ προσπίπτομεν καὶ σοῦ δεόμεθα, Ἀγαθὲ καὶ Φιλάνθρωπε, ὅπως, ἐπιβλέψας ἐπὶ τὴν δέησιν ἡμῶν, καθαρίσῃς ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος....»***, «***Σοὶ μόνῳ ἡμάρτομεν καὶ σοὶ προσπίπτομεν»*** καὶ πλῆθος ἄλλων τοιούτων λειτουργικῶν εὐχῶν καὶ δεήσεων.

Ἐπισημαίνεται ἀκόμη καὶ μία **ἄκρα ἀντίθεσις** πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Εἶπεν ὁ *«ἅγιος»* τοῦ ἁγίου Ναυπάκτου Σωφρόνιος Σαχάρωφ καὶ προβάλλει ὁ Ναυπάκτου, ὡς ἀνωτέρω, πρὸς διδαχήν:

«Εἶναι δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ θεολογῇ, νὰ συγγράφῃ, νὰ εἶναι ἐπιστήμων, ἀλλὰ νὰ μὴ προσεύχεται, νὰ μὴ εἶναι ἅγιος».

Ὅλα αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος καὶ πολλὰ ἄλλα δύναται νὰ τὰ ἐνεργῇ χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ καὶ τὸν κ. Ἱερόθεον. Ὅμως, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει ὅτι ***«χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν»*** (Ἰω. ιε´ 5).

Εἶναι ἐξοργιστικὴ ἡ τοιαύτη προκλητικὴ ἀντίθεσις πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν τοῦ Σωφρονίου καὶ τοῦ Ἱεροθέου.

*

«Δὲν συμβιβάζεται ἡ ἐσωτερικὴ προσευχὴ μὲ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δρᾶσιν, ὁσονδήποτε καὶ ἐὰν εἶναι αὐτὴ ὠφέλιμος. Ἕνεκα τούτου δὲν ἔρχεται ἔμπνευσις διὰ τὰ κηρύγματα» (σελ. 327).

Αὐτὸ εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀπὸ 30-9-1978 ἀπαντητικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ πρὸς τὸν Ναυπάκτου, ὁ ὁποῖος ἐζήτησεν ἀπάντησιν διὰ μίαν κατάστασίν του, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει εἰς τὸ βι-

βλίον του ἐπιγραμματικῶς καὶ συνεσκιασμένως, χωρὶς νὰ παραθέτῃ αὐτούσιον τὸ περιεχόμενον τῆς ἰδικῆς του ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Σωφρόνιον, ἐνῷ δημοσιοποιεῖ αὐτούσιον τὴν ἀπάντησιν τοῦ Σωφρονίου. Γράφει ὁ κ. Ἱερόθεος: «*Κάποια στιγμή, ὅμως, κάνοντας τὴν εὐχή, αἰσθάνθηκα κάτι ἰδιαίτερο. Φοβήθηκα μήπως αὐτὸ ἦταν κάποια κατάσταση πλάνης. Ἔγραψα ἀμέσως στὸν Γέροντα καὶ τοῦ ἀνέφερα ἀκριβῶς τὴν κατάσταση αὐτὴ ποὺ περνοῦσα καὶ ζητοῦσα προσωπικὴ καθοδήγηση*» (σελ. 325).

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Σωφρονίου προκύπτει ὅτι ὁ κ. Ἱερόθεος, κατὰ τὴν προσευχήν του, ᾐσθάνθη δῆθεν οὐρανόθεν μήνυμα διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ συγχρόνως ἀδυναμίαν τινὰ διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν κηρυγμάτων του. Ἦτο τότε ὁ κ. Ἱερόθεος ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης. Ὁ Ναυπάκτου ἐκφράζεται σαφῶς ὅτι ἔχει θεοπτικὰς ἐμπειρίας, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι αὐτὰ εἶναι πλάνη τοῦ διαβόλου.

Εἰσερχόμεθα τώρα εἰς τὴν οὐσίαν μιᾶς ἀκόμη, ὡς ἀνωτέρω, ἐκ τῶν πλανῶν τοῦ Σωφρονίου, τὰς ὁποίας ὁ Ναυπάκτου υἱοθετεῖ, θαυμάζει καὶ προβάλλει.

Συμφωνοῦν λοιπὸν καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ὅτι ὅσοι ἔχουν ***«δρᾶσιν ἐν τῷ κόσμῳ»*** δὲν δύνανται νὰ ἔχουν ***«ἐσωτερικὴν προσευχήν».*** Ἐρωτῶ· τὸ ἁγιογραφικὸν ***«Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε»*** καὶ τὸ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ***«Μνημονευτέον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον»*** διαγράφονται; Ἰσχύει καὶ ἐδῶ ἡ ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἐδόθη ἀνωτέρω εἰς ἑτέραν σχετικὴν παρατήρησιν.

Ὁ Σωφρόνιος εἰς τὴν ἀπορίαν τοῦ Ναυπάκτου (τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου) περὶ τῆς δυσκολίας του νὰ συγκεντρώνεται διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν κηρυγμάτων του, κατόπιν τῆς... ἀποκαλυπτικῆς «*εὐχῆς*», ἀπαντᾷ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ***«ἐσωτερικῆς προσευχῆς»***, ἡ ὁποία δὲν συμβιβάζεται ***«μὲ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δρᾶσιν»***, ὅπως εἶναι καὶ τὰ θεῖα κηρύγματα, κατὰ τὸν Σωφρόνιον καὶ τὸν κ. Ἱερόθεον. Ψυχοπαθολογικὸν φαινόμενον.

Ἐνῷ λοιπὸν τὰ θεῖα κηρύγματα ἐπιβάλλεται νὰ προετοιμάζωνται ἐν συνεχεῖ καὶ κατανυκτικῇ προσευχῇ, ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ καὶ ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος διδάσκουν ὅτι ἡ ***«ἐσωτερικὴ προσευχή»*** δὲν διευκολύνει τὴν συγκέντρωσιν τῆς σκέψεως διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν κηρυγμάτων, διότι αὐτὰ (τὰ κηρύγματα) εἶναι ***«δρᾶσις ἐν τῷ κόσμῳ»***, ὡς ἀποφαίνονται καὶ τὰ δύο αὐτὰ «*ἑξαπτέρυγα*» τῆς Θεολογίας. Ὁ Δεσπότης αὐτὸς καὶ ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἀγνοοῦν, ὡς φαίνεται, ὅτι τὸ θεῖον κήρυγμα εἶναι στοιχεῖον καὶ μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας.

«Κύριε, Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι» τοὺς δούλους σου Ἐπίσκοπον Ἱερόθεον καὶ τὸν κεκοιμημένον Ἱερομόναχον Σωφρόνιον καὶ ***«κατάρτισαι»*** τὸν ζῶντα Ἱερόθεον **θεολογικῶς**.

Ὅλοι ἔχομεν ἀνάγκην θεολογικῆς καταρτίσεως, διότι τὰ ὅσα ἀγνοῶμεν εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν.

Μόνον ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ δὲν εἶχεν ἀνάγκην θεολογικῆς καταρτίσεως, ὅπως παρουσιάζει αὐτὸν ὁ ὑπερθαυμαστής του Ναυπάκτου Ἱερόθεος, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς συμπεριφέρεται καὶ γράφει ὡς νὰ ἔχῃ πλήρη θεολογικὴν ἐπάρκειαν.

*

«Πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ ἀπαντήσω σὲ κάποιον ἄνθρωπο δὲν προσεύχομαι στὸν Θεό, ἀλλὰ τοῦ λέγω κάτι ἀπὸ τὸν νοῦ μου. Διότι, ἂν προσευχηθῶ καὶ λάβω πληροφορία ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ δὲν ὑπακούσῃ, τότε θὰ παρακούσῃ στὸν Θεό, δηλαδὴ θὰ ἔλθῃ σὲ ἀντίθεση μαζί του. Ἔτσι ὁμιλῶ ἀπὸ τὸν νοῦ μου, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τοὐλάχιστον νὰ μὴ ὑπακούσουν σὲ μένα καὶ νὰ μὴ ἀντιστέκωνται στὸν Θεό» (σελ. 352).

Εἶναι καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὰ ἀνόητα καὶ παιδαριώδη *«διδάγματα»* τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Ἱερόθεος υἱοθετεῖ, ἀποδέχεται καὶ δημοσιοποιεῖ.

Ὥστε λοιπὸν διὰ νὰ δίδωμεν ἀπαντήσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους **δὲν πρέπει νὰ προσευχώμεθα εἰς τὸν Θεὸν** καὶ οὔτε νὰ προσφέρωμεν τὸν θεῖον λόγον, ἀλλὰ νὰ ὁμιλῶμεν ἀπὸ τὸν νοῦν μας. Ἐντάσσονται καὶ αὐτὰ εἰς τὰ θεολογικὰ σκύβαλα τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ καὶ Ἱεροθέου Βλάχου.

Ὅμως, ὁ σκοπὸς ἡμῶν τῶν ποιμένων εἶναι ἡ κατήχησις καὶ ὁ εὐαγγελισμὸς τοῦ λαοῦ. Πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο, ἐὰν δὲν κηρύξωμεν τὸν νόμον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Δὲν ἔχουν μεγαλύτερον κῦρος, μεγαλυτέραν πειστικότητα καὶ μεγαλυτέραν πνευματικὴν ἀξίαν οἱ προσωπικοὶ λόγοι τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου ἀπὸ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

Ἐρωτῶ· οἱ προσωπικοὶ λόγοι τοῦ Σωφρονίου εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἐρωτώντων καὶ εἰς τὰς συμβουλάς του ἦσαν ἄσχετοι μὲ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Πατερικὴν σοφίαν ἢ ἦσαν σύμφωνοι μὲ τὸν νόμον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀπέκρυπτεν αὐτὸ ὁ Σωφρόνιος διὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀνυπακοὴ εἰς τὸν Θεόν, ὅταν δὲν γίνουν δεκτοὶ οἱ λόγοι του αὐτοί;

Ὁ Κύριος εἶπεν: «***Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με***» (Λκ. ι´16). Οἱ ἀναγνῶσται ἀντιλαμβάνονται τὸ ἀκατάστατον τῶν σκέψεων τοῦ Σωφρονίου. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν ὑπακούει εἰς τοὺς Ἱερεῖς καὶ Πνευματικοὺς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπακούει καὶ εἰς τὸν Θεόν. Ἑπομένως, δὲν θὰ ἠδύνατο ὁ Σωφρόνιος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνυπακοὴν εἰς τὸν Θεόν ἐκείνου ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχεν ὑπακούσει εἰς αὐτόν, παρὰ τὸ ὡς ἄνω τέχνασμα τοῦ Σωφρονίου, τὸ ὁποῖον πανηγυρικῶς δέχεται ὁ κ. Ἱερόθεος καὶ τὸ προβάλλει πρὸς διδαχήν. Ἀπαράδεκτος λοιπὸν ἡ ἀπόκρυψις τοῦ θείου λόγου. Σωφρόνιε καὶ Ἱερόθεε, ἀνανήψατε.

*

«Χαίρομαι γιατὶ πολλοὶ δὲν μοῦ κάνουν ὑπακοὴ καὶ ἔτσι δὲν ἔχω εὐθύνη» (σελ. 354), διδάσκει ὁ Σωφρόνιος καὶ υἱοθετεῖ ὁ κ. Ἱερόθεος!!!

Νέοι κανόνες ποιμαντικῆς. Χαίρει λοιπὸν ὁ ποιμήν, ἐπειδὴ οἱ ποιμαινόμενοι δὲν ὑπακούουν εἰς αὐτόν; Τί συμβαίνει; Καὶ ἐὰν μὲν ἡ διδαχή του εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸν θεῖον νόμον, τότε καλῶς νὰ μὴ εἰσακούεται. Ὅμως, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ χαίρῃ, ἀλλὰ νὰ θλίβεται σφοδρῶς, διότι θὰ εἶναι ἀνάξιος ποιμήν. Ἐὰν δὲ ἡ διδαχή του εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Διδασκαλίαν καὶ δὲν γίνεται παραδεκτός, πάλιν ἐξ ἴσου καὶ περισσότερον πρέπει νὰ λυπῆται, διότι δὲν ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν ἀποστολήν του διὰ νὰ σωθοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν ποιμαινομένων ὑπ' αὐτοῦ.

*

«Δὲν μπορεῖ ὁ Χριστιανὸς πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ προσευχηθῇ μὲ αἴσθηση Χάριτος. Ὁ Θεὸς κάποτε – κάποτε δίδει τὴν Χάρη του. Ὅταν ὁ νοῦς κάνῃ νοερὰ προσευχὴ καὶ κουρασθῇ, τότε δὲν μπορεῖ ξανὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ προσευχηθῇ ἐντατικά... Ἄλλοτε ἐξασκεῖται ἡ προσευχὴ μία ὥρα, ἄλλοτε δύο ὧρες καὶ κάποτε ἕνα τέταρτο. Ὅταν γίνεται μὲ ἔνταση ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα» (σελ. 307).

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνυμνούμενος καὶ ὑπερυψούμενος ***«ἅγιος»*** τοῦ ἁγίου Ναυπάκτου. Καταργεῖ τὸ ***«ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε»*** (Α΄ Θεσ. ε΄ 17), ἀφοῦ «***ὁ Θεὸς κάποτε – κάποτε δίδει τὴν Χάρη του»,*** δηλαδὴ κατά τινα χρονικὰ διαστήματα (*«κάποτε – κάποτε»*), καὶ ἀφοῦ ἀρκεῖ μιᾶς ὥρας προσευχὴ μέχρι δύο ὡρῶν, ἀκόμη καὶ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ***«γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα»***, κατὰ τὸν δοξολογούμενον ὑπὸ τοῦ Ναυπάκτου Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ.

Ἐδῶ περιορίζεται ὑπὸ τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ μέχρι δύο ὥρας τὴν ἡμέραν καὶ ἡ νοερὰ προσευχή, ***«ὅταν κουρασθῇ ὁ νοῦς»***, ὅπως δέχεται καὶ ὁ Ναυπάκτου καὶ προβάλλει πρὸς διδαχήν μας.

Ἀκουέτω ὁ Ναυπάκτου καὶ τὰ ἀκόλουθα, μήπως ἐπὶ τέλους συναισθανθῇ τοὺς ἐκτροχιασμούς του ἐν τῇ θεολογικῇ πορείᾳ του καὶ ἀρχίσῃ νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ἁγιότητα τοῦ δυστυχοῦς Σωφρονίου Σαχάρωφ.

«Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρός ἐστιν... ὀψὲ ἢ μεσονυκτίου ἢ ἀλεκτοροφωνίας ἢ πρωὶ» (Μκ. ιγ΄ 33, 35). Ἐν συνεχεῖ προσοχῇ καὶ προσευχῇ πρέπει νὰ εὑρισκώμεθα, διότι δὲν γνωρίζομεν τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔρχεται ὁ Κύριος. ***«Ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι αὐτούς»*** (Λκ ιη΄ 1). Ὁ Κύριος ὡς ἄνθρωπος ***«ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι, καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ»*** (Λκ. ϛ΄ 12). ***«Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ***

τῇ δεήσει» (Πράξ. α´ 14). Παρέμενον ἀκούραστοι καὶ καρτερικοὶ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν δέησιν (Π.Ν. Τρεμπέλας). ***«Προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας»*** (Πράξ. ιβ´ 5). ***«Τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν ἐν ἐκτενείᾳ νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεῦον...»*** (Πράξ. κς´ 7). Τελεῖ ἀδιακόπως καὶ συνεχῶς νύκτα καὶ ἡμέραν τὰς θυσίας τῆς λατρείας (Π. Ν. Τρεμπέλας). ***«Τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε»*** (Κολ. δ´ 2). ***«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν»*** (Μτθ. κς´ 41).

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ Ἁγιογραφικὰ χωρία πρέπει νὰ ἀντιληφθῇ ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος τὰς θεολογικὰς πλάνας τοῦ «*ἁγίου*» του Σωφρονίου Σαχάρωφ ὅτι δῆθεν ***«δὲν μπορεῖ ὁ Χριστιανὸς πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα νὰ προσευχηθῇ μὲ αἴσθηση Χάριτος»*, ὅτι *«ὁ Θεὸς κάποτε - κάποτε δίδει τὴ Χάρη του»*, ὅτι *«ὅταν ὁ νοῦς κάνῃ νοερὰ προσευχὴ καὶ κουρασθῇ, τότε δὲν μπορεῖ ξανὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ προσευχηθῇ ἐντατικά»*, ὅτι *«ἡ προσευχὴ ἐξασκεῖται ἄλλοτε μία ὥρα, ἄλλοτε δύο ὧρες, καὶ κάποτε ἕνα τέταρτο»* καὶ ὅτι *«ὅταν γίνεται μὲ ἔνταση, ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα»***, δηλαδὴ αἱ δύο ὧραι προσευχῆς εἶναι ἀρκεταὶ καὶ διὰ τὰς ὑπολοίπους ἄλλας 22 (εἴκοσι δύο) ὥρας τῆς ἡμέρας.

Διὰ νὰ εἶχον συνειδητοποιήσει πλήρως τὰς πλάνας των αὐτὰς ὁ Ναυπάκτου καὶ ὁ Σωφρόνιος ἔπρεπε νὰ εἶχον λάβει ἀκόμη ὑπ’ ὄψιν των καὶ τὴν ἀγωνιώδη προσευχὴν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀνθρώπου, εἰς τὴν Γεθσημανῆν. Προσευχόμενος ἐκεῖ ὁ Κύριος μὲ ἔντασιν ***«καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο»*** (Λκ. κβ´ 44). Δὲν διέκοψε τὴν προσευχήν του ὁ Κύριος καὶ ἂς ***«ἐγένετο ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν»*** (Λκ. κβ´ 44). Ὁ Σωφρόνιος διδάσκει καὶ υἱοθετεῖ ὁ κ. Ἱερόθεος ὅτι **διακόπτεται ἡ προσευχή, ὅταν ὁ νοῦς κουρασθῇ,** καὶ ὅτι ὁ προσευχόμενος «***δὲν μπορεῖ ξανὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ προσευχηθῇ ἐντατικά»***. Πρωτάκουστοι θεολογικαὶ κακοδοξίαι. Κόπωσις ψυχοπαθολογικῆς ἐξάρσεως.

Ἐπίσης, ὁ Σωφρόνιος καὶ ὁ Ἱερόθεος ἔπρεπε νὰ εἶχον διδαχθῇ σχετικῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, ὁ ὁποῖος λέγει: ***«Μνημονευτέον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον»***.

Τέλος, ἐπειδὴ ὁ κ. Ἱερόθεος ἔχει καυχηθῇ καὶ γραπτῶς ὅτι ἔγραψε πολλὰς σελίδας περὶ τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι οἱ Μοναχοὶ νυχθήμερον σχολάζουν ***«ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει»*** (Φιλ. δ´ 6). Διατί ὁ Ναυπάκτου καὶ ὁ Σωφρόνιος εἰσάγουν «*καινὰ δαιμόνια*», ἀνατρέποντες τὰ τῆς προσευχῆς παραδεδεγμένα καὶ πραττόμενα;

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀντίφασις τῶν δύο τούτων, Ἱεροθέου καὶ Σωφρονίου: ***«Συνεχῶς πρέπει νὰ προσευχόμαστε, ἀκόμη καὶ ὅταν βαδίζουμε στὸν δρόμο»*** (σελ. 260). Τί ἰσχύει;

Κοιναὶ κακοδοξίαι Σωφρονίου καὶ Ἱεροθέου

Ὅσα καταγράφει ὁ Ναυπάκτου, κατ' ἀνεξέλεγκτον ἐλευθέραν ἀπόδοσιν, καὶ προβάλλει μὲ ἀσυγκράτητον ἐνθουσιασμὸν πρὸς διδαχὴν τῶν ἀναγνωστῶν του ἀπὸ συζητήσεις του μὲ τὸν Σωφρόνιον ἀπηχοῦν κατ' ἐξοχὴν τὰς προσωπικάς του ἰδέας καὶ ἀπόψεις, διότι ἀνεκήρυξε καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς ***«ἅγιον»*** τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ. Κατέγραψεν αὐτὰ ὡς λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου κατὰ τὰς μετ' αὐτοῦ συζητήσεις του, κατ' ἐλευθέραν ἀπόδοσιν μετὰ τὰς συζητήσεις, ἐκ τῶν ὑστέρων, ὡς πληροφορεῖ ὁ ἴδιος. Ἐδημοσίευσε δὲ αὐτὰ εἰς τὸ ἐλεγχόμενον βιβλίον του περὶ τοῦ Σωφρονίου *«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤῼ»* 13 ἔτη μετὰ τὴν ἐκδημίαν τοῦ Σωφρονίου καὶ ἑπομένως εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ παρουσιάσῃ τὰ λεχθέντα κατὰ τὰς συζητήσεις ὅπως ἤθελε καὶ νὰ προσθέσῃ οἱαδήποτε ἄλλα, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἡ δυνατότης ἐλέγχου τῆς ἀκριβείας αὐτῶν. Πάντως, ὡς ἐγράφη ἀνωτέρω, πάντα τὰ παρουσιαζόμενα ὑπὸ τοῦ Ναυπάκτου ὡς λεχθέντα καὶ γραφέντα ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ εἶναι καὶ ἀπόψεις τοῦ ἰδίου.

Ὁ Ναυπάκτου υἱοθετεῖ τὰ τοῦ ***«ἁγίου»*** του Σωφρονίου καὶ προβάλλει αὐτά: ***«Οἱ Μοναστικὲς Ἀδελφότητες ἂν ἔχουν πάνω ἀπὸ 12 μοναχούς, κατὰ τὸ πρότυπο τῆς Ἀποστολικῆς ὁμάδος, δὲν γίνεται ἀποδοτικὴ ἐργασία»*** (σελ. 312).

Διατί ἀγνοοῦν καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ὅτι ἡ μεγάλη πνευματικὴ ἀκμὴ τοῦ Μοναχισμοῦ, μὲ πλῆθος ἱεραποστολικῶν, φιλανθρωπικῶν καὶ στηρικτικῶν τῆς Ἐκκλησίας ἔργων, ὑπῆρξεν εἰς περιόδους κατὰ τὰς ὁποίας πολλὰ Μοναστήρια εἶχον καὶ χιλιάδας ἀκόμη Μοναχῶν;

*

«Μερικοὶ θέλουν νὰ συνδυάσουν τὴν ἔγγαμη ζωὴ μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς προσευχῆς, ὅπως τὴν ζοῦν οἱ ἀσκητές. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ. Γι' αὐτὸ καὶ στενοχωροῦνται καὶ ἀπελπίζονται. ***Ἡ νοερὰ προσευχὴ θέλει καθαρότητα ψυχῆς καὶ σώματος*** (οἱ ἔγγαμοι δὲν ἔχουν καθαρότητα;)***. Θὰ πρέπει νὰ τοὺς καθοδηγοῦμε διακριτικὰ καὶ νὰ τοὺς λέμε ὅτι εἶναι καλύτερα νὰ σταματήσῃ ἡ προσευχή, παρὰ νὰ διακοπῇ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ ἄλλο μέρος τῆς συζυγίας καὶ νὰ διαλυθῇ ἡ οἰκογένεια»*** (σελ. 314).

Ἄλλη ἀνοησία αὐτὴ τοῦ *«ἁγίου»* Σωφρονίου Σαχάρωφ καὶ τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου. Ἔχομεν πλῆθος ἐγγάμων Ἁγίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ζεύγη ἐγγάμων Ἁγίων. Δὲν ὑπάρχουν Ἁγιογραφικὰ καὶ Πατερικὰ ἐρείσματα τῆς πεπλανημένης διδασκαλίας τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου ὅτι πρέπει νὰ σταματᾷ ἡ προσευχὴ τῶν ἐγγάμων καὶ ἰδιαιτέρως ἡ «***νοερὰ προσευχή»***, ἡ ὁποία εὐκόλως ἀποκρύπτεται ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος τῆς συ-

ζυγίας, ὅταν ἀπαιτοῦν τοῦτο εἰδικαὶ συνθῆκαι συμβιώσεως. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀναπνοὴ τῆς ψυχῆς, Σωφρόνιε καὶ ἅγιε Ναυπάκτου, ὅπως διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Διακόπτεται ἡ ἀναπνοή;

Ὁ Σωφρόνιος καὶ ὁ Ναυπάκτου πλαγίως θέτουν ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ***«καθαρότητα ψυχῆς καὶ σώματος»*** τῶν ἐγγάμων. ***«Ἡ νοερὰ προσευχὴ θέλει καθαρότητα ψυχῆς καὶ σώματος»***, κάτι τὸ ὁποῖον δὲν συνδυάζεται μὲ τὴν ***«ἔγγαμη ζωή»***, ὡς ἔχει διατυπωθῆ τὸ ὡς ἄνω κείμενον. Δὲν ἀνέγνωσαν ὁ Δεσπότης καὶ ὁ Σωφρόνιος ὅτι ***«Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος»*** (Ἑβρ. ιγ΄ 4), ὅταν ἡ κοίτη τοῦ γάμου φυλάσσεται καθαρὰ ἀπὸ τὸν μολυσμὸν παντὸς εἴδους;

Εἶναι ἄκρως πεπλανημένη, ἀδικαιολόγητος καὶ ἀνεξήγητος ἡ υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναυπάκτου ἄποψις τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ ὅτι ἡ ***«γλυκύτης τῆς προσευχῆς»*** ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν γάμον ἢ τὴν ἀγαμίαν. Οἱ Μοναχοὶ καὶ οἱ ἔγγαμοι δὲν ἔχουν διαφορετικὴν ποιότητα ψυχῆς. Ὁ ἔγγαμος βίος καὶ ἡ ἀγαμία τῶν Μοναχῶν εἶναι δύο δρόμοι, οἱ ὁποῖοι ὁδηγοῦν εἰς τὸν αὐτὸν προορισμόν.

Ὁ Ναυπάκτου καὶ ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ φρονοῦν, κακοδόξως, ὅτι ἡ πραγματικὴ προσευχὴ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ αἰτία διαλύσεως τῆς οἰκογενείας. Τί νὰ εἴπω; Μένω ἄναυδος. Τὸ μεγαλύτερον μέσον διὰ νὰ διατηρηθῆ ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς, ὅπως καὶ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν πάσης ἄλλης ἀνάγκης, ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς.

*

«Ὅταν ἕνας κληρικὸς ἔχῃ βαθειὰ μετάνοια, δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ πολὺ ποιμαντικὰ στὸν κόσμο. Γιατὶ ἡ ποιμαντικὴ διακονία ἀπαιτεῖ διαρκῆ δραστηριότητα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὸς ποὺ διακρίνεται ἀπὸ βαθειὰ μετάνοια» (σελ. 339).

Διδάσκει καὶ αὐτὰ ὁ μὴ σώφρων Σωφρόνιος καὶ δὲν διστάζει νὰ υἱοθετήσῃ ὁ ἄφρων Ἱερόθεος. Δηλαδή, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ πλῆθος ἄλλων ἁγίων, οἱ ὁποῖοι παρουσίασαν ποικίλον ποιμαντικόν, ἐκκλησιαστικόν, κοινωνικόν, φιλανθρωπικόν, συγγραφικόν, πνευματικόν, ἐθνικὸν καὶ ἱεραποστολικὸν ἔργον, ἦσαν πνευματικῶς ῥηχοί, δὲν εἶχον ***«βαθεῖαν μετάνοιαν»***; Ἐὰν εἶχον, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιτελέσουν τοιαῦτα ἔργα, ὅπως διδάσκει, ἐπιπολαίως, ἀνευθύνως καὶ ἀθεολογήτως, τὸ περίεργον τοῦτο δίδυμον.

Συμπεραίνω ὅτι τὸ ἐκτρεπόμενον τῆς ὀρθῆς σκέψεως καὶ τῆς λογικῆς δίδυμον τοῦτο Σωφρονίου καὶ Ἱεροθέου ἀμφισβητεῖ ἀκόμη καὶ τὴν ***«βαθεῖαν μετάνοιαν»*** τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν. Ἐπίσης, ὁ 50ὸς ψαλμὸς τοῦ Δαβίδ εἶναι ὁ ψαλμὸς τῆς μετανοίας, ὡς καρπὸς τῆς **βαθυτάτης** μετανοίας τοῦ Δαβὶδ καὶ ὄχι ἁπλῶς τῆς ***«βαθείας»***. Δὲν ἐπροβληματίσθησαν ὁ Σεβασμιώτατος καὶ ὁ Σωφρό-

νιος, πῶς κατώρθωσεν ὁ Δαβὶδ νὰ ἐπιτύχῃ νίκας εἰς τοὺς πολέμους, νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολωμόντος, νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὀξύτατα προβλήματα τοῦ λαοῦ καὶ ἐν γένει νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ πολλαπλᾶ, δύσκολα καὶ ἐπικίνδυνα βασιλικὰ καθήκοντά του; Βεβαίως, μὲ τὴν βαθυτάτην μετάνοιάν του ὁ Δαβίδ ἐλάμβανε Χάριν καὶ δημιουργικὴν δύναμιν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις ὁ Ναυπάκτου πρέπει νὰ ἀποκηρύξῃ δημοσίως τὰς κακοδοξίας τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ.

*

Εἰς τὴν σελίδα 354 γράφει ὁ Ναυπάκτου διὰ τὸ ἴνδαλμά του Ἱερομόναχον Σωφρόνιον Σαχάρωφ: «*Κουβαλοῦσα στὴν καρδιά μου τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν μορφὴ τοῦ Γέροντος καὶ* ***πρὸ παντὸς τὴν θεολογία του****, ποὺ ἦταν ἀπελευθερωτικὴ καὶ ἀναγεννητική*». Τὸ δαιμόνιον μετακινεῖται ἀπὸ τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἀπὸ ὅσα ἔχουν ἐκτεθῆ μέχρι τώρα, ὡς τραγελαφικὴ παρουσιάζεται αὐτὴ ἡ θεολογία, τὴν ὁποίαν ἐνστερνίζεται καὶ θαυμάζει ὁ Ναυπάκτου.

*

«Ἕνας ἅγιος δὲν μπορεῖ σήμερα νὰ εἶναι Ἐπίσκοπος, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ ἀντέξουν τὸν λόγον του» (σελ. 371).

Τί μᾶς σερβίρει ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ; Ἔχομεν πλῆθος ἁγίων Ἐπισκόπων, Μητροπολιτῶν καὶ Πατριαρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐστήριξαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ὅλους τοὺς πολέμους ἐναντίον της ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μὲ τὴν ἑκάστοτε συμπαράστασιν ὁλοκλήρου τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Οἱ Μεγάλοι Πατέρες καὶ Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀπέτυχον ὡς Ἐπίσκοποι, πάτερ Σωφρόνιε καὶ κ. Ἱερόθεε, ἐπειδὴ ἦσαν ἅγιοι; Ἐπίσης, ὁ ἅγιος Σπυρίδων καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος; Τί συμβαίνει λοιπόν; Πῶς ἐξηγοῦνται αὐταὶ καὶ αἱ τόσαι ἄλλαι θεολογικαί, ἐκκλησιολογικαί, δογματικαὶ καὶ κανονικαὶ πλάναι τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ μὲ τὴν ἀπόλυτον συμφωνίαν τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου;

Ἔπειτα, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, περίεργε Σωφρόνιε, ἕλκεται ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ ἐντρυφᾷ εἰς τὰ Πατερικὰ κείμενα. Τί τὸ διαφορετικὸν ἢ τὸ δυσκολώτερον θὰ διδάξῃ εἷς ἅγιος Ἐπίσκοπος, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ δύνανται ***«νὰ ἀντέξουν τὸν λόγον του»***, ὡς ἰσχυρίζεσαι; Αὐτὸ εἶναι τὸ αἴτημα τοῦ λαοῦ καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ βαθὺς πόθος του, νὰ ἔχῃ **ἁγίους Ἐπισκόπους**, διότι τότε θὰ ἔχῃ καὶ **καλοὺς Ἱερεῖς**.

Φαίνεται ὅτι ἀγνοοῦν καὶ ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἱερόθεος, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τίτον *ὅτι «δεῖ τὸν Ἐπίσκοπον* ***ὅσιον*** *εἶναι»* (Τίτ. α´ 8). Ὅσιος = *«ἅγιος», «ἱερός», «ὁ*

εἰς τὸ θεῖον ἀφωσιωμένος», «ὁ κατὰ Χριστὸν βιώσας καὶ καθηγιασμένος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας».

Τέλος, ὡς φαίνεται, κατὰ τὸν Σωφρόνιον καὶ τὸν Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον Βλάχον, οἱ Ἐπίσκοποι πρέπει νὰ διαγράψουν, ὡς πρὸς τὸν ἑαυτόν των, τὸ Ἁγιογραφικὸν χωρίον ***«Ἔσεσθέ μοι ἅγιοι, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν»*** (Λτ. κ´ 26).

*

«Ὁ Κασσιανὸς ὁ Ῥωμαῖος ἔλεγε ὅτι δύο πράγματα πρέπει νὰ φοβᾶται ὁ μοναχός, τοὺς Ἐπισκόπους καὶ τὶς γυναῖκες. Μὲ τὶς γυναῖκες μπορεῖ νὰ γίνῃ ἁμαρτία, ἀλλὰ ὑπάρχει μετάνοια, πρᾶγμα ποὺ δὲν γίνεται μὲ τοὺς Ἐπισκόπους, ***δηλαδὴ ὅταν πολεμᾷς μὲ Ἐπισκόπους δὲν μπορεῖς νὰ μετανοήσῃς***» (σελ. 384).

Ἀνεκάλυψε λοιπὸν ἡ *«θεολογία»* τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ καὶ νέον *«θανάσιμον ἁμάρτημα»*, ἄγνωστον μέχρι τώρα, ὅπως ἀποκαλύπτει καὶ ἀποδέχεται ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος. Αὐτὸ εἶναι ἡ οἱαδήποτε ἀντίθεσις κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ πρὸς Ἐπίσκοπον, διότι ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ὁδηγεῖ εἰς... **ἀμετανοησίαν,** ὡς διδάσκουν οἱ δύο αὐτοὶ δῆθεν κορυφαῖοι θεολόγοι τῆς ἐποχῆς μας. Ὅμως, ὁ Δεσπότης κ. Ἱερόθεος, ὁ ὁποῖος ὑβρίζει καὶ συκοφαντεῖ, καταφώρως, μίαν ὁλόκληρον πολυμελῆ Μοναστικὴν Ἀδελφότητα τῆς ἐν Ναυπάκτῳ Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως καὶ ἀποφαίνεται ὅτι αἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονται καὶ συνδέονται μὲ τὴν Μονὴν τῆς Ἀδελφότητος αὐτῆς ***«εἶναι ἄρρωστοι πνευματικῶς καὶ ἐκκλησιολογικῶς»***, πότε θὰ μετανοήσῃ;

*

«Συνήθως δὲν πρέπει νὰ μιλᾶμε σὲ ἐγγάμους ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Μοναχισμοῦ, γιατὶ τότε μπερδεύονται καὶ δὲν ἐκτιμοῦν τὸν γάμο» (σελ. 414).

Καὶ ἄλλη ἀνοησία τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ, τὴν ὁποίαν δημοσιεύει μὲ θαυμασμὸν ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος. Φῶς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι οἱ Μοναχοί. Ὅμως, κατὰ τήν... ὑψιπετῆ θεολογίαν τοῦ Σωφρονίου καὶ τοῦ Ἱεροθέου, πρέπει νὰ σταματήσουν αἱ προσκυνηματικαὶ ἐκδρομαὶ εἰς τὰς Ἱερὰς Μονάς. Εἰς δὲ τὴν Οὐρανούπολιν νὰ ὑψωθῇ πινακὶς τεραστίων διαστάσεων μὲ τὴν ἐπιγραφήν: «***Μὴ εἰσέρχησθε εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος οἱ ἔγγαμοι, διὰ νὰ μὴ ὑποτιμήσητε τὸν γάμον σας. Σωφρόνιός τις καὶ Ναυπάκτου Ἱερόθεος συμβουλεύουν τοῦτο».***

Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄλλη μία ἀκόμη οὐρανομήκης ἀντίφασις τοῦ Δεσπότου κ. Ἱεροθέου Βλάχου μὲ ὅλον τὸ δεσποτικόν της μεγαλεῖον. Ἔγραψεν ὁ Δεσπότης: ***«Τὸν Μοναχισμὸ νὰ τὸν βάλουμε καὶ μέσα στὴν οἰκογένεια»*** (*«Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι»*, σελ. 294).

Σεβασμιώτατε, πῶς ἀντέχεις τὰ τόσα συγγραφικὰ ἀτυχήματά σου, δυστυχήματά σου, ὀλισθήματά σου, ἀτοπήματά σου καὶ παθήματά σου; Τὰ αἰτιολογικὰ κίνητρα τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν, κατὰ βάσιν, εἶναι τὸ ἀπύθμενον μῖσος σου κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Ναυπάκτου καὶ ὁ γελοῖος ὑπερθαυμασμός σου διὰ τὸν ἀνεκδιήγητον Σωφρόνιον Σαχάρωφ.

Ἀντίθεσις μεταξὺ προσευχῆς καὶ νηστείας;

«Δὲν βοηθᾶ στὴν πνευματικὴ προκοπὴ τόσο ἡ νηστεία ὅσο ἡ προσευχὴ μὲ πένθος. Μερικὲς φορὲς ἡ πολλὴ καὶ ἀδιάκριτη νηστεία δημιουργεῖ προβλήματα στὴν προσευχή» (σελ. 448).

Διὰ πρώτην φορὰν συναντῶ διατύπωσιν δυσαρμονίας μεταξὺ προσευχῆς καὶ νηστείας, μάλιστα δὲ ἀπὸ ἕνα Ἱερομόναχον καὶ ἀπὸ ἕνα Ἐπίσκοπον, τὸν Ναυπάκτου Ἱερόθεον. Κακόδοξον τοῦτο καὶ ἀθεολόγητον.

Ἡ Ὀρθοδοξία μᾶς διδάσκει ἄλλα, ὅτι ἡ νηστεία ἐνισχύει τὴν προσευχὴν καὶ ἡ προσευχὴ τὴν νηστείαν. Νηστεία μετὰ προσευχῆς καὶ προσευχὴ μετὰ νηστείας. Λέγει ὁ Μ. Βασίλειος: ***«Νηστεία προσευχὴν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμπει»*** (P.G. 31, 173). Λέγει καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ο Χρυσόστομος: ***«Ὁ νηστεύων κοῦφος*** (ἐλαφρύς) ***ἐστὶ καὶ ἐπτερωμένος καὶ μετὰ νήψεως εὔχεται... Ὁ εὐχόμενος μετὰ νηστείας διπλᾶς ἔχει τάς πτέρυγας»*** (P.G. 58, 563-564). ***«Νηστεύοντες αἰτεῖσθε παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰ αἰτήματα ὑμῶν»*** (Κλήμης Ῥώμης, Διαταγαὶ Ἀποστόλων). Καὶ ὁ Κύριος: ***«Τοῦτο δὲ τὸ γένος*** (τῶν δαιμόνων) ***οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ»*** (Μτθ. ιζ´ 21).

Ὑποβαθμίζει, καταφανῶς, ὁ Ναυπάκτου μαζὶ μὲ τὸν *«ἅγιόν»* του Σωφρόνιον τὴν νηστείαν ὡς παράγοντα βοηθείας *«εἰς τὴν πνευματικὴν προκοπήν»*, ἐρχόμενος εἰς ἀντίθεσιν καὶ πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν.

Εἶναι γνωσταὶ αἱ μεγάλαι νηστεῖαι τῶν Προφητῶν καὶ τῶν ἄλλων ἁγίων προσώπων τῆς Ἁγίας Γραφῆς. «***Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις... ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν»*** (Λκ. β´ 36-37). Τὰ δὲ κείμενα τῶν ἁγίων Πατέρων περὶ νηστείας εἶναι δυσεξαρίθμητα. Ἰδοὺ ἐλάχιστα ἀκόμη δείγματα:

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: «***Ἀγαπήσωμεν σφόδρα τὴν νηστείαν· μέγα γὰρ φυλακτήριόν ἐστιν ἡ νηστεία»*** (Περί Παρθενίας). ***«Ἀρχαία γὰρ ἦν ἡ ἐντολὴ*** (τῆς νηστείας) .... ***οὖσα παιδαγωγία καὶ τρυφῆς σωφρόνισμα***» (Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, P.G. 36, 656). ***«Οὐ διὰ τοῦτο ἐγενόμεθα καὶ ζῶμεν, ἵνα φάγωμεν καὶ πίωμεν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐσθίομεν, ἵνα ζῶμεν οὐ γὰρ τὸ ζῆν διὰ τὸ φαγεῖν, ἀλλὰ τὸ φαγεῖν διὰ τὸ ζῆν γέγονεν ἐξ ἀρχῆς***» (ἱερὸς Χρυσόστομος, P.G. 63. 769-770).

«Ἡ πολλὴ νηστεία δημιουργεῖ προβλήματα στὴν προσευχή». Καταντᾷ ἀπίστευτον νὰ λέγωνται αὐτὰ ἀπὸ τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ καὶ νὰ υἱοθετοῦνται καὶ νὰ διαδίδωνται μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τὸν Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον.

Ἐγράφη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐν λόγῳ παρατηρήσεως ὅτι ἡ νηστεία ἐνισχύει τὴν προσευχὴν καὶ ἡ προσευχὴ τὴν νηστείαν.

Ὁ Ναυπάκτου ἔγραψε περὶ τοῦ ***«Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ»***. Ἀλλά, ὅπως φαίνεται, τώρα ἀπέρριψεν ὅλα ὅσα διεπίστωσεν ἀπὸ τὰ ἀσκητικὰ κείμενα, ὅτι οἱ περίφημοι μεγάλοι ἀσκηταὶ ἔτρωγον ἅπαξ, δὶς ἕως τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα παξιμάδι μόνον καὶ ἦσαν νυχθήμερον προσευχόμενοι.

Οἱ αὐτοθεωρούμενοι αὐτοὶ (Σωφρόνιος καὶ Ἱερόθεος) ὡς... *«σπουδαῖοι θεολόγοι»*, πρὶν σκεφθοῦν, ἐκστομίσουν καὶ διατυπώσουν τὰς τοιαύτας πλάνας των, ἔπρεπε νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν των τὰς μεγάλας νηστείας τοῦ Χριστοῦ: ***«νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα»*** (Μτθ. δ´ 2), τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (***«Ἰωάννου δὲ ὁ βίος μία νηστεία ἦν»,*** Μ. Βασίλειος, P.G. 31, 117), τοῦ Μωϋσέως, Ἠλιοὺ τοῦ Θεσβίτου, τοῦ Δανιὴλ καὶ πολλῶν ἄλλων ἁγίων προσώπων.

Ὑποτίμησις τῶν Πατερικῶν κειμένων

Ὁ Ναυπάκτου διὰ νὰ τιμήσῃ τὸν ψευδο-*«ἅγιόν»* του Σωφρόνιον Σαχάρωφ, ἔχει ὑποτιμήσει, προκλητικῶς καὶ σκανδαλωδῶς, τοὺς πραγματικῶς ἁγίους καὶ ὁσίους Πατέρας τῆς Ὀρθοδοξίας.

Εἰς τὸ ἡμερολόγιον τῆς Μητροπόλεώς του (2010), ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, ὡς ἐπιστέγασμα τῆς ἀκολουθίας *«Πρωϊνὴ Προσευχή»*, παρέθεσε ἐκτενὲς κείμενον τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου Σαχάρωφ, αὐθαιρέτως, ὡς λειτουργικὴ εὐχή, συνέχεια τοῦ ὁποίου ἀκολουθεῖ τὸ *«Μικρὸν Ἀπόδειπνον»*.

Ὁ Ναυπάκτου καυχᾶται ὅτι ἔγραψε πολλὰς σελίδας περὶ τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ ὅτι εἶναι μελετητὴς τῶν Πατερικῶν κειμένων.

Ἐρωτᾶται ὁ Δεσπότης· δὲν εὗρε καταλληλότερον Πατερικὸν κείμενον ἀπὸ αὐτὸ τοῦ Σωφρονίου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἓν προσποιητὸν κατασκεύασμα καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν φυσικότητα μιᾶς πνευματικῆς κατανύξεως, ὅπως ἔχουν τὰ Ἁγιοπατερικὰ κείμενα;

Ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου υἱοθέτησε πλήρως τὸ κείμενον αὐτὸ καὶ τὸ κατέταξε μεταξὺ τῶν ἐπισήμων λειτουργικῶν κειμένων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἰσόκυρον καὶ ἰσότιμον μὲ τὰ κείμενα αὐτά. Ὅμως, τὸ κείμενον αὐτὸ τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ εἶναι λανθασμένον. Ἰδοὺ πῶς προσεύχεται τὸ ἴνδαλμα τοῦ κ. Ἱεροθέου, ὁ ὁποῖος Ἱερόθεος αὐθαιρετεῖ καὶ ἐδῶ:

α´) ***«Ὅταν εὐδοκήσῃς θεῖναι πέρας τῇ ζωῇ μου, προγνώρισόν μοι τὸν θάνατόν μου, ἵνα ἡ ψυχή μου ἑτοιμασθῇ πρὸς συνάντησίν Σου».***

Ἡ τοιαύτη δέησις καὶ εὐχὴ εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ πρὸς τὴν πνευματικὴν βιοτὴν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδεὶς Ἅγιος εἶχε ζητήσει ἢ ἀναμείνει τὴν πρόγνωσιν τῆς κοιμήσεώς του διὰ νὰ ἑτοιμασθῇ πρὸς ἀναχώρησιν διὰ τὰς αἰωνίους μονάς. Θὰ ἦτο πρόξενον ἀμετανοησίας τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἀλλοῦ παρατηρηθῆ, παρὰ μόνον εἰς τὸ δίδυμον Σωφρονίου καὶ Ἱεροθέου.

Ἀπορῶ πῶς συμβαίνει οἱ αὐτοθαυμαζόμενοι δύο αὐτοὶ Κληρικοὶ διὰ τὰ δῆθεν σπάνια θεολογικὰ χαρίσματά των, νὰ ἐκτροχιάζωνται συνεχῶς ἀπὸ τὴν ὀρθὴν θεολογικὴν πορείαν. Ἰδοὺ ἡ σχετικὴ φωνὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς:

«Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» (Μτθ. κε´ 13).

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής» (Μρκ. ιδ´ 38).

«Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποί, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν» (Α´ Θεσ. ε´ 5).

«Ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσῃς, ἥξω ἐπὶ σὲ ὡς κλέπτης, καὶ οὐ μὴ γνώσῃ ποίαν ὥραν ἥξω ἐπὶ σέ» (Ἀπ. γ´ 3).

Πολὺ δὲ ἐκφραστικὸν διὰ τὴν περίπτωσιν καὶ διδακτικὸν εἶναι καὶ τὸ γνωστὸν κατανυκτικώτατον τροπάριον τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος :

«Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὅν εὑρίσει γρηγοροῦντα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὅν εὑρίσει ῥαθυμοῦντα...».

β´) ***«Μὴ ἐπιτρέψῃς παρεκκλῖναι τοῦ φωτὸς τῶν προσταγμάτων Σου, ἕως ἂν ἀποβῶσι ταῦτα ὁ μόνος νόμος ὅλης τῆς ὑπάρξεώς μου, προσκαίρου τε καὶ αἰωνίου».***

Εἰς τὴν ***«αἰωνίαν ὕπαρξιν»*** δὲν λειτουργοῦν νόμοι, διότι δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ συνθῆκαι, προϋποθέσεις καὶ ἐνδεχόμενα διαπράξεως τοῦ κακοῦ. Καὶ αὐτὸ κατατάσσεται εἰς τὰ ἀθεολόγητα καὶ τὰ ἀπρόσεκτα τοῦ Σωφρονίου καὶ Ἱεροθέου.

γ´) ***«...Μὴ ἐγκαταλείπῃς με, ἀλλὰ βιαίως ἐπανάγαγέ με εἰς τὴν ἁγίαν Σου ὁδόν».***

Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀθεολόγητον. Ὁ Θεὸς δὲν βιάζει καὶ δὲν ἐξαναγκάζει. Εἰς τὴν ἀντίθετον περίπτωσιν δὲν θὰ εἶχον οὐδεμίαν ἠθικὴν ἀξίαν αἱ πράξεις μας. Ὁ Θεὸς ἔχει ἀφήσει τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον εἰς τὰς ἐνεργείας του καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θείαν διδασκαλίαν, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἔμφυτον τὸν ἠθικὸν νόμον ἐντός του διὰ τῆς συνειδήσεώς του καὶ γνωρίζει ποῖον εἶναι τὸ κακὸν καὶ ποία ἡ ἀρετή. Ἐπιλέγει μὲ τὴν θέλησίν του. Καὶ δὲν ἁμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος μόνον μὲ τὰς πράξεις του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς σκέψεις του. Ὅταν δὲ ὁ Θεὸς κατευθύνῃ ***«βιαίως»*** τὰς πράξεις καὶ τὰς κινήσεις τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως διὰ νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ, τότε καταργεῖται ἡ ἐλευθέρα βούλησις τοῦ ἀνθρώπου.

Παραθέτω μίαν ἀκόμη παρατήρησιν εἰς τὴν ἐκθύμως υἱοθετηθεῖσαν καὶ ἐπισήμως χρησιμοποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Ἱεροθέου *«εὐχὴν»* τοῦ ψευδο-*«ἁγίου»* του Σωφρονίου Σαχάρωφ:

δ΄) ***«Καὶ τῇ δυνάμει τῆς εὐλογίας Σου ἱκάνωσόν με ἐπιτελέσαι πᾶν ἔργον καὶ πάντα λόγον ἐν τῇ ἀρχομένῃ ὑπ' ἐμοῦ ἡμέρᾳ ταύτῃ...».***

Ἡ ἡμέρα ἄρχεται ἀφ' ἑαυτῆς. Κατὰ ποίαν ἔννοιαν εἶναι ***«ἀρχομένη»*** ὑπὸ τοῦ Σωφρονίου; Τί λέγει ἐπ' αὐτοῦ τὸ θεολογικὸν τοῦτο δίδυμον;

*

Ποικίλα λοξοδρομήματα τοῦ Σωφρονίου

Συνεχῶς λοξοδρομεῖ καὶ παραπαίει θεολογικῶς ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ. Εἶχεν ὁλοκληρωθῆ ἡ συγγραφὴ τοῦ ἀνὰ χεῖρας βιβλίου ὅταν ἐπληροφορήθην τὴν κυκλοφορίαν ἑνὸς νέου βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «*ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ*» τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ζαχαρία (Ζάχαρου). Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶναι εἰς τὸ ἴδιον κύκλωμα τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου Βλάχου διεθνοῦς προβολῆς τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ καὶ προσπαθείας ἁγιοκατατάξεως αὐτοῦ. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ζαχαρίας εἶναι συγκάτοικος μὲ Μοναχοὺς καὶ Μοναχὰς τῆς ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς τὸ Essex τῆς Ἀγγλίας, τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν, ὡς γνωστόν, ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ κατὰ παράβασιν καὶ προκλητικὴν περιφρόνησιν ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τούτου γίνεται συχνὴ εἰσαγωγὴ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου διὰ νὰ ἐξομολογῇ τὰς Μοναχὰς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ναυπάκτου. Ὁ Ναυπάκτου ὀφείλει νὰ ἐξηγήσῃ ποία ἀνάγκη ἐπιβάλλει τὴν εἰσαγωγὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ζαχαρίου ὡς ἐξομολόγου τῆς προαναφερθείσης Μονῆς τῆς Μητροπόλεώς του, τὸν ὁποῖον ἐν συνεχείᾳ προώθησεν ὡς ἐξομολόγον καὶ ἄλλων γυναικείων Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν Ἑλλάδι Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία δὲν ἔχει καταλλήλους πνευματικούς;

Ἔχω ἐπισημάνει καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ὡς ἄνω νέον βιβλίον περιέργους, ἀσυναρτήτους καὶ ἀθεολογήτους ἰδέας τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ. Ἰδού:

«Πρέπει λοιπὸν νὰ θυμόμαστε ὅτι ἡ ἴδια πίστη, ἡ ἴδια ὑπακοὴ καὶ πιστότητα ποὺ ἀπαιτεῖται ἀπὸ τοὺς μοναχούς, ἀπαιτεῖται καὶ στὰ παντρεμένα ζευγάρια» (σελ. 25).

Αὐτό ἐπισημαίνεται ὡς μία ἀκόμη ἀντίφασις τοῦ Σωφρονίου πρὸς αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπε καὶ ἐσχολιάσθησαν, ὡς ἀνωτέρω:

«Συνήθως δὲν πρέπει νὰ μιλᾶμε σὲ ἐγγάμους ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Μοναχισμοῦ, γιατὶ τότε μπερδεύονται καὶ δὲν ἐκτιμοῦν τὸν γάμο».

*

«Ὅταν καὶ ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, περιβάλλῃ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ μὲ τὴν προσευχὴ τῆς μεσιτείας του φέρνει μπροστὰ στὸν Θεὸ κάθε κτίσμα, φανερώνει ὅτι ἔχει πραγματωθεῖ σὲ αὐτὸν τὸ προαιώνιον σχέδιον τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται "κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ", μὲ πλήρη καὶ τέλειο τρόπο. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ Γέροντας ἀποτολμᾷ νὰ ἐκφράσει τὸν σκληρὸ καὶ καθοριστικὸ λόγο:

»"Ὁποιος δὲν προσέγγισε τὰ ὅρια τῶν καταστάσεων αὐτῶν, ἂς μὴν τολμᾷ νὰ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του Χριστιανὸ χωρὶς φόβο καὶ ντροπή, ἀλλ' ἄς συνειδητοποιεῖ μὲ πόνο ὅτι εἶναι ἀνάξιος αὐτῆς τῆς κλήσεως" » (σελ. 71)

Ὅλα αὐτὰ στεροῦνται πάσης σοβαρότητος καὶ ὁ οἱοσδήποτε σχολιασμὸς καταντᾷ λίαν ἀνιαρός. Δὲν ἀρκεῖ μία μόνον καὶ τοιαύτη κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς καὶ συνήθης προϋπόθεσις (προσευχὴ ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου) διὰ νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸ ***«κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ»***. Ἐπίσης, καὶ εἷς καλοπροαίρετος ἄνθρωπος, καίτοι εὑρίσκεται ἐν ἁμαρτίᾳ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ πάθη του, δὲν παύει καὶ νὰ ὀνομάζεται καὶ νὰ εἶναι πράγματι χριστιανός. Ὁ ἀντίθετος ἰσχυρισμὸς τοῦ Σωφρονίου δὲν στηρίζεται οὔτε εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν οὔτε εἰς δογματικοὺς Ὅρους οὔτε εἰς ἱεροὺς Κανόνας οὔτε εἰς Πατερικὰ κείμενα οὔτε εἰς Ἐκκλησιαστικήν τινα Παράδοσιν. Εἶναι παιδαριώδης ἡ ἰδέα αὐτὴ καὶ παντάπασιν ἀθεολόγητος. Παναγία μας, νὰ μᾶς προστατεύσῃς ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον ἀερολόγον... «*ἅγιον*».

*

«Ἐξαιτίας τῆς ἀδυναμίας μας καὶ τῶν πρωτοφανῶν συνθηκῶν τοῦ συγχρόνου δυτικοῦ κόσμου, ὁ γέροντας Σωφρόνιος ἁπλοποίησε κατὰ κάποιον τρόπο τὴν πολυσύνθετη μοναστικὴ πρακτικὴ καὶ τόνισε ἐκεῖνα τὰ σημεῖα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν οὐσία τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως καὶ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς μοναχικῆς κλήσεως » (σελ. 77).

Ἔκρινε λοιπὸν ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ὅτι οἱ ἱεροὶ Κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως τὴν ἵδρυσιν μικτῶν Μονῶν ***«δὲν ἀποτελοῦν οὐσίαν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως»*** καὶ δι' αὐτὸ ἵδρυσε σκανδαλωδῶς τὴν μικτὴν Μονὴν τοῦ Essex. Ἰδοὺ ποῖον «*ἅγιον*» προσπαθεῖ νὰ μᾶς φορτώσῃ ὁ Δεσποτοποιμενάρχης τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος.

*

«Στὶς μέρες μας δὲν ὑπάρχουν πιὰ κατάλληλες συνθῆκες γιὰ ἡσυχαστικὴ προσευχή» (σελ. 79).

Εἶναι ἐπιπόλαιος καὶ ἀνεύθυνος ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ. Καὶ εἰς προηγηθέντα κεφάλαια τοῦ παρόντος βιβλίου κατεγράφησαν ἀλλόκοτοι

ἰδέαι τοῦ Σωφρονίου περὶ προσευχῆς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προηγηθέντας σχετικοὺς σχολιασμοὺς ἐφαρμόζονται καὶ ἐδῶ. Δὲν ἐγνώριζεν ὁ Σωφρόνιος ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ἀναπνοὴ τῆς ψυχῆς; Ἐπαναλαμβάνεται τὸ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: *«Μνημονευτέον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον»*. Ἀπὸ οὐδεμίαν συνθήκην καὶ ἀπὸ οὐδεμίαν περίστασιν ἐμποδίζεται ἡ ἀναπνοή.

*

«Ὁ γέροντας Σωφρόνιος, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὶς βάσεις τῆς ζωῆς τοῦ μοναστηριοῦ μας, ἔλεγε γιὰ τὴν προσευχὴ ὅτι εἶναι "ἀτελεύτητη δημιουργία"» (σελ. 84).

Δύο παρατηρήσεις. Πρῶτον παρατηρεῖται ἀντίφασις πρὸς τὴν προηγουμένην ἄποψιν τοῦ Σωφρονίου ὅτι δὲν ὑπάρχουν κατάλληλοι συνθῆκαι διὰ ἡσυχαστικὴν προσευχήν, ἀφοῦ ἡ *«προσευχὴ εἶναι* ***ἀτελεύτητη δημιουργία»***, ὡς γράφει, καὶ δεύτερον μία ἀπὸ τὰς βάσεις τῆς ζωῆς τοῦ μικτοῦ Μοναστηριοῦ του εἰς τὸ Essex τὰς ὁποίας ἔθεσεν ὁ Σωφρόνιος εἶναι καὶ ἡ κοινὴ προσευχὴ καὶ κοινὴ τράπεζα τῶν Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν. Ὅμως, ***«μοιχεία μεσολαβεῖ τὴν συνδιαίτησιν»*** αὐτήν, κατὰ τὸν 20ὸν Κανόνα τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Εἶναι λοιπὸν ἐπαινετὴ αὐτὴ ἡ βάσις; Ἀκατάστατος ἡ κατάστασις του Σωφρονίου, καθὼς καὶ τοῦ ὑμνητοῦ αὐτοῦ Ἱεροθέου Βλάχου.

*

«Ὁ Σωφρόνιος, σύμφωνα μὲ τὴν ἐμπειρία του, ὅταν προσεύχεται τοῦ μεταδίδεται θεία κατάσταση. Δὲν γνωρίζει ἂν βρίσκεται ἐν σώματι ἢ ἐκτὸς σώματος» (σελ. 188).

Τρία εἶναι τὰ ἐνδεχόμενα: Ἢ ἐψεύδετο ὁ Σωφρόνιος, διὰ νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἦτο ἅγιος ἐν ζωῇ, ἢ εἶχε παραισθήσεις ἢ ἦτο δαιμονόπληκτος.

*

«Τὸ Μοναστήρι δὲν εἶναι τόπος ἀναπαύσεως, ἀλλὰ τόπος νεκρώσεως γιὰ ἀνάσταση σὲ νέα ζωὴ» (σελ. 208).

Εἰς τὴν ἰδικήν του μικτὴν Μονὴν τοῦ Essex εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ὑπάρχῃ, δι' ὅλους τοὐλάχιστον, ***«νέκρωσις»***, ἀλλὰ **ἐμπαθὴς διέγερσις**, κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς ὁσίους Πατέρας, ὅπως ἀνεπτύχθη εἰς τὸ κεφάλαιον: ***«Ἡ νοερὰ σαρκικὴ ἁμαρτία»*** τοῦ παρόντος βιβλίου, ἀφοῦ συναγελάζονται ἄνδρες μὲ γυναῖκας.

*

«Ὁ Γέροντας λέει ὅτι στὸν κόσμο μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀποκτήσουν μεγάλη χάρη, νὰ ἁγιασθοῦν, νὰ θαυματουργοῦν, νὰ γίνουν ἀκό-

*μη καὶ Μάρτυρες, ἀλλὰ **ἡ καθαρότητα τοῦ νοῦ εἶναι ἀποκλειστικὸ δῶρο γιὰ τοὺς μοναχούς. Ἡ καθαρὰ προσευχή, ὅπως τὴν περιγράφουν οἱ Πατέρες, εἶναι δῶρο μόνο τῶν μοναχῶν**»* (σελ. 290).

Σχετικοὶ σχολιασμοὶ ἔχουν γίνει καὶ προηγουμένως. Εἶναι ἄχαρις ἡ ἀντιμετώπισις παραλογισμῶν καὶ ἐξωπραγματικῶν καταστάσεων Σωφρονίου Σαχάρωφ, ὡς καὶ Ἱεροθέου Βλάχου. Ὥστε λοιπόν, κατὰ τὸν Σωφρόνιον, οἱ ἀναρίθμητοι ἔγγαμοι Ἅγιοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχει καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, δὲν εἶχον ***«καθαρότητα τοῦ νοῦ»*** καὶ ***«καθαρὰ προσευχή»***. Ὅταν ἔγραφεν αὐτὰ τὰ ἐκτρωματικὰ ὁ Σωφρόνιος, εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκετο;

*

«Μιὰ φορὰ ρώτησα τὸν Γέροντα: "Γέροντα, διαβάζουμε στὰ Γεροντικὰ ὅτι οἱ μοναχοὶ ἀρνοῦνταν νὰ δοῦν τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τους, ἐνῷ ἐμεῖς τοὺς δεχόμαστε καὶ τοὺς περιποιούμαστε. Μήπως σφάλλουμε"; Ὁ Γέροντας μοῦ ἀπάντησε: "Ὄχι. Τὸ κάνουμε κατ' ἀνάγκην, γιὰ νὰ μὴ μᾶς φοβοῦνται οὔτε αὐτοὶ οὔτε καὶ ὁ κόσμος"» (σελ. 293).

Ἐγὼ ἀδυνατῶ νὰ διεισδύσω εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἀνοήτων διανοημάτων τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ. Ἐάν τις ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μαντεύσῃ τί ἐννοεῖ ὁ Σωφρόνιος, θὰ ἤθελα νὰ πληροφορήσῃ καὶ ἐμέ.

*

«Βλέπω ὅτι, ὅταν οἱ ἀδελφοὶ ἔχουν κάποιο πρόβλημα καὶ πηγαίνουν στὸ μνῆμα τοῦ Γέροντα γιὰ νὰ προσευχηθοῦν, λαμβάνουν μεγάλη παράκληση καὶ ἐλευθερώνονται. Ὅταν ὁ πατὴρ Ἰ. ἀνέλαβε τὰ μελίσσια δὲν γνώριζε καθόλου αὐτὴ τὴ διακονία καὶ δὲν εἶχε κανέναν νὰ ρωτήσει τί καὶ πῶς νὰ κάνει. Αὐτὸς ὁ μοναχὸς ἦταν πολὺ θερμὸς στὴν καρδιὰ καὶ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ λάβει τὴ βοήθεια ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὴ νέα διακονία του. Ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε: "Τὸ βράδυ πῆγα καὶ προσευχήθηκα στὸν τάφο τοῦ Γέροντα καὶ μετὰ κοιμήθηκα ἥσυχος. Τὸ πρωὶ ἤξερα τί καὶ πῶς νὰ κάνω μὲ τὰ μελίσσια", καὶ μάζεψε μὲ εὐκολία τὸ μέλι» (σελ.298-299).

Εἶναι ἀστειότητες αὐτὰ τὰ τεχνάσματα καὶ γελοιότητες, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι δῆθεν ὁ Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ, μὲ ὅλα ὅσα ἀπεκαλύφθησαν εἰς βάρος του, θαυματουργεῖ καὶ μετὰ θάνατον.

Ἀρχιμανδρῖτα Ζαχαρία (Ζάχαρου), νὰ ἀποσύρῃς πάραυτα τὸ κρινόμενον τοῦτο βιβλίον σου. Τὸ περιεχόμενόν του εἶναι ἀσυνάρτητον καὶ οὐδὲν οὐσιαστικὸν γράφεις, τὸ ὁποῖον δὲν περιέχεται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὰ Πατερικὰ κείμενα. Περιέχει δὲ καὶ πολλὰς θεολογικὰς πλάνας. Ἐγὼ περιωρίσθην εἰς τὰ τραγελαφικὰ τοῦ Ἱερομονάχου Σωφρονίου. Ἡ σπασμωδικὴ προσπάθειά σου νὰ ὑπερεξυψώσῃς τὸν Γέροντά σου Σωφρόνιον Σαχάρωφ ἀπέτυχε παταγωδῶς. Ἔφερες τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα.

*

Αἱρετικὸς ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ

Εἰς τὸ περιοδικὸν *«Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐφέσου»* (Φεβρουάριος 2012) τοῦ *ΚΕΝΤΡΟΥ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ «Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ»* (***www.markoseugenikos.gr***, e-mail: ***info@markoseugenikos.gr***) ἀναγράφεται ὅτι: ***«Τελευταῖος ὀνοματολάτρης τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὑπῆρξεν ὁ Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἔσσεξ»***. Οἱ Ὀνοματολάτραι (Ῥῶσοι μοναχοὶ) ἐκήρυττον τὴν αἱρετικὴν δοξασίαν ὅτι: *«εἰς τὸ ὄνομα Ἰησοῦς ἐνυπῆρχε θεία ἰδιότης, ὅτι τὸ ὄνομα Ἰησοῦς εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός»* (Μεγάλη Ἀμερικανικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία, τ. 17, σελ. 508). Καὶ αἱρετικὸς λοιπὸν ὁ ***«ἅγιος»*** τοῦ Ναυπάκτου.

*

Εἰς ἕτερον φύλλον τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ (Νοέμβριος 2010) ἀναγινώσκομεν: *«Τὴν Κυριακὴν 12ην Νοεμβρίου 1967 ἔλαβε χώραν εἰς τὸν ὀρθόδοξον ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας (Λονδίνου) συλλείτουργον εἰς τὸ ὁποῖον προεξῆρχον ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καὶ ὁ αἱρετικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Λόρδος Michael Ramsey. Παρὼν καὶ συμμετέχων εἰς τὴν τοιαύτην μιαρὰν καὶ θεομίσητον τελετὴν ἦτο καὶ ὁ Ἡγούμενος τῆς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ Ἔσσεξ Σωφρόνιος»*.

Καὶ τὴν **παναίρεσιν** τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἠσπάσθη ὁ ἀδίστακτος ἱδρυτὴς τῆς ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Ἔσσεξ.

*

«Ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ (1896-1993), Ρῶσος τὴν καταγωγὴν καὶ ἐπὶ ὀκταετίαν βουδιστὴς (1916-1924). Μοναχὸς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου ἐμελέτησε, κατόπιν συμβουλῆς τοῦ ψευδοϊερέως καὶ Ἄγγλου ἀρχικατασκόπου, ἀνθέλληνος καὶ ἐγκληματία πολέμου, Δ. Μπάλφουρ, τὸ βιβλίον τοῦ πλανεμένου παπικοῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ "Ἡ μαύρη νύκτα τῆς ψυχῆς" καὶ κατασκεύασε τὴν κακόδοξον θεολογίαν τῆς ***«θεοεγκαταλείψεως»*** *(«Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐφέσου»*, Μάιος 2009).

Ἡ Θεολογία τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ ἔχει ἐπηρεασθῆ πολὺ ἀπὸ τὰς κακοδοξίας αὐτοῦ τοῦ Ἱσπανοῦ ψευδοαγίου παπικοῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ (παπικῆς Μονῆς), ὁ ὁποῖος ἔγραψε χυδαίας ἀνοησίας διὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, τὰς ὁποίας ἀδυνατῶ νὰ παραθέσω. Καὶ ὅμως, ὁ Σωφρόνιος ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του διὰ τὸν αἱρετικὸν Ἰωάννην τοῦ Σταυροῦ: *«Ὁ Ἰωάννης τοῦ Σταυροῦ μὲ κατέπληξε μὲ τὴ βαθειὰ ψυχολογική του ἀνάλυση»* (*«Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐφέσου»*, Μάρτιος 2009).

*

«Τὸ 1925 ἐγγράφεται ὡς σπουδαστὴς εἰς τὸ τότε νεοϊδρυθὲν Ὀρθόδοξον Θεολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Ἁγίου Σεργίου εἰς Παρισίους. Με-

ταξὺ τῶν καθηγητῶν του ὑπῆρξε καὶ ὁ αἱρετικὸς ἱερεὺς Μπουλγκάκωφ. Αὐτὸς τὸν ἐπηρέασεν οὕτως ὥστε, χωρὶς φόβο Θεοῦ, νὰ βλασφημῇ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, γράφοντας ἀργότερον, εἰς ὥριμον πλέον ἡλικίαν" ***Τὰ τρία πρόσωπα τῆς Τριάδος ἀποκτοῦν τὴν ὑπόστασή τους κενώνοντας τὸ καθένα τὸν ἑαυτόν του γιὰ νὰ δῶσει "χῶρο" στὸ ἄλλο. Ἡ ἀλληλοπεριχώρηση τῶν Τριαδικῶν προσώπων εἶναι μία ἀέναη κένωση, ἕνας αἰώνιος Σταυρός"***.

»Αὐτὴν τὴν μεταφορὰν τῆς σταυρικῆς κενώσεως εἰς τὴν προαιώνιον ὕπαρξιν ἑνὸς ἑκάστου τῶν Τριῶν Ἀκτίστων Προσώπων τῆς Τριάδος, οὔτε αὐτὸς ὁ μισόκαλος διάβολος δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ διανοηθῇ» (*«Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐφέσου»*, Μάρτιος 2009).

*

«Στὴν Εὐρώπη ἡ Μονὴ εἰς τὸ Ἔσσεξ τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ εἰσήγαγε πρὶν πολλὰ χρόνια νέο τρόπο Θείας Μεταλήψεως ὅπου μετὰ ἀπὸ εἰδικὴ ἐξάσκηση ἡ Θεία Κοινωνία ἀποτίθεται στὸ στόμα τοῦ πιστοῦ χωρὶς νὰ ἀγγίξῃ ἡ λαβίδα τὰ χείλη ἢ τὴν γλῶσσα του. Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἐβαπτίσθη "πατερικὸς τρόπος" Θείας Μεταλήψεως καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφαρμόζεται μέχρι σήμερα» (*«Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐφέσου»*, Αὔγουστος 2009). Σιχαίνονται τοὺς κοινωνοῦντας πιστούς.

Ἀπιστία! Δὲν ἐγνώριζεν ὁ Σωφρόνιος ὅτι οὐδείς ποτε Ἱερεὺς ἐμολύνθη ἀπὸ τὴν Θείαν Κοινωνίαν;

*

Εἰς τὴν ἱστοσελίδα *«Ἑλλὰς - Ὀρθοδοξία»* (8-3-2015) καταγράφεται ἄλλη μία βλασφημία τοῦ Σωφρονίου: *«Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Essex ἔγραψεν ὅτι αἱ δύο ἐντολαὶ Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου καὶ Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν»* δὲν εἶναι ἐντολαί, **ἀλλὰ ἀποκάλυψη τοῦ τρόπου ζωῆς τοῦ Θεοῦ (ποὺ εἶναι ἡ ἀγάπη) καὶ πρόσκληση γιὰ μίμηση αὐτοῦ τοῦ τρόπου.**

«Ὁ τρόπος ζωῆς τοῦ Θεοῦ»: Ὁ Τριαδικὸς Θεὸς κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ δὲν διαθέτει κτιστὸν τρόπον ζωῆς, ἀλλὰ Τρεῖς Ἀκτίστους Τρόπους Ὑπάρξεως. Ὁ Τρισυπόστατος Θεὸς ζεῖ ἀκτίστως, ἀνάρχως, ἀτρέπτως καὶ ἀτελευτήτως. Μίαν ζωὴν ἐν Τρισὶν Ὑποστάσεσιν. Ὁ κτιστὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετάσχῃ εἰς τὴν Ἄκτιστον Ζωὴν τῶν Τριῶν Θείων Ὑποστάσεων παρὰ μόνον ἐὰν ἀξιωθῇ τῆς κατὰ χάριν θεώσεως. Ὅμως, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν ἔχομεν **μίμησιν**, ὅπως διδάσκουν οἱ Παπικοὶ οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν Ζωὴν τοῦ Θεοῦ κτίσμα (ὅταν τὴν διακρίνουν ἀπὸ τὴν Θείαν **Οὐσίαν**). Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ὅλα τὰ Ἄκτιστα εἶναι καὶ Ἀμίμητα. Ἀντιθέτως, ὅταν ταυτίζουν οἱ Παπικοὶ τὴν Ζωὴν τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν **Οὐσίαν** Του, τότε προκύπτει τὸ ἐξωφρενικὸν συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεὸς ἀπευθύνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρόσκλησιν νὰ μιμηθοῦν τήν... **Οὐσίαν** Του!!! Ἀποκλείεται πάντως – ὀρθοδόξως – τὸ ἐνδεχόμενον ὁ Θεὸς νὰ προσκαλῇ τὸν ἄνθρωπον νὰ μιμηθῇ ὁτιδήποτε

Ἄκτιστον καὶ Ἀμίμητον. Τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα τοῦ Σωφρονίου ἀποτελεῖ ἓν ἀκόμη παράδειγμα φοβερᾶς συγχύσεως τῆς ὀργιώσης φαντασίας του, ἡ ὁποία καταλήγει καὶ πάλιν εἰς μίαν ἀκόμη **βλασφημίαν** ἐκ μέρους του.

Ἐπίσης, ἀπὸ καθαρῶς δογματικῆς ἀπόψεως, ἡ Ἀγάπη τὴν ὁποίαν διαθέτει ὁ Θεὸς κατὰ Φύσιν, εἶναι Ἄκτιστος. Εἶναι Φυσικὴ Ἐνέργεια τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ὄχι ***«τρόπος»*** Ζωῆς τοῦ Θεοῦ. Κατ' ἀκρίβειαν, ὁ Θεὸς εἶναι Πηγὴ Ἀκτίστου Ζωῆς, ἀλλὰ ἡ Ἄκτιστος Ζωὴ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ***«τρόπος»*** διότι δὲν προέκυψεν ἀπὸ ***«τροπήν»*** τινα ἐκ τῆς Θείας **Οὐσίας**, ἀλλὰ εἶναι αὐθόρμητος Κίνησίς Της. Ὅλαι αἱ Ἄκτιστοι Ἐνέργειαι κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον δὲν εἶναι ***«τρόποι»*** ἤ μορφαὶ τοῦ ***«πῶς εἶναι»***, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὰ κτίσματα, ἀλλὰ φυσικαὶ ἐκφάνσεις τοῦ ***«ἁπλῶς εἶναι»***, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ὅλα τὰ Ἄκτιστα. Ἀκόμη καὶ τὸ ρῆμα ***«εἶναι»*** χρησιμοποιεῖται ἐπὶ Θεοῦ καταχρηστικῶς, διότι ὁ Θεὸς ὑπέρκειται τοῦ Εἶναι ὡς Ὑπερούσιος.

*

Ὁ ἀκατάστατος Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ γράφει εἰς τὸ βιβλίον του «*ΑΣΚΗΣΗ ΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑ*» (σελ. 129) τὰ ἑξῆς:

«Τὸ Θεῖο Ὄν... μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ "Καθαρὰ Ἐνέργεια" (actus purus). *Αὐτὴ* ***φανερώνει πλήρως τὴν Οὐσία*** *καὶ εἶναι, συνεπῶς ὅμοια μὲ αὐτήν».*

Ἐδῶ, ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ταυτίζει τὴν Οὐσίαν τοῦ Θεοῦ μὲ μίαν λεγομένην «*Καθαρὰν Ἐνέργειαν*» (actus purus). Αὐτὴ ἡ «*Καθαρὰ Ἐνέργεια*» (actus purus) ***«φανερώνει πλήρως τὴν Οὐσία»,*** γράφει. Κύριε, ἐλέησον! **Φανερώνω** = καθιστῶ γνωστόν. Δηλαδή, κατὰ τὸν Σωφρόνιον, ἡ «*Καθαρὰ Ἐνέργεια*» (actus purus) καθιστᾷ γνωστὴν τὴν **Οὐσίαν** τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα ***«πλήρως».*** **Αἵρεσις ὁλκῆς**. Καταργεῖται καὶ τὸ δόγμα περὶ ἀκαταλήπτου τοῦ Θεοῦ. Οὔτε οἱ ἄγγελοι γνωρίζουν τὴν **Οὐσίαν** τοῦ Θεοῦ.

Ὡς γνωστόν, οἱ παπικοὶ σχολαστικοὶ δογματολόγοι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεσαίωνος ἔδωκαν ἀφρόνως ὁρισμὸν τῆς **Οὐσίας** τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ὠνόμασαν ***"Καθαρὰν Ἐνέργειαν"*** (actus purus). Ἐταύτισαν δηλαδὴ ἀπολύτως οὐσίαν καὶ ἐνέργειαν ἐν τῷ Θεῷ, βασιζόμενοι εἰς τὸν Ἀριστοτέλη ὁ ὁποῖος ὅμως ταυτίζει οὐσίαν καὶ ἐνέργειαν εἰς τὸ σύμπαν, τὸ ὁποῖον σύμπαν διακρίνει μερικῶς μόνον ἀπὸ τὸν Θεόν. Τὴν βλασφημίαν αὐτὴν κατεδίκασαν τρεῖς «*Παλαμικαὶ*» Σύνοδοι ἐν Κωνσταντινουπόλει (1341, 1347, καὶ 1351) καὶ ἐδικαίωσαν πλήρως τὸν ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν τοῦ ὁποίου ὁ ἀντίπαλος Βαρλαὰμ (παπικὸς μοναχὸς) ἐπίστευεν ὅτι **οὐσία καὶ ἐνέργεια ἐν τῷ Τριαδικῷ Θεῷ εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό!!!**

Γράφει ἀκόμη ὁ «*ἅγιος*» οὗτος τοῦ ἁγίου Ναυπάκτου ὅτι ἡ ***«Καθαρὰ Ἐνέργεια»*** (actus purus) εἶναι ***«ὁμοία μὲ τὴν Οὐσίαν τοῦ Θεοῦ».*** Ὅμως,

διὰ νὰ ἀποφανθῇ τις ὅτι αὐτὸ ταυτίζεται ἢ εἶναι ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο, πρέπει νὰ ἔχῃ οὐσιαστικὴν καὶ ἐπισταμένην γνῶσιν καὶ τῶν δύο. Μὲ ποῖον τρόπον εἶχεν ἀποκτήσει τοιαύτην γνῶσιν ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ; Εἶναι ὁ μόνος μέσα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, μετὰ τὸν Εὐνόμιον, ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν ὅτι ἐγνώρισε τὴν **Οὐσίαν** τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ δέχεται τὸ **actus purus,** τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ **αἵρεσιν** τῶν Φράγκων, δηλαδὴ ὅτι ἡ **Οὐσία** τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι μόνον ***«καθαρὰ ἐνέργεια»*** (actus purus), ὅπως μεταφράζεται τὸ actus purus.

*

Εἰς τὸ ὡς ἄνω βιβλίον του (σελ. 128) γράφει καὶ αὐτὰ τὰ τερατώδη ὁ θεολογικῶς παραπαίων Σωφρόνιος Σαχάρωφ:

«Κάθε Ὑπόσταση εἶναι ***ἀπολύτως*** *ἡ ἴδια πρὸς τὶς ἄλλες δύο Ὑποστάσεις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καὶ ἐπίσης,* ***ἡ τέλεια αὐτὴ ταυτότητα*** *δὲν μειώνει καθόλου τὴ* ***μοναδικότητα*** *κάθε Ὑποστάσεως».*

Ἀποφαίνεται ὁ πρὸς ἁγιοκατάταξιν Ἱερομόναχος οὗτος ὅτι αἱ τρεῖς Ὑποστάσεις τῆς Ἁγίας Τριάδος, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὰ ὑποστατικὰ ἰδιώματα, ἤτοι τὸ Ἀγέννητον, τὸ Γεννητὸν καὶ τὸ Ἐκπορευτόν, **ταυτίζονται,** ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ταύτισις ***«δὲν μειώνει καθόλου τὴ μοναδικότητα κάθε Ὑποστάσεως»,*** ὡς γράφει. Τραγέλαφος καὶ παραλογισμός! Ἡ **ταύτισις** καὶ μάλιστα ***«ἡ τελεία αὐτὴ ταυτότης»*** οὐδὲν περιθώριον ἀφήνει περὶ ***«μοναδικότητος»***. Καὶ ἐδῶ ἔπεσεν εἰς **αἵρεσιν** ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ. Οὐδαμῶς ταυτίζονται αἱ Ὑποστάσεις τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ τοιαύτη ταύτισις εἶναι καὶ παράλογος, διότι εἶναι συγκεκριμένοι καὶ διακεκριμένοι οἱ τρεῖς τρόποι ὑπάρξεως τῶν Ὑποστάσεων τούτων. Καὶ αὐτὴ **Τριαδολογικὴ αἵρεσις** εἶναι φρικιαστική (Σαβελλιανισμός).

*

Εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον του (σελ. 134) γράφει ἀκόμη καὶ αὐτὰ ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ: ***«Τὸ θεῖο Ὂν εἶναι καθαρὰ πραγματικότητα*** (actus purus) *καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἰσέρχονται "εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος"* (Ἑβρ. ς´ 19) ... *καθίστανται καὶ οἱ ἴδιοι "καθαρὰ πραγματικότης"»* (actus purus), χάνουν δηλαδὴ καὶ τὸ σῶμα των!!!

Προηγουμένως κατεγράφη ἡ φοβαρὰ **αἵρεσις** τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ταυτίζει τὴν **Οὐσίαν** τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ. Φρικτὴ βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ ἔχομεν καὶ μίαν ἄλλην ἀκόμη τρομακτικὴν **αἵρεσιν** τοῦ Σωφρονίου. Ταυτίζεται ὁ ἄνθρωπος πλήρως μὲ τὸν Θεὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν **Οὐσίαν** τοῦ ἀπερινοήτου Θεοῦ. Ἐγράφη ἀνωτέρω ὅτι οὔτε οἱ Ἄγγελοι γνωρίζουν τὴν **Οὐσίαν** τοῦ Θεοῦ. Ὁ κ. Σαχάρωφ κατώρθωσε τὸ ἀκατόρθωτον. Κατεβίβασε τὴν **Οὐσίαν** τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς γνώσεως καὶ τῆς παρατηρήσεως. Οὐαὶ τῷ Σωφρονίῳ.

*

Δὲν ἐξαντλοῦνται αἱ αἱρέσεις καὶ αἱ κακοδοξίαι τοῦ Σωφρονίου. Πάλιν εἰς τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον του (*«ΑΣΚΗΣΗ ΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑ»*, σελ. 133) γράφει τὰ ἑξῆς ἐξωφρενικά: ***«Δημιουργώντας τὸν ἄνθρωπο "κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν" ὁ Θεὸς, ἐπαναλαμβάνει σὲ μᾶς τὸν Ἑαυτό του».***

Εἶναι πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστον τὸ φαινόμενον τοῦτο τοὺ Σωφρονίου Σαχάρωφ νὰ φθάσῃ οὗτος εἰς τὸ τοιοῦτον ἄκρως βλάσφημον συμπέρασμα, **νὰ ταυτίσῃ δηλαδὴ τὴν Οὐσίαν τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν οὐσίαν τοῦ ἀνθρώπου.** Φρίκη! Φρίκη! Φρίκη! Εἶναι κτίσμα ὁ Θεός, ὅπως ὁ ἄνθρωπος; Ἀκουέτωσαν ταῦτα καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ θεολογικοὶ παράγοντες οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται ἐντατικῶς διὰ νὰ καταταγῇ ὁ **αἱρετικὸς** Σωφρόνιος Σαχάρωφ μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

*

Ὅλη αὐτὴ ἡ ὡς ἄνω Θεολογία, ὡς Θεολογία τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, εἶναι ***«Θεολογία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῆς Ἐκκλησίας»***, κατὰ τὸν δυστυχῆ Μητροπολίτην Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον Βλάχον, ὡς προεξετέθη. Σεβασμιώτατε, **βλασφημεῖται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ διασύρεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ**, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

ΕΚΤΕΝΗ ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Προσβολὴ καὶ εὐτελισμὸς ὅλων τῶν Ἁγίων

Μὲ ὅσα ἐξοργιστικά, ὑπερβολικά, ἐξωπραγματικά, ὑμνολογικά, δοξολογικά, σκανδαλώδη καὶ φαντασιώδη γράφει καὶ κηρύσσει, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος περὶ τοῦ περιβοήτου Σωφρονίου Σαχάρωφ, ἐγένετο αἰτία νὰ παρασυρθοῦν μερικοὶ Καθηγηταὶ Θεολογικῶν Σχολῶν, Ἀρχιερεῖς τινες καὶ ἄλλοι Κληρικοί, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προβληθῇ διεθνῶς ὁ **αἱρετικὸς** καταφρονητὴς τῶν ἱερῶν Κανόνων, τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ τῶν ἱερῶν κειμένων τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ Ὁσίων τῆς Ὀρθοδοξίας Σωφρόνιος Σαχάρωφ ὡς κορυφαῖος σύγχρονος θεολόγος καὶ ***«ἡγιασμένη»*** ἀσκητικὴ μορφή, ὑπερέχουσα εἰς ἁγιότητα καὶ αὐτῶν τῆς ἐποχῆς μας θαυματουργῶν ἐν ζωῇ ἁγίου Πορφυρίου καὶ ἁγίου Παϊσίου. Ἀκόμη, ὁ προβληματικὸς Ἱερομόναχος Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἔχει ἁγιογραφηθῇ εἰς παρεκκλήσιον μὲ φωτοστέφανον ἁγίου μεταξὺ ἀνεγνωρισμένων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης, διωργανώθη καὶ ἐπίσημον Διορθόδοξον Συνέδριον πρὸς τιμὴν τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, εἰς τὸ ὁποῖον ὡμίλησαν μὲ ὑπερβάλλουσαν τιμητικὴν ἔξαρσιν Ἀρχιερεῖς, Καθηγηταὶ Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ ἄλλοι. Ὁ δὲ Μητροπολίτης Ναυπάκτου, ὡς εἴδομεν, ἀνεκήρυξε καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς ***«ἅγιον»*** αὐτὸν τὸν Ἱερομόναχον καὶ κατατάσσει αὐτόν, ἀφρόνως, ἀθεολογήτως καὶ ἀντεκκλησιολογικῶς, μεταξὺ τῶν μεγάλων Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου. Εἶναι πρωτοφανὲς καὶ ἄκρως προκλητικὸν τὸ σκάνδαλον τοῦτο τοῦ Ἀρχιερέως Ἱεροθέου Βλάχου, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπιβληθοῦν αἱ δέουσαι κυρώσεις καὶ διὰ πλῆθος ἄλλων ἀνομημάτων αὐτοῦ.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Ὑπάρχει πλάνη εἰς τοὺς θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς ἐκείνους παράγοντας, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν διὰ τὴν ἁγιοκατάταξιν τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ ἢ μόνον σκοπιμότης διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἐπισήμως ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ὡς **διεθνὴς ἅγιος** πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἀδήλων σκοπῶν;

Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει πλανηθῇ, διότι ἡ κοινὴ συνείδησις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος οὐδέποτε ἐδέχθη ὡς **ἅγιον** τὸν ἐν λόγῳ προβληματικὸν καὶ ἀντιλεγόμενον Ἱερομόναχον.

Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ἐγένετο ὑπαίτιος προσβολῆς τῶν Προφητῶν, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ

Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, τοὺς ὁποίους ἐξομοιώνει, σαφῶς καὶ ῥητῶς, μὲ ἕνα δεινὸν παραβάτην τῶν ἱερῶν Κανόνων, κακόδοξον, φαντασιόπληκτον καὶ ἀκατάστατον ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ Ἱερομόναχον. Ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους Ἁγίους ἀσεβεῖ ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ἱερόθεος Βλάχος, ἐπειδὴ κατατάσσει μεταξὺ αὐτῶν τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ ὡς Μέγαν Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπειδὴ ἐξεφράσθη, ὡς προεξετέθη, ὅτι: ***«Ἐὰν ὁ π. Σωφρόνιος δὲν εἶναι ἅγιος, τότε δὲν ὑπάρχουν ἅγιοι»***. Ἐμείναμεν λοιπὸν ἀπὸ Ἁγίους, κατὰ τὸν Ἀρχιερέα Ἱερόθεον Βλάχον, ἀφοῦ ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ δὲν πρόκειται νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς ἅγιος. Εἶναι προσβολὴ καὶ εὐτελισμὸς τῶν Ἁγίων καὶ μόνον ἡ πρότασις τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου Βλάχου νὰ ἀναγνωρισθῇ ἐπισήμως ὡς Ἅγιος ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ.

Τὸ σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τίθεται ἐνώπιον τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς εὐθύνης Αὐτοῦ. Κατόπιν τῶν ἀποκαλυφθέντων, εἶναι ἀπολύτως βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἀποφασίσῃ τὴν ἁγιοκατάταξιν τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνον αὐτὸ διὰ τὴν παροῦσαν ἐκρηκτικὴν περίπτωσιν. Ἡ ἀντικανονικὴ καὶ σκανδαλώδης **μικτὴ** Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου εἰς τὸ Essex τῆς Ἀγγλίας, τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ἀνήκει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁ δὲ **καθαιρετέος** ἱδρυτὴς τῆς Μονῆς αὐτῆς, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν τῆς παντάπασιν ἀπαραδέκτου Μονῆς του, εἰς τὴν ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1989 ἀπαντητικὴν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν ἱδρυτὴν καὶ ὑπεύθυνον τῆς ἐν Λονδίνῳ Ἀδελφότητος «*ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ*» κ. Μάριον Ἰ. Πηλαβάκην, γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: ***«Ἡμεῖς δὲν ζῶμεν ἐν κρυπτῷ, οὐδ' ἀπολελυμένως. Μητέρα ἔχομεν τὴν μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἥτις γινώσκει τὰ ἡμῶν καὶ γινώσκεται ὑφ' ἡμῶν καὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς ἡμεῖς ἀκούομεν».***

Ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ λοιπὸν τὴν ὅλην εὐθύνην αὐτῆς τῆς συνταρακτικῆς καταστάσεως ἐπιρρίπτει εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὅθεν, ἀδήριτος καὶ ἐπιτακτικὴ εἶναι ἡ ἀνάγκη, ὅπως τὸ Πατριαρχεῖον ἀποφασίσῃ καὶ ἐνεργήσῃ διὰ τὸν ἄμεσον χωρισμὸν Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ ἀπαραδέκτως ἀνέχεται ἐπὶ σειρὰν δεκαετιῶν καταπάτησιν καὶ περιφρόνησιν ὑπὸ τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων.

Ἡ ἀντιεκκλησιαστικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ναυπάκτου Ἱεροθέου

Ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου τούτου προκύπτει τὸ θλιβερὸν συμπέρασμα, κατὰ τὴν ἐκτίμησίν μου, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος Βλάχος ἐξ Ἰωαννίνων ἀπέβαλε

τὴν αἰδώ, τὴν ἐντροπήν. Πρωτοστατεῖ εἰς τὴν ἐπιδιωκομένην ἁγιοκατάταξιν τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, ἐγένετο ἐξωπραγματικὸς καὶ ἐξωφρενικὸς θαυμαστὴς αὐτοῦ μὲ γελοιότητα καὶ παρουσιάζει ὡς διδάγματα τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Διδασκαλίας ὅλας τὰς κακοδοξίας καὶ θεολογικὰς πλάνας τοῦ Σωφρονίου καὶ τὰς ἄλλας δαιμονικὰς φαντασιώσεις αὐτοῦ.

Ἐκεῖ ὅπου παρουσιάσθη ὁ κ. Ἱερόθεος ἄνευ ἴχνους τινὸς αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς εἶναι ἡ ἀπατηλὴ προσπάθειά του νὰ ἀναδείξῃ τὸν Σωφρόνιον Ζαχάρωφ ἰσάξιον καὶ ἰσότιμον τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ κήρυκος τῶν ἐθῶν οὐρανοβάμωνος Ἀποστόλου Παύλου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, νὰ πληροφορήσῃ ψευδῶς τοὺς ἀναγνώστας του ὅτι ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ ἔγραψε καὶ κείμενα ὑπερέχοντα ὅλων τῶν θεοφωτίστων Πατερικῶν κειμένων καὶ ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ ὑπερυψωμένος, δοξολογημένος, εὐλογούμενος καὶ ὑμνολογούμενος παραπαίων δογματικῶς, ἐκτροχιαζόμενος ἐκκλησιολογικῶς, καταπατητὴς ἱερῶν Κανόνων καὶ ἱδρυτὴς τῆς κραυγαλέως ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex εἶχεν ὑπερφυσικὰς καὶ θαυμαστὰς ἰδιότητας.

Αἰδώς, Ἱερόθεε! Ἐντροπή, Ἱερόθεε,! Αἰσχύνη, Ἱερόθεε! Καταισχύνη, Ἱερόθεε! Προσεπάθησας νὰ ἐξαπατήσῃς Κλῆρον καὶ Λαὸν διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τοῦ ἀνιέρου σκοποῦ σου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ παντελῶς ἀναξία ἁγιοκατάταξις τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ.

Ἐπίσης, ὁ Ἱερόθεος Βλάχος, ἄνευ αἰδοῦς καὶ ἀθεοφόβως, συκοφαντεῖ καὶ διασύρει ἐπὶ δεκαπέντε (15) ἔτη καὶ πλέον ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ σεβαστοὺς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν Ἀδελφοὺς τῆς ἐν Ναυπάκτῳ Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ ἐχθρότητα καὶ ἐκδικητικότητα, **ἀδίκως** καὶ κατὰ τὸν πλέον ἐλεεινὸν τρόπον.

Σεβασμιώτατε, ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἡ αἰδὼς, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχαιότητα, ἦτο εἷς γενικὸς ἄγραφος καὶ ἠθικὸς νόμος. Εἰς τὸν Ὅμηρον εἶχε τὴν σημασίαν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τῆς ἀποστροφῆς πρὸς ὁτιδήποτε ἄδικον, ἀνήθικον καὶ ἀνέντιμον. Διὰ τὴν αἰδὼ ὁ Δημόκριτος εἶπε: ***«Τὸ αἰδεῖσθαι τὴν ἀρετὴν συνέχει»*** (Ἀποσπ. 179, Fragm.). Τὸ συναίσθημα τῆς ἐντροπῆς περικλείει τὴν ἀρετήν. Εἶπε δὲ καὶ ὁ Εὐριπίδης: ***«Τὸ αἰδεῖσθαι σοφία»*** (Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι, 563). Τὸ συναίσθημα τῆς ἐντροπῆς εἶναι σοφία.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ἡ δυσάρεστος καὶ θλιβερὰ περίπτωσις τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου Βλάχου εἶναι πρωτοφανὴς καὶ λίαν ζημιογόνονος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅταν ἐξελέγη ὡς Ποιμενάρχης τῆς Μητροπόλεως Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου, ἠκούσθη ὅτι Μητροπολίτης τις εἶπεν ὅτι αὐτὸς θὰ κάμῃ κακὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὑπάρχει βάσιμος λόγος νὰ εἶναι ἀληθὲς τοῦτο, διότι ὁ μακαριστὸς Μεσσηνίας κυρὸς Χρυσόστομος (Θέμελης) πληροφορεῖ διὰ τὸν Μητροπο-

λίτην Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον ὅτι: ***«Σεβ. Μητροπολίτης ἀπέστειλεν εἰς τὴν Σεβασμιότητά του αὐστηροτάτου περιεχομένου ἐπιτιμητικὴν ἐπιστολήν»*** (*«Σχολιασμοὶ ἐπὶ τῆς "Ἀποκρίσεως" τοῦ Μητρολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου»*, σελ. 66).

Τυγχάνει ἄγνωστον ἐὰν ὁ Μητροπολίτης, τὸν ὁποῖον ἐννοεῖ ὁ Μεσσηνίας, εἶναι ὁ εἰπὼν ὅτι ὁ Ναυπάκτου θὰ κάμῃ κακὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐὰν καὶ ποῖος εἶναι ὁ Μητροπολίτης, τὸν ὁποῖον ἐννοεῖ ὁ μακαριστὸς Μεσσηνίας δὲν ἔχει σημασίαν. Ἡ οὐσιαστικὴ σημασία, ἐν προκειμένῳ, εἶναι ὅτι ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος ἐζημίωσε πράγματι τὴν Ἐκκλησίαν.

Πέντε (5) μόλις χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ναυπάκτου εἶναι ἡ περίφημος Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, εὐφήμως γνωστὴ καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἔχει πολυμελῆ καὶ ἀξιόλογον Ἀδελφότητα (10 θεολόγοι καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες). Κατὰ τὰ τρία πρῶτα ἔτη τῆς ποιμαντορίας του, ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ὑπῆρξε διθυραμβικὸς ἐπαινέτης τοῦ Ἡγουμένου π. Σπυρίδωνος Λογοθέτου καὶ ὁλοκλήρου τῆς Μονῆς.

Ὅταν ὅμως ἡ Μονὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ **παρανόμους** (ἀποδεδειγμένως) οἰκονομικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου ὑπὲρ τῆς Μητροπόλεως, τότε ὁ κ. Ἱερόθεος ἤρχισεν αἰφνιδιαστικὴν καὶ σκληρὰν πολεμικὴν κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως μὲ ψευδολογήματα καὶ φρικιαστικὰς συκοφαντίας, ἡ ὁποία συνεχίζεται ἀκόμη ἐπὶ δεκαὲξ (16) ἔτη.

Κατὰ τὴν διάρκειαν λοιπὸν τοῦ ἀδίκου διωγμοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Ἱεροθέου τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς, προσεπάθησα, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, νὰ ἐπέλθῃ συμφιλίωσις εἰς τὴν προκληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δεσπότου τούτου διένεξιν αὐτὴν καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἀνταπόκρισις ὑπὸ τοῦ κ. Ἱεροθέου.

Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, κινούμενος ἀπὸ ἀπύθμενον μῖσος, ἀπὸ ἐμπάθειαν, ἀπὸ ἐχθρότητα, ἀπὸ κακότητα καὶ ἀπὸ ἐκδικητικότητα κατὰ τῆς Μονῆς, ἐνέπλεξε καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ νὰ ἐξυπηρετηθῇ εἰς τὰς φρικτὰς διωκτικὰς ἐπιδιώξεις του καὶ ἐγένετο ὑπαίτιος νὰ διαβληθῇ τὸ Συνοδικὸν κῦρος καὶ νὰ καταρρακωθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Δικαιοσύνη, ὥστε εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Συνοδικὸν Μέγαρον νὰ προκληθῇ πρωτοφανὴς ἐκκλησιολογικὸς ἐκτροχιασμός.

Διὰ τὴν ἐν Ναυπάκτῳ ἐκκλησιαστικὴν ἀναταραχὴν ἐκτὸς ἀπὸ δημοσιεύματά μου καὶ πολλὰ σχετικὰ ὑπομνήματά μου πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμον καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἐξέδωκα καὶ τρία (3) βιβλία μου ὑπὸ τοὺς τίτλους: *«ΤΕΡΑΤΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ»*, *«ΒΑΝΑΥΣΑ ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΠΙΤΙΜΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΙΝ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ»* καὶ *«**Ἡ ἀπομυθοποίησις ἑνὸς Ἐπισκόπου** – ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ – **Νὰ φύγῃ ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου**»*.

Θὰ ἐκδοθοῦν καὶ ἄλλα ἀκόμη τρία βιβλία μου. Τὰ ἑξῆς: *«ΤΡΑΓΕΛΑΦΙΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ», «ΚΑΤΕΡΡΑΚΩΘΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΙ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ»* καὶ *«ΤΑ ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ».*

Εἰς τὰ ἐκδοθέντα βιβλία μου καὶ κυρίως εἰς τὸ τρίτον βιβλίον ἐκ τῶν ἐκδοθέντων (*«ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ»*) καταγράφεται πλῆθος στοιχείων τῆς χειρίστης ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ κ. Ἱεροθέου Βλάχου ὡς Ἐπισκόπου καὶ Ποιμενάρχου.

Ὁ Διδάκτωρ Βυζαντινῆς Φιλολογίας κ. Μάριος Ἰ. Πηλαβάκης, εἰς τὴν ἀπὸ 9 Μαρτίου 2015 καταγγελίαν του εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου Βλάχου, μεταξὺ ἄλλων, ἀπαριθμεῖ καὶ 21 κατηγορίας του εἰς βάρος τοῦ καταγγελλομένου Μητροπολίτου, τὰς ὁποίας ἤντλησεν ἀπὸ τὸ τρίτον ὡς ἄνω βιβλίον μου. Διὰ νὰ συνειδητοποιήσουν οἱ ἀναγνῶσται ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος πρωτοστατεῖ εἰς τὴν ἁγιοκατάταξιν τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, μὲ ψευδολογήματα καὶ φαντασιοκοπήματα, παραθέτω καὶ ἐδῶ τὰς ἠριθμημένας αὐτὰς κατηγορίας, ὡς κάτωθι:

«1) *Πάλιν ἔνοχος ψευδολογίας ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος. Εἰς τὴν ἀπὸ 29-3-1999 Ἀγωγήν του ἐνώπιον τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Μεσολογγίου κατὰ δημοσιογράφου ἔγραψεν ὅτι **«οὐδέποτε ἐνδιεφέρθη διὰ χρήματα»**. Ὅμως, εἰς ἄλλην σελίδα τῆς ἰδίας Ἀγωγῆς του ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν δημοσιογράφον τὸ ποσὸν τῶν πεντήκοντα ἑκατομμυρίων (50.000.000) δραχμῶν καὶ μὲ τοὺς τόκους μάλιστα, ἀπὸ τὸν π. Ἰωάννην Διώτην τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα ἑκατομμυρίων (170.000.000) δραχμῶν (500.000 εὐρώ) μὲ Ἀγωγήν του καὶ μὲ ἄλλας Ἀγωγάς του ἐπεδίωξε νὰ εἰσπράξῃ ἐν συνόλῳ τὸ ποσὸν τῶν τετρακοσίων ἑκατομμυρίων (400.000.000) δραχμῶν (σελ. 56-57). Ὅσαι δὲ ἐκ τῶν Ἀγωγῶν τούτων τοῦ κ. Ἱεροθέου ἐξεδικάσθησαν ἔχουν ἀπορριφθῆ καὶ συνεπῶς ἀπεδείχθησαν καὶ δικαστικῶς ὅτι εἶναι ἀληθῆ τὰ ὅσα ἐγράφησαν κατὰ τοῦ κ. Ἱεροθέου Βλάχου.*

»2) *Ὁ Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος ἔγραψεν ὅτι αἱ χιλιάδες εὐσεβῶν χριστιανῶν οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονται καὶ συνδέονται μὲ τὴν περίφημον καὶ εὐφήμως γνωστὴν καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος μὲ ἀξιόλογον καὶ πολυμελῆ Ἀδελφότητα Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως Ναυπάκτου **«ἔχουν ἀρρωστήσει ἐκκλησιολογικὰ καὶ πνευματικὰ»** καὶ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν μολυνθῆ τόσον πολὺ ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις των εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτὴν Μονήν, ὥστε ἀπέκτησαν **«βορβορώδη ψυχὴν καὶ ἰδιαιτέραν ψυχοπαθολογικὴν προσωπικότητα»** (σελ. 105-106). Πρέπε νὰ ἐπιβληθοῦν αὐστηραὶ κυρώσεις εἰς τὸν ἀδίστακτον συκοφάντην τοῦτον Μητροπολίτην.*

»3) *Ὄχι μόνον ἠρνήθη νὰ χειροτονήσῃ Ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως, ἑτοίμους ἐργάτας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐσυκοφάντησεν αὐτοὺς καὶ ὡς **«σιμωνιακοὺς»** ἄνευ οὐδενὸς αἰτιολογικοῦ καί, ἐμπαίζων,*

κατειρωνεύθη αὐτοὺς ὁ οἰκεῖος Ποιμενάρχης των κατὰ τὸν πλέον χυδαῖον τρόπον. Ἔγραψε πρὸς αὐτοὺς νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ νὰ χειροτονηθοῦν (σελ. 106). ***Αἶσχος καὶ ἐντροπή, κ. Ἱερόθεε.*** *Ἀναμένεται τί θὰ πράξῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος.*

»4) Ὁ Ναυπάκτου ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ τοὺς Ἀδελφοὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως νὰ παρίστανται εἰς ἱεροτελεστίας, εἰς τὰς ὁποίας παρίσταται ὁ ἴδιος (σελ. 107). Μὲ τοιοῦτον ἀπύθμενον μῖσος καὶ μὲ τοσαύτην κακότητα καὶ ἐχθρότητα, πῶς ἔχει τὸ θράσος καὶ τὴν τόλμην ὁ κ. Ἱερόθεος νὰ ἵσταται ἐνώπιον του ἁγίου Θυσιαστηρίου καὶ νὰ λειτουργῇ;

»5) Ὁ δεσποτικώτερος τῶν Δεσποτῶν Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος, μὲ δύο ἔγγραφά του, ὡς ἑξῆς ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Ναυπάκτου π. Σπυρίδωνα Λογοθέτην: ***«Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἔχω ἄλλη προσωπικὴ σχέση καὶ ἐπικοινωνία μαζί σου».*** ***«Δὲν ἐπιθυμοῦμεν πνευματικήν τινα ἐπικοινωνίαν μεθ' ὑμῶν καὶ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς».***

»Κατ' ἐξαίρεσιν διὰ τὴν παροῦσαν περίπτωσιν, παραθέτω ὁλόκληρον τὸν λίαν ἐπιτυχῆ σχετικὸν σχολιασμὸν τοῦ π. Ἰωάννου Διώτη εἰς τὸ βιβλίον του (σελ. 109). Εἶναι ὁ ἑξῆς:

»Πρωτοφανής, ἀντιχριστιανική, ἀντικανονική, παράνομος, ἀντεκκλησιολογική, ἀθεολόγητος καὶ ἐμπαθὴς συμπεριφορὰ Ἐπισκόπου πρὸς τοὺς ἄνω τῶν 20 Πατέρας τῆς Μονῆς. Πρὶν γράψῃ τὰ ἀνωτέρω ὁ Δεσπότης, ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ὅτι εἶχεν ηὐξημένην ἐπισκοπικὴν ὑποχρέωσιν διὰ μεγαλυτέραν ***«πνευματικήν ἐπικοινωνίαν»*** *μετὰ τοῦ Ἡγουμένου καὶ τῶν ἄλλων Ἀδελφῶν τῆς Μονῆς καὶ ὄχι νὰ διακόψῃ αὐτήν, ἀφοῦ αὐτὸς θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς παρεκτραπέντας καὶ ἁμαρτάνοντας. Διατί ἐγκαταλείπει, περιφρονεῖ καὶ ἀποστρέφεται τά, κατ' αὐτόν, ἀπολωλότα λογικὰ πρόβατα τῆς ποίμνης του; Ὁ Ποιμὴν τῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου ἄφησε τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα πρόβατά του καὶ ἐτράπη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἑνὸς ἀπολωλότος. Καὶ ὁ Πατὴρ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ εὑρίσκετο, συνεχῶς, εἰς ἀγωνιώδη ἀναμονὴν τῆς ἐπιστροφῆς αὐτοῦ. Ὁ Ποιμὴν καὶ Ποιμενάρχης τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος οὐδὲν ἐδιδάχθη, πρὸς ἐφαρμογήν, ἀπὸ τὰς δύο ὑπερόχους αὐτὰς παραβολὰς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ τῆς ἀγάπης;».*

»6) Ἠρνήθη ὁ κ. Ἱερόθεος νὰ δώσῃ ἀντίδωρον εἰς ἐκκλησιαζομένην χριστιανὴν ἐπειδὴ ἐδημοσίευσεν ἐπιστολήν της περὶ τοῦ ἀδίκου διωγμοῦ του κατὰ τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως. Ἀνέρχονται εἰς δεκάδας τὰ περιστατικὰ ***κακοτρόπου συμπεριφορᾶς τοῦ κ. Ἱεροθέου.***

»7) Ὁ Ναυπάκτου εἶναι, καθ' ὑπερβολήν, ὑμνητὴς τῆς ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex τῆς Ἀγγλίας (σελ. 115-116). Τὴν ἵδρυσιν μικτῶν Μονῶν ἀπαγορεύουν μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος ἱεροὶ Κανόνες καὶ μάλιστα Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως ὁ 20ὸς τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἰδού:

»Μὴ γίνεσθαι διπλοῦν Μοναστήριον, ὅτι σκάνδαλον καὶ πρόσκομμα τοῖς πολλοῖς γίνεται τοῦτο... Μὴ διαιτάσθωσαν ἐν ἑνὶ Μοναστηρίῳ Μοναχοὶ καὶ Μονάστριαι, μοιχεία γὰρ μεσολαβεῖ τὴν συνδιαίτησιν» (τὴν κοινὴν τράπεζαν).

»*Ὁ ἀθεόφοβος καὶ μὴ ἐντρεπόμενος ἀνθρώπους Δεσπότης τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος γράφει διὰ τὴν ἀνδρογυναικείαν αὐτὴν Μονὴν τοῦ καθαιρετέου Σωφρονίου Σαχάρωφ (ἡ καθαίρεσις ἐπιβάλλεται καὶ μετὰ θάνατον) ὅτι εἶναι* ***«εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, προβολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κήρυγμα τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας».***

»8) *Ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος, κατὰ ρητὴν παράβασιν τοῦ ἄρθρου 6, παρ. 8 τοῦ Ν. 892/1990, διέταξεν ἐγγράφως τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως νὰ ἐγγράψῃ εἰς τὰ βιβλία τακτικῶν ἐσόδων τῆς Μονῆς κρατικὴν χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν ἀπὸ κονδύλια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως (σελ. 127-129), διὰ νὰ εἰσπράξῃ ποσοστὰ ἡ Μητρόπολις Ναυπάκτου.*

»9) *Ὑβρίζει καὶ συκοφαντεῖ μὲ χυδαιότητα ὁ κ. Ἱερόθεος εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς Ναυπάκτου ὡς* ***«χούλιγκανς»*** *καὶ* ***«ταλιμπάν»*** (σελ. 132).

»10) *Δεινὸς παραβάτης ἱερῶν Κανόνων ὁ Ναυπάκτου. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀπαγορευτικοὺς ἱδρύσεως μικτῶν Μονῶν ἱερῶν Κανόνων* (ὡς ἄνω), *ὁ Δεσπότης αὐτὸς εἶναι προκλητικὸς παραβάτης καὶ τῶν πολλῶν ἱερῶν Κανόνων οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν εἰς τοὺς Κληρικοὺς τὴν τοκοληψίαν ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως* (σελ. 144-145).

»11) *Φρικιαστικὴ ψευδολογία καὶ συκοφαντία τοῦ κ. Ἱεροθέου Βλάχου. Ἔγραψεν ὅτι ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως* ***«δὲν δέχεται τοὺς θεσμοὺς τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»*** (σελ. 155). *Κατεξευτελίσθη ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος ἀπὸ τὴν τεκμηριωμένην διάψευσίν του ὑπὸ τοῦ π. Ἰωάννου Διώτη.*

»12) *Ὁ Ναπάκτου κατηγορεῖ συκοφαντικῶς καὶ μὲ θρασύτητα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἡγούμενον τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως Ναυπάκτου π. Σπυρίδωνα Λογοθέτην καὶ δύο ἄλλους ἀκόμη διακεκριμένους Ἡγουμένους, ἤτοι τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου ἐν Ὀλύμπῳ π. Μάξιμον Κυρίτσην καὶ τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου Ἀττικῆς π. Τιμόθεον Σακκᾶν, ἐπειδὴ ὑπεστήριξαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀδίκως καὶ ἀγρίως διωκομένην Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ναυπάκτου. Γράφει διὰ τοὺς Ἡγουμένους αὐτοὺς ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος:* ***«Οἱ Ἡγούμενοι αὐτοὶ ναρκοθετοῦν τὸν γνήσιον Ὀρθόδοξον Μοναχισμὸν καὶ ὑπονομεύουν τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμούς»*** (σελ. 176). *Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρῶς τὸν ψευδολόγον συκοφάντην Μητροπολίτην Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον Βλάχον καὶ νὰ προστατεύσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἐκλεκτῶν τούτων Ἡγουμένων.*

»13) *Ψεύδεται ἀσυστόλως ὁ Ναυπάκτου ὅταν λέγῃ ὅτι διὰ πνευματικοὺς καὶ κανονικοὺς λόγους ἤρχισε τὴν πολεμικήν του κατὰ τῆς*

Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως. Ψεύδεται! Ψεύδεται! Ψεύδεται! Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἦσαν καθαρῶς οἰκονομικῆς φύσεως. Τοῦτο ὡμολόγησε καὶ αὐτὸς γραπτῶς δύο φοράς. Ἡ περίπτωσις ἀναλύεται διεξοδικῶς εἰς τὸ κεφάλαιον «ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ» (σελ. 187-190).

»14) *Ὁ Ναυπάκτου τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως συκοφαντεῖ στυγερῶς. Κατὰ τὰ τρία πρῶτα ἔτη τῆς ποιμαντορίας του ἦτο διθυραμβικὸς ἐπαινέτης τοῦ Ἡγουμένου π. Σπυρίδωνος Λογοθέτου καὶ ὁλοκλήρου τῆς Μονῆς. Παραθέτω καὶ ἐδῶ κατ' ἐξαίρεσιν τὰ ὅσα σχετικὰ διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην γράφει ὁ π. Ἰωάννης εἰς τὸ βιβλίον του* (σελ. 191-192). Ἰδού:

»Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν πρώτων τριῶν ἐτῶν τῆς ποιμαντορίας του ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος εἶχεν ἀρίστας σχέσεις μὲ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως. Ὑπάρχουν ἀποδεικτικὰ ντοκουμέντα, γραπτά, ἠχητικὰ καὶ φωτογραφικά. Ἰδοὺ ἓν παράδειγμα. Κατὰ τὴν χειροτονίαν εἰς πρεσβύτερον τοῦ Διακόνου τῆς Μονῆς π. Θεολόγου Μακρῆ, εἶπε καὶ αὐτὰ ὁ Ναυπάκτου:

«... Γνωρίζω ὅτι εἶσαι μέλος τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ ἑπομένως ζῇς μέσα στὴν μοναχικὴ καὶ ἡσυχαστικὴ παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἔχεις ἀσφαλῆ καὶ θετικὴ καὶ σωστὴ ἀγωγὴ ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο αὐτῆς, τὸν ἀγαπητὸ ἀδελφὸ π. Σπυρίδωνα...».

*»Ὅταν λοιπὸν ἀπὸ ὑμνητὴς τῆς Μονῆς μετεστράφη ὁ κ. Ἱερόθεος καὶ ἐγένετο ἀπηνὴς διώκτης τῆς Μονῆς ἐξ αἰτίας οἰκονομικῶν ζητημάτων (παράνομοι ἀπαιτήσεις του), ὡς προεγράφη, τότε ἡ Μονή, αἰφνιδίως, ἀπὸ **«μοναχικὴ καὶ ἡσυχαστικὴ παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας»** ἐγένετο **«ἐργοστάσιον ψευδολογίας»**, κέντρον **«πολλῶν αἱρέσεων», «καρκίνωμα μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας»** καὶ τόπος καταχραστῶν καὶ λωποδυτῶν, τότε ὁ Ἡγούμενος π. Σπυρίδων Λογοθέτης ἀπὸ **«ἀγαπητὸς ἀδελφὸς»** ἐγένετο ἀνάξιος τῆς ἀποστολῆς του καὶ τότε διεφθάρησαν, ἀποτόμως καὶ ταχυδακτυλουργικῶς, ὅλοι οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς, ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ ὁ κ. Ἱερόθεος νὰ γράψῃ ἐλεεινόν, κατάπτυστον, πανάθλιον, ὑβριστικὸν καὶ συκοφαντικὸν βιβλίον κατὰ τῆς Μονῆς ("ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ")».*

*»Ὅταν ὅμως ἠρνήθη ἡ Μονὴ νὰ παρανομήσῃ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς παρανόμους οἰκονομικὰς ἀπαιτήσεις του (ὡς ἄνω), τότε ἤρχισε σκληρὸν διωγμὸν ὁ κ. Ἱερόθεος κατὰ τῆς Μονῆς καὶ ἀπεφάνθη ὅτι ἡ Μονὴ ἀκαριαίως ἔγινε **«καρκίνωμα μέσα στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας», «Οἱ Ἱερομόναχοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως ἐπιδίδονται στὴν ἐπιστημονικὴ ψευδολογία»** καὶ ὅσα ἀνωτέρω ἀνεφέρθησαν καὶ πολλὰ ἄλλα συκοφαντικὰ ψευδολογήματα τὰ ὁποῖα καταγράφει ὁ π. Ἰωάννης εἰς τὸ*

βιβλίον του (σελ. 191-194). *Ἔπρεπε νὰ εἶχε λογοδοτήσει καὶ δι᾽ ὅλα αὐτὰ ὁ ὑβριστὴς καὶ συκοφάντης Ἱερόθεος Βλάχος»*.

Ἐνταῦθα συμπληρώνω τινὰ παρεμβατικῶς. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου εἶναι ἐλεεινόν, κατάπτυστον, πανάθλιον, ὑβριστικὸν καὶ συκοφαντικόν. Προσθέτω καὶ πολλοὺς ἄλλους δυσμενεῖς χαρακτηρισμοὺς διὰ τὸ παντάπασιν ἀπαράδεκτον βιβλίον αὐτό. Αὐτὸ τὸ βιβλίον εἶναι ἀκόμη ἐξωφρενικόν, δόλιον, ἀποκρουστικόν, ἀποτροπιαστικόν, φρικιαστικόν, ἀνατριχιαστικόν, χυδαῖον, ἐξωπραγματικόν, ἐπαίσχυντον, ἐκτρωματικόν, ἐξαμβλωματικόν, διαβολικόν, δαιμονικόν, σατανικὸν καὶ ἑωσφορικόν. Ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω εἰς τὴν καταγγελίαν τοῦ κ. Πηλαβάκη, παρουσιάζω ἐδῶ τρία ἀκόμη δείγματα χυδαιότητος, ἀθλιότητος καὶ ἐλεεινότητος αὐτοῦ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βιβλίου. Γράφει εἰς τὴν σελίδα 64 ὁ ἀνεκδιήγητος, ἐν προκειμένῳ, Ἐπίσκοπος Ἱερόθεος Βλάχος: Αἱ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων ***«ποὺ συνδέονται μὲ τὴν Μονὴ ἔχουν ἀρρωστήσει ἐκκλησιολογικὰ καὶ πνευματικά»***. Εἰς δὲ τὴν σελίδα 61, ἐτόλμησε μὲ θρασύτητα νὰ γράψῃ τὴν τερατώδη συκοφαντίαν ὅτι ἡ Μονὴ εἶναι ***«ἕνα κέντρο ποὺ λειτουργεῖ ὑπονομευτικὰ στοὺς μοναχικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς θεσμούς»***. Ἐπίσης, εἰς τὴν σελίδα 63 γράφει καὶ αὐτὰ τὰ παρανοϊκά: Ὁ Ἡγούμενος π. Σπυρίδων Λογοθέτης ***«ὡς πνευματικὸς πατέρας, καλλιεργεῖ καὶ καθοδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους, κατ᾽ αὐτὸν τὸν ἀνίερο τρόπο τόσα χρόνια, διὰ νὰ ἀποκτήσουν βορβορώδη ψυχὴ καὶ ἰδιαίτερη ψυχοπαθολογικὴ προσωπικότητα»***. Φρίκη καὶ ὀδύνη διὰ τὸ τοιοῦτον καταπτωτικὸν κατάντημα τοῦ κακοῦ Ποιμενάρχου τῆς Μητροπόλεως Ναυπάκτου Ἱεροθέου Βλάχου. Λέγω μετ᾽ ἐπιτάσεως ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ **δὲν τὸ ἔγραψε χείρ τις, ἀλλὰ πούς τις**. Πράγματι τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἐκ μέρους τοῦ κ. Ἱεροθέου **ἓν προκλητικὸν ποδοπάτημα** τῆς Ἀληθείας, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἐντιμότητος, τοῦ Ἐπισκοπικοῦ κύρους καὶ πάσης ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τάξεως.

«15) *Οἰκτρὸς συκοφάντης καὶ τῶν Θρησκευτικῶν Ἡγετῶν ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος. Ὁ π. Ἰωάννης Διώτης εἰς τὸ δεύτερον βιβλίον του «ΒΑΝΑΥΣΑ ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΠΙΤΙΜΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΙΝ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ»* (σελ. 100) *παραθέτει ἀπὸ τὸ δημοσιογραφικὸν ἔντυπον τοῦ κ. Ἱεροθέου «Ἐκκλησιαστικὴ παρέμβαση»* (Ἰούνιος 2010) *τὰ ἑξῆς ἀποτροπιαστικά:*

"Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ἄλλοι τοκογλύφοι ποὺ δὲν ἐκμεταλλεύονται τὴν οἰκονομικὴ ἀνέχεια τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ τὶς ἐλπίδες καὶ τὶς προσδοκίες του... Τέτοιους τοκογλύφους βρίσκουμε συνεχῶς δίπλα μας. Εἶναι οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες ποὺ ἐκμεταλλεύονται καὶ κατασπαράζουν τὸ λεγόμενο θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ λαοῦ μὲ διαφόρους τρόπους, χειροτέρους ἀπὸ τὸ κοινὸ ἔγκλημα, διότι στὴν περίπτωση αὐτὴ σκοτώνουν τὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων....".

»Οὔτε καὶ δι' αὐτὴν τὴν τερατώδη συκοφαντικὴν συμπεριφοράν του ἠνοχλήθη ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὁ προβληματικός, ὡς φαίνεται, Ἀρχιερεὺς οὗτος. Ἐπισημαίνεται καὶ τοῦτο. Μὲ τὸ ὁριστικὸν ἄρθρον ***«οἱ»*** *(«οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες») συκοφαντεῖ συλλήβδην ὅλους τοὺς Θρησκευτικοὺς Ἡγέτας ὁ κ. Ἱερόθεος. Συνεπῶς καὶ τὸν ἑαυτόν του, διότι καὶ αὐτὸς εἶναι εἷς ἐκ τῶν Ἡγετῶν αὐτῶν.*

»16) *Ἐξηπάτησε τὰ Συνοδικὰ Δικαστήρια ὁ Ποιμενάρχης τῆς Ναυπάκτου μὲ ἓν διαφοροποιημένον χειρόγραφον. Ὅλα τὰ παραστατικὰ τῆς ἐξαπατήσεως αὐτῆς παραθέτει φωτοτυπικῶς ὁ π. Ἰωάννης εἰς τὸ βιβλίον του* (σελ. 201-208).

»Οὔτε καὶ δι' αὐτὸ τὸ πρωτοφανὲς ἐκκλησιαστικὸν σκάνδαλον ἐζήτησεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν κ. Ἱερόθεον.

»17) *Ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ἐξηπάτησε καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διὰ νὰ λάβη τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4904/22-8-2011 ἀπόφασιν διαλύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Ναυπάκτου καὶ μετατροπῆς αὐτῆς εἰς Μετόχιον. Ἡ ἐξαπάτησις αὐτὴ ἀναλύεται ἐκτενῶς εἰς τὸ ὡς ἀνωτέρω δεύτερον βιβλίον τοῦ π. Ἰωάννου Διώτη* (σελ. 161-167). *Νέαν Βαυαροκρατίαν ἐδημιούργησεν ὁ Ναυπάκτου διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔλαβε γνῶσιν αὐτῆς τῆς ἐξαπατήσεως. Διατί ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀφήνει συνεχῶς ἀσύδοτον τὸν Δεσπότην αὐτόν;*

»18) *Μία ἀήθης, ἐγωπαθὴς καὶ ἐγωκεντρικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου* (σελ. 260-261). *Ἐκδηλώνων παθολογικὸν ἐγωισμόν, ὁ εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ ἱστάμενος κ. Ἱερόθεος, ὡς συνεχῶς ἐπαναλαμβάνει, δημοσιοποιεῖ καὶ προβάλλει, αὐταρέσκως καὶ ὑπερηφάνως, ὅτι* ***"δεύτερος Ἱερόθεος δὲν ὑπάρχει"****. Αὐτὸ εἶναι βαρύτατον πνευματικὸν παράπτωμα καὶ μέγα ἁμάρτημα.*

»19) *Ὑπαίτιος θεομπαιξίας καὶ λαομπαιξίας ὁ Δεσπότης Ἱερόθεος Βλάχος. Ὁ π. Ἰωάννης εἰς τὸ βιβλίον του* (σελ. 458-459) *ἀναλύει αὐτὴν τὴν περίπτωσιν πειστικῶς.*

»20) *Δεινὸς παραβάτης ἐντολῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος. Παραθέτω αὐτούσιον τὸ σχετικὸν κείμενον τοῦ π. Ἰωάννου Διώτη ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον του «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ Ο ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ»* (σελ. 451-452). *Ἰδού:*

»Τὰ αὐτοκαταστροφικὰ διὰ τὸν ἴδιον καὶ ἄκρως ἐπιζήμια διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα πρωτοφανῆ παραπτώματα τοῦ Ποιμενάρχου τῆς Ναυπάκτου Ἐπισκόπου Ἱεροθέου Βλάχου συνοψίζονται εἰς τρεῖς ψυχοφθόρους καὶ καταργητικὰς τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἐπισκόπου καὶ παντὸς Ἱερωμένου κακίας: ***«Ψεῦδος», «ἀδικία»*** *καὶ* ***«μῖσος»****.*

»Ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος εἶναι δράστης καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν κακῶν. Διέπραξε τὰς κακίας αὐτὰς κατὰ τοιοῦτον προκλητικὸν τρόπον, ὥστε νὰ μὴ εἶναι μόνον παραβάτης, ἀλλὰ καὶ περιφρονητὴς πλήθους ἁγιογραφι-

κῶν ἐντολῶν. Ἰδοὺ τρεῖς ἀντίστοιχοι δειγματοληπτικαὶ δέσμαι τῶν θείων αὐτῶν ἐντολῶν, τῶν ὁποίων εἶναι παραβάτης ὁ τῆς Ναυπάκτου πατὴρ καὶ ποιμενάρχης Ἱερόθεος Βλάχος.

*»**Ἡ καταδίκη τοῦ ψεύδους:** «Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ» (Δευτ. ε΄ 20). «Οὐκ ἐξελεύσεται ψεῦδος ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δούλου σου» (Ἰουδίθ ε΄ 5). «Μῶμος πονηρὸς ἐν ἀνθρώπῳ ψεῦδος» (Σοφ. Σειρ. κ΄ 24). «Αἱρετὸν κλέπτης ἢ ὁ ἐνδελεχίζων ψεύδει, ἀμφότεροι δὲ ἀπώλειαν κληρονομήσουσιν» (Σοφ. Σειρ. κ΄ 25). «Ἦθος ἀνθρώπου ψευδοῦς ἀτιμία, καὶ ἡ αἰσχύνη αὐτοῦ μετ᾽ αὐτοῦ ἐνδελεχῶς» (Σοφ. Σειρ. κ΄ 26). «Ἑώρακα φρικτά, μοιχωμένους καὶ πορευομένους ἐν ψεύδεσι» (Ἱερ. γ΄ 25). «Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους» (Κολ. γ΄ 9). «Ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος (ὁ διάβολος), ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ» (Ἰω. η΄ 44). Ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος» (Ἀπ. κβ΄ 15). «Γλῶσσα ψευδὴς μισεῖ ἀλήθειαν (Παρ. κς΄ 28).*

*»**Τὸ «ἀνθρωποκτόνον» πάθος τοῦ μίσους:** «Μῖσος ἐγείρει νεῖκος» (Παρ. ι΄ 12). Νεῖκος = ἔρις, λογομαχία, λοιδορία, ὕβρις, ὀνειδισμός, ἀγὼν δικαστικός, μάχη, συμπλοκή. «Ὁ λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστί... καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκοτία ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ» (Α΄ Ἰω. β΄ 9-11). «Πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί, καὶ οἴδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν αὐτῷ μένουσαν» (Α΄ Ἰω. γ΄ 15). «Ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν» (Α΄ Ἰω. δ΄ 20).*

*»**Τὸ κακὸν τῆς ἀδικίας:** «Μὴ πορευθῇς ταῖς ὁδοῖς τῆς ἀδικίας» (Τωβ. δ΄ 5). «Ἀποστρέψαι ἄνθρωπον ἀπὸ ἀδικίας» (Ἰὼβ λγ΄ 17). «Μὴ ἐλπίζετε ἐπ᾽ ἀδικίαν» (Ψαλ. 61,10). «Ἀδικία πονηρὰ ἀναξηραίνει ψυχήν» (Σοφ. Σειρ. ιδ΄ 9). «Κεκηλίδωσαι ἐν ταῖς ἀδικίαις σου» (Ἱερ. β΄ 22). «Οὐ ποιήσετε ἄδικον ἐν κρίσει» (Λευ. ιε΄ 15). «Βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου... πᾶς ποιῶν ἄδικον» (Δευτ. κε΄ 16). «Ἄδικοι δὲ ἀπολοῦνται συντόμως» (Παρ. ιγ΄ 23). «Βδέλυγμα δικαίοις ἀνὴρ ἄδικος» (Παρ. κθ΄ 27). «Οὐκ ἀδικήσεις τὸν πλησίον» (Λευ. ς΄ 19). «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς Γῆς» (Ἡσ. κς΄ 9). «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Μτθ. ς΄33)».*

»21) *Θεολογικαὶ πλάναι τοῦ Ναυπάκτου Ἱεροθέου Βλάχου. Ὁ π. Ἰωάννης εἰς τὸ βιβλίον του* (σελ. 69-77) *παραθέτει καὶ ἀναλύει δείγματα θεολογικῶν πλανῶν τοῦ Ναυπάκτου Ἱεροθέου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν Ἱεράρχην τοῦτον ὅπως ἀποδοκιμάσῃ τὰς πλάνας του αὐτάς. Κατέστη γνωστὸν ὅτι ὁ π. Ἰωάννης ἔχει ὑπὸ ἔκδοσιν πολυσέλιδον βιβλίον του μὲ τὸν τίτλον "ΤΑ ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ"».*

Εἰς τὰ προαναφερθέντα βιβλία μου ὑπάρχουν διεσπαρμένα καὶ

πλεῖστα ἄλλα στοιχεῖα τῆς χειρίστης ἐκκλησιαστικῆς καὶ κακοτρόπου συμπεριφορᾶς τοῦ Δεσποτοποιμενάρχου τῆς Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου Βλάχου. Ἰδού τινα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτά:

α΄) Ἀποδεικνύεται ὁ βαρὺς σκανδαλισμὸς τοῦ πληρώματος τῆς κατὰ Ναύπακτον Ἐκκλησίας. Ὁ κ. Ἱερόθεος ἔτυχε δημοσίων καὶ ζωηρῶν λαϊκῶν ἀποδοκιμασιῶν. Πρωτοφανὲς τὸ φαινόμενον.

β΄) Εἰς μίαν συνεδρίασιν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ναυπάκτου, ὅταν ἐτέθη πρότασις διὰ νὰ διοργανωθῇ ὑπὸ τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς ἐκδήλωσις πρὸς τιμὴν τοῦ Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετοῦς ποιμαντορίας του, προεκλήθησαν ζωηραὶ διαμαρτυρίαι ἀπὸ Δημοτικοὺς συμβούλους κατὰ τοῦ Ναυπάκτου, ἐπειδὴ ἐδίχασε τὴν τοπικὴν κοινωνίαν μὲ τὸν ἄδικον καὶ ἀπηνῆ διωγμόν του κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως. Ἡ πρότασις ἀπεσύρθη. Οὐδέποτε συνέβη ἐν Ἑλλάδι νὰ ἀποδοκιμασθῇ Μητροπολίτης ἐντὸς Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

γ΄) Ἀπεστράφη τὸν Τίμιον Σταυρὸν ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος. Κατὰ τὴν τελετὴν ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων εἰς τὸν λιμένα τῆς Ναυπάκτου (Φῶτα 2013), ἠρνήθη ὁ Ναυπάκτου νὰ παραλάβῃ τὸν Τίμιον Σταυρὸν ἀπὸ τὸν κολυμβητήν, ἐπειδὴ ὁ κολυμβητὴς συνεδέετο στενῶς μὲ τὴν σφόδρα μισουμένην ὑπὸ τοῦ κ. Ἱεροθέου Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως. Ὁ Δεσπότης οὗτος διὰ τὴν ἀνίερον αὐτὴν ἐνέργειάν του ἐγελοιοποιήθη εἰς τὸ Διαδίκτυον καὶ εἰς τὸν Τύπον.

δ΄) Ὁ ἐκδικητικὸς Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ἀπηγόρευσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν εἰς μεγάλας Κατασκηνώσεις Συλλόγων, ἐπειδὴ οἱ Σύλλογοι αὐτοὶ συνεργάζονται μὲ τὴν Μονὴν Μεταμορφώσεως. Οὐαὶ τῷ Ἀρχιερεῖ τούτῳ.

ε΄) Ὁ Ναυπάκτου ἀπηγόρευσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως ἀπὸ μῖσος, κακότητα καὶ ἐχθρότητα. Καὶ ὅμως, παριστάνει ἀκόμη τὸν Ποιμενάρχην ὁ τοιοῦτος Ἐπίσκοπος.

ς΄) Ὁ Ναυπάκτου προσεπάθησε μὲ γραπτὴν διαταγήν του νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ περικαλλεστάτου Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας τῆς Ναυπακτιωτίσσης, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐθεμελίωσε καὶ κτίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως. Πάλιν ἀπὸ κακότητα κατὰ τῆς Μονῆς.

ζ΄) Ὁ Ναυπάκτου ἀπηγόρευσε νὰ τελῆται ἡ Θεία Λειτουργία καὶ οἱαδήποτε ἄλλη ἱεροτελεστία εἰς τὸν προαναφερθέντα Ἱερὸν Ναόν. Καὶ πάλιν ἀπὸ ἐχθρότητα κατὰ τῆς Μονῆς.

η΄) Ὁ Ναυπάκτου μὲ παρανόμους ἐνεργείας του προεκάλεσεν ἑκατὸν ἑξήκοντα (160) περίπου ἀντιπαραθέσεις ἐνώπιον τῶν Δικαστικῶν Ἀρχῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως, χωρὶς νὰ δικαιωθῇ ὁ ἴδιος εἰς τὰς ἀντιπαραθέσεις αὐτάς.

θ΄) Μὲ τὸν ὑπερδεκαπενταετῆ σκληρὸν διωγμόν του κατὰ τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς, ὁ Ναυπάκτου ἐζημίωσε τὴν Μονὴν αὐτὴν τοὐλάχιστον μὲ ἓν

ἑκατομμύριον (1.000.000) εὐρώ. Ἀναλόγως ἐζημίωσεν οἰκονομικῶς καὶ τὴν πτωχὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ναυπάκτου μὲ ἄφρονας ἐνεργείας του.

ι΄) Ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος, ὄχι μόνον ἠρνήθη ἀπὸ ἐκδικητικότητα νὰ χειροτονήση πλειάδα Διακόνων καὶ Μοναχῶν τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως, ἑτοίμους ἐργάτας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀπέλυσεν ἀπὸ ἐφημεριακὰς θέσεις καὶ ὅλους τοὺς Ἱερομονάχους τῆς Μονῆς, καίτοι εἰς τὴν Μητρόπολιν Ναυπάκτου ὑπάρχουν τριάκοντα πέντε (35) περίπου ἐφημεριακὰ κενά. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὁ κ. Ἱερόθεος ἐζημίωσε ποιμαντικῶς τὴν Μητρόπολιν Ναυπάκτου εἰς βάθος δεκαετιῶν μὲ τὴν στέρησιν εἴκοσι (20) περίπου ἐκλεκτῶν Λειτουργῶν μὲ ἦθος ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, μόρφωσιν καὶ ἱεραποστολικὸν ζῆλον. **Ἐγκλημάτησε καὶ ἐκακούργησε ποιμαντικῶς ὁ Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος.** Πρέπει νὰ ἐπιβληθοῦν εἰς αὐτὸν αὐστηραὶ κυρώσεις. Ἤδη ἐκκρεμοῦν ἐναντίον του εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον δύο τρομακτικαὶ καταγγελίαι.

Ὁ Δεσπότης Ἱερόθεος Βλάχος μὲ τὴν στέρησιν τῆς Μητροπόλεώς του ἀπὸ τοὺς 20 αὐτοὺς Λειτουργοὺς ἠμπόδισε τὴν τέλεσιν χιλιάδων Θείων Λειτουργιῶν, ἠμπόδισε νὰ γίνουν χιλιάδες κηρυγμάτων, ἠμπόδισε καὶ χιλιάδας πιστῶν νὰ προσέλθουν εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, ἐπειδὴ ἔχει ἀπύθμενον μῖσος κατὰ τῆς πολυμελοῦς καὶ ἀξιολόγου Μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῆς ἐν Ναυπάκτῳ περιφήμου Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

Δέσποτα τῆς Ναυπάκτου Ἱερόθεε Βλάχε, κοιμᾶσαι ἥσυχος; Οὐδαμῶς ἐλέγχεσαι ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς σου; Δὲν ἔχεις φόβον Θεοῦ οὔτε ἀνθρώπους ἐντρέπεσαι; Ἀποτελεῖ τόλμην καὶ θράσος νὰ λειτουργῆς ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖος κινητοποιεῖται, δραστηρίως, ἀόκνως καὶ μετὰ φανατισμοῦ διὰ τὴν ἁγιοκατάταξιν τοῦ **αἱρετικοῦ** Σωφρονίου Σαχάρωφ. Δὲν γνωρίζω τὰς σκοτεινὰς σκοπιμότητας αὐτῆς τῆς κινητοποιήσεως.

Συνείσακτος Μοναχισμὸς

Ὁ Σωφρόνιος Σαχάρωφ μὲ τὴν σκανδαλώδη ἵδρυσιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex κατὰ παράβασιν καὶ περιφρόνησιν ἱερῶν Κανόνων θεσπισθέντων ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος μὲ τὸ νὰ ἐπαινῇ διθυραμβικῶς τὴν Μονὴν αὐτὴν καὶ μὲ τὸ νὰ γράφῃ ὑπερηφάνως ὅτι ἡ ἀντικανονικὴ καὶ καταδεδικασμένη διορθοδόξως αὐτὴ Μονὴ εἶναι ***«εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, προβολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ κήρυγμα τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας»***, εἰσηγοῦνται ἐν τῇ πράξει **συνείσακτον Μοναχισμὸν ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ.** Ἤδη εἰς τὸ Μεξικὸν τῆς Ἀμερικῆς ἱδρύθη μικτὴ μικρὰ Μονὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς Μονῆς τοῦ Essex.

Ἡ ἐπὶ σειρὰν δεκαετιῶν συστηματικὴ διεθνὴς προβολὴ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex Σωφρονίου Σαχάρωφ καὶ αὐτῆς τῆς Μονῆς προπαγανδίζει **ἕνα συνείσακτον Μοναχισμόν**. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον θὰ μεταφρασθῇ ἀρχικῶς εἰς τὴν Ἀγγλικήν, τὴν Ρωσικὴν καὶ τὴν Ρουμανικὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ διαφωτισθῇ τὸ διεθνὲς ὀρθόδοξον πλήρωμα.

Ἐπισημαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος κατώρθωσε νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν Ρουμανικὴν γλῶσσαν τὸ βιβλίον του *«ΟΙΔΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ»*, τὸ ὁποῖον, ὡς εἴδομεν, βιογραφεῖ τὸν Σωφρόνιον Σαχάρωφ ὡς *«ἅγιον»* καὶ προβάλλει τὴν μικτὴν Μονὴν τοῦ Essex ὡς ὑπόδειγμα Ἱερῶν Μονῶν. Τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἐγένετο δημοσία παρουσίασις εἰς τὴν Ρουμανίαν, ὡς ἔχω πληροφορηθῆ. Ἐξέθεσε πολὺ ὁ Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος τοὺς ἐκδότας καὶ τοὺς παρουσιαστάς, διότι τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον εἶναι καὶ ἓν ὀρυχεῖον πολλῶν θεολογικῶν πλανῶν, ὡς ἐγράφη. Ὁ Ναυπάκτου ὀφείλει νὰ ἀποσύρῃ πάραυτα τὸ παντάπασιν ἀπαράδεκτον καὶ **αἱρετικὸν** αὐτὸ βιβλίον του καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ρουμανικῆς ἐκδόσεως.

Ὄχι παπικὴ βιομηχανία παραγωγῆς «ἁγίων»

Πρωτοφανὴς ἁγιοκατατακτικὴ κατάστασις ἐδημιουργήθη εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικὸν χῶρον. Μετὰ τὴν ἁγιοκατάταξιν τῶν γνωστῶν καὶ ἀξιοσεβάστων Πατέρων Πορφυρίου καὶ Παϊσίου, ἤδη ἐξαγγέλλεται ἡ ἀναγνώρισις ὡς Ἁγίων ἄλλων πέντε.Δηλαδὴ εἰς χρονικὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους περίπου θὰ ἔχωμεν ἑπτὰ (7) νέας ἁγιοκατατάξεις.

Ἡ νέα θρησκευτικὴ ἐφημερὶς *«Ὀρθόδοξη Ἀλήθεια»* (Μάρτιος 2015, ἀριθμ. φύλλου 2) ἔχει πρωτοσέλιδον ἔντονον τίτλον ***«Οἱ ἑπόμενοι Ἅγιοι»*** (μετὰ ἀπὸ τὸν π. Πορφύριον καὶ π. Παΐσιον) καὶ γνωστοποιεῖ ὅτι: *«Ἐστάλησαν ἤδη στὸ Φανάρι οἱ φάκελοι για Ἰάκωβο Τσαλίκη καὶ Φιλόθεο Ζερβάκο. Καὶ ἀμέσως μετὰ παίρνουν σειρὰ οἱ γέροντες Σωφρόνιος Σαχάρωφ, Ἀμφιλόχιος Μακρῆς καὶ Ἐφραὶμ Κατουνακιώτης»*.

Τὸ φαινόμενον ὁμαδικῶν ἁγιοκατατάξεων δὲν ἔχει παρατηρηθῆ ἄλλοτε, καθ' ὅσον γνωρίζω, παρὰ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν μαρτυρησάντων ὁμαδικῶς. Οἱ ἁρμόδιοι ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες ἔπρεπε νὰ εἶχον τὸ ἐπιβαλλόμενον πνευματικὸν καὶ ψυχολογικὸν αἰσθητήριον ὅτι ἡ τοιαύτη ἀθρόα ἁγιοκατάταξις μειώνει εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα τὸ τιμητικὸν δέος τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται ἔναντι τῶν Ἁγίων. Περισσότερον δὲ συμβαίνει τοῦτο, ὅταν οἱ πρὸς ἁγιοκατάταξιν γνωστοποιηθέντες ἔζησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας. Δημιουργεῖται ἡ αἴσθησις καὶ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὅλοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν σχεδὸν συνηθισμένοι ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ ἔχουν κάτι τὸ ἐξαιρετικόν.

Ἐρωτῶ τὰς Ἱερὰς Συνόδους τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου· ποῖον σκοπὸν καὶ ποίαν ἀνάγκην ἐξυπηρετεῖ ἡ ἐν λόγῳ ὁμαδικὴ ἁγιοκατάταξις; Ὑπάρχουν ἑκατομμύρια Ἁγίων, ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων. Διατί αὐτὴ ἡ ἐσπευσμένη καὶ ἐντελῶς ἀψυχολόγητος ἐνέργεια νὰ ἐνταχθοῦν **τώρα** εἰς τὸ Ἁγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας οἱ κατὰ πάντα σεβαστοὶ (πλὴν τοῦ Ρώσου) Γέροντες; Εἰς τὸν Γέροντα π. Φιλόθεον Ζερβᾶκον ἔχω ἐξομολογηθῆ ὡς Ἱερεύς.

Ὑπάρχει ὅμως διάκρισις καὶ διαφορὰ μεγάλη μεταξὺ τῶν ἁγιοκαταταχθέντων Πατέρων Πορφυρίου καὶ Παϊσίου καὶ τῶν πρὸς ἁγιοκατάταξιν πορευομένων ἀξίων καὶ τετιμημένων Γερόντων (πλὴν τοῦ Ρώσου, ἐπαναλαμβάνω). Πορφύριος καὶ Παΐσιος ἐμφανίζονται σπανιώτατα καὶ ὑπῆρξαν ὥριμοι αἱ παραδοσιακαὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν ἔνταξίν των εἰς τὴν συναρίθμησιν μετὰ τῶν Ἁγίων.

Αἱ ἁγιοκατατακτικαὶ προϋποθέσεις διὰ τοὺς προαναφερθέντας Γέροντας δὲν ἔχουν ὡριμάσει ἀκόμη ὅσον πρέπει. Εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπὸ ἁγιοκατάταξιν θεωρεῖται θαυματουργός (ἐλάχιστα μόνον θαυμαστὰ γεγονότα). Ὁσιακὴν ζωὴν ὄντως εἶχον. Εἰς τὴν περίπτωσίν των ὅμως, προέτρεξαν, ὡς διαισθάνομαι, οἱ ἁρμόδιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἄφησαν τὸν Θεὸν νὰ ἔχῃ τὸν τελευταῖον λόγον. Ἂς ἀναβληθῇ ἡ ἁγιοκατάταξίς των. Μία τοιαύτη ἀναβολὴ οὐδαμῶς μειώνει τοὺς πολυσεβάστους Γέροντας. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐν λόγῳ κίνησις ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεώς των ὡς Ἁγίων εἶναι τιμητικὴ δι’ αὐτούς.

Φρίκη!!! Ἡ μεγάλη ὅμως προσβολὴ ὅλων τῶν προαναφερθέντων Ἑλλήνων Ἱερογερόντων εἶναι τὸ σκανδαλῶδες, ἁμαρτωλὸν καὶ ἀπαίσιον γεγονὸς ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἐγένετο ἡ πρότασις νὰ ἁγιοκαταταχθῇ καὶ ὁ θλιβερὸς ἥρως τοῦ βιβλίου τούτου Ρῶσος Σωφρόνιος Σαχάρωφ, **ὁ αἱρετικὸς καὶ ἀδίστακτος ἱδρυτὴς τῆς ἀντικανονικῆς μικτῆς Μονῆς τοῦ Essex τῆς Ἀγγλίας**. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σωφρονίου προσβάλλονται καὶ ἀτιμάζονται καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προπαγανδίζουν τὴν ἁγιότητα αὐτοῦ μὲ σαθρά, ψευδῆ καὶ ἀπατηλὰ ἐπιχειρήματα διὰ λόγους σκοπιμότητος, ὅπως ἐνεργεῖ ὁ Πάπας. Ὄχι λοιπὸν παπική βιομηχανία παραγωγῆς *«ἁγίων»*.

Ὁ ἀπροσδόκητος καὶ ἀδικαιολόγητος συναγερμὸς διὰ τὴν προαναφερθεῖσαν ὁμαδικὴν ἁγιοκατάταξιν παρέχει βασίμους ὑποψίας ὅτι, κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπιδιώκεται νὰ ***«γλιστρήσῃ»*** καὶ ἡ ἁγιοκατάταξις τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ, ἐπειδὴ οὗτος οὐδαμῶς εἶναι ἑδραιωμένος ὡς ἅγιος εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Διὰ πρώτην φοράν, ὅπως ἐγράφη καὶ εἰς τὴν ἀρχήν, ἐπιδιώκεται ἁγιοκατάταξις ἐκ τῶν ἄνω, δηλαδὴ ἀπὸ ἀξιωματούχους τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀπὸ τοῦ πιστοῦ λαοῦ προαναγνώρισις τῆς ἁγιότητος. Δημουργοῦνται ὑποψίαι. Ἀποτελεῖ δὲ πρόκλησιν τὸ ὅτι ὁ **αἱρετικὸς** Σωφρόνιος ἡγεῖται (εἶναι πρῶτος) εἰς τὴν

τελευταίαν τριμελῆ ὁμάδα πρὸς ἁγιοκατάταξιν. Τί συμβαίνει μὲ τοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ ἀνερματίστου θεολογικῶς Σωφρονίου; Νομίζω ὅτι δὲν ἐμελέτησαν τὰ βιβλία του, ἐπισταμένως τοὐλάχιστον.

Κάτι ἀνάλογον ἔχει συμβῆ καὶ μὲ τὸν Μητροπολίτην Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον Βλάχον. Δὲν εἶχον πληροφορηθῆ ἐγκαίρως ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε τὴν ἀναγόρευσιν αὐτοῦ ὡς ἐπιτίμου Διδάκτορος. Μόλις ἐπληροφορήθην τοῦτο κατέθεσα εἰς τὴν Σχολὴν **ἔνστασιν συνειδήσεως** κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία συνωδεύετο καὶ μὲ ἀρκετὰ δείγματα θεολογικῶν πλανῶν τοῦ κ. Ἱεροθέου, καὶ ἐζήτησα τὴν ἀναβολὴν τῆς τελετῆς ἀναγορεύσεως διὰ νὰ ἐξετασθοῦν τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐπισημανθέντα ἀθεολόγητα τοῦ Ἐπισκόπου τούτου. Οἱ ἁρμόδιοι τῆς Σχολῆς εἶπον εἰς ἐμὲ ὅτι θὰ ἀνεβάλλετο ἡ τελετὴ ἐὰν δὲν εἶχεν ὁρισθῆ καὶ ἐὰν δὲν εἶχον σταλῆ καὶ εἰς ἐπισήμους αἱ σχετικαὶ προσκλήσεις. Οἱ ἁρμόδιοι οὗτοι, εἰς ἐρώτησίν μου, ἀπήντησαν ὅτι ἡ Σχολὴ δὲν ἐμελέτησε προηγουμένως τὰ συγγράμματα τοῦ κ. Ἱεροθέου, ἀλλ' ἐνήργησε στηριζομένη εἰς τὴν φήμην. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ μόνον ἀπὸ τὰ ὅσα καταγράφονται εἰς τὸ παρὸν βιβλίον ὑποχρεοῦται νὰ ἀνακαλέσῃ τὸ ἀπονεμηθὲν εἰς τὸν Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον Βλάχον δίπλωμα τοῦ ἐπιτίμου Διδάκτορος. Μετὰ δὲ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ προαναγγελθέντος βιβλίου μου *«ΤΑ ΑΘΕΟΛΟΓΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΥ»*, κατὰ τὴν κρίσιν μου, ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ θὰ ἀναγκασθῆ νὰ πράξῃ τοῦτο.

Τέλος, πληροφορῶ τοὺς ἀναγνώστας ὅτι αἱ προεκτεθεῖσαι θεολογικαὶ πλάναι καὶ κακοδοξίαι τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ ἀποτελοῦν μέρος μόνον τῶν διεσπαρμένων τοιούτων εἰς τὰ βιβλία του. Θεοῦ θέλοντος καὶ χρόνου ἐπιτρέποντος, θὰ συνεχίσω τὴν παροῦσαν προσπάθειαν πρὸς διαφύλαξιν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἡμῶν.

ΜΕΓΑ ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Η *«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ»* ΤΟΥ J.-P.MIGNE

ΤΟ ΚΟΡΥΦΑΙΟΝ ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ (ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ)

Μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ αἰδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. **Ἰωάννου Κ. Διώτη** καὶ τὴν συνεργασίαν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ἐξεδόθη, στερεοτύπως, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ *«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ»* (PATROLOGIA GRAECA) τοῦ J.-P. Migne μὲ ἀξιόλογα ἐπιστημονικὰ συμπληρώματα. Αὐτὰ εἶναι εἰσαγωγαί, βιβλιογραφίαι, βιογραφικὰ στοιχεῖα, λεπτομερεῖς πίνακες περιεχομένων καὶ πίνακες ἁγιογραφικῶν χωρίων. Διὰ τὸν ἐκδοτικὸν αὐτὸν ἆθλον ὁ π. Ἰωάννης ἵδρυσε καὶ διευθύνει τὸ *«ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ» (ΚΕ.Π.Ε.).*

Μὲ τοὺς ἐπιστημονικοὺς πίνακας χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς ἕκαστον τόμον, ἀποκλειστικῶς τῆς ἑλληνικῆς ἐκδόσεως, θὰ ὑπάρχῃ ἡ δυνατότης εἰς τὸ ἑξῆς νὰ πληροφορούμεθα ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου πῶς ἡρμηνεύθησαν τὰ χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑπὸ συγκεκριμένου ἁγίου Πατρὸς ἢ ὑπὸ ἑτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Συγγραφέως. Οἱ ἁγιογραφικοὶ αὐτοὶ πίνακες ἀποτελοῦν διεθνῆ πρωτοτυπίαν διὰ τὴν περίπτωσιν. Θὰ δημιουργήσουν δὲ καὶ τὴν βάσιν διὰ τὴν *«Πατερικὴν ἑρμηνείαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς»*. Τόσον οἱ πίνακες αὐτοί, ὅσον καὶ τὰ ἄλλα πολλὰ ἐπιστημονικὰ συμπληρώματα τῆς ἑλληνικῆς ἐκδόσεως τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον ὑφίστανται οὔτε ἐντύπως οὔτε ἠλεκτρονικῶς.

Ἡ Πατρολογία τοῦ Migne εἶναι ἡ διεθνὴς καὶ πληρεστέρα πηγὴ τῶν Πατερικῶν καὶ Βυζαντινῶν κειμένων μὲ 800 περίπου Συγγραφεῖς καὶ μὲ τίτλους ἄνω τῶν 10.000.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι παράγοντες ἐβράβευσαν τὸν Πρωτοπρεσβύτερον ἐκδότην διὰ τὴν νέαν συμπεπληρωμένην ἔκδοσιν τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne. Ἡ ἐργασία αὐτὴ διήρκησεν 20 ἔτη.

Μεταβυζαντινὰ καὶ Νεώτερα Ἐκκλησιαστικὰ κείμενα

Ἡ κολοσσιαία αὐτὴ συλλογὴ κειμένων, ἡ ὁποία καλύπτει τοὺς 15 πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, θὰ συμπληρωθῇ μὲ ὅσα κείμενα τῆς περιόδου αὐτῆς δὲν κατώρθωσεν ὁ Migne νὰ ἐκδόσῃ καὶ θὰ ὁλοκληρωθῇ μὲ τὴν συγκεντρωτικὴν ἔκδοσιν τῶν Μεταβυζαντινῶν (ἀπὸ τὴν Ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τὸ 1800) καὶ Νεωτέρων (1800-2000) Ἑλληνορθοδόξων κλασικῶν κειμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ εἶναι καὶ τὰ μεγάλης σπουδαιότητος συγγράμματα τῶν Διδασκάλων τοῦ Γένους, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἦσαν κληρικοί.

Ἡ ἔναρξις διὰ τὰ Μεταβυζαντινὰ κείμενα ἔγινε ἀπὸ τὰ ὑψίστης ἀξίας σοφὰ συγγράμματα τοῦ Γενναδίου Σχολαρίου, τοῦ πρώτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν Ἅλωσιν.

Διὰ πρώτην φορὰν συγκεντρώνονται εἰς ἑνιαίαν ἐκδοτικὴν σειρὰν οἱ ἀνεκτίμητοι πνευματικοὶ θησαυροὶ ὁλοκλήρου τῆς Χριστιανικῆς Γραμματείας τῶν δύο πρώτων χιλιετιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ δημιουργηθῇ τὸ μεγαλύτερον ἐκδοτικὸν σῶμα (corpus) κλασικῶν κειμένων εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ἱερὰ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα θὰ ἀποκτήσῃ, αὐτοδικαίως, τὰ ἐκδοτικὰ πρωτεῖα της ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ θὰ ὑψωθῇ ὁ φωτεινότερος πνευματικὸς φάρος τῆς Γῆς, μετὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τῆς ὁποίας τὰ βαθύτατα καὶ μυστικὰ νοήματα θὰ ἀκτινοβολῇ ἐσαεὶ ὁ φάρος αὐτός.

Τὰ πρωτότυπα ἑλληνικὰ κείμενα συνοδεύονται καὶ ἀπὸ λατινικὴν μετάφρασιν, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ χρήσιμος διὰ τὰς διεθνεῖς κλασικὰς σπουδὰς καὶ πατερικὰς μελέτας, διότι διευκολύνει τὸ μεταφραστικὸν ἔργον τῶν Πατερικῶν κειμένων. Ἡ λατινικὴ γλῶσσα, μετὰ τὴν ἑλληνικὴν, εἶναι ἡ πρώτη εἰς ἀξίαν διὰ τὸν παγκόσμιον πνευματικὸν πολιτισμόν.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ἀποκτήσουν τοὺς ἀνεπαναλήπτους αὐτοὺς πνευματικοὺς θησαυροὺς εἰς τὸ 1/3 ἢ 1/4 ἢ καὶ 1/5 (κατὰ περίπτωσιν) τῆς τιμῆς ἄλλης ἐκδοτικῆς πηγῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Νὰ ὑπάρξῃ συνεννόησις μὲ τὸ *«ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ»*.

«ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ» (ΚΕ.Π.Ε.)»
Πατησίων 5, Α΄ ὄροφος, 104 31 ΑΘΗΝΑΙ – GREECE
Τηλ. + Fax: (0030) - 210 52 43 400 – Τηλ. 210 52 34 439, Κιν.: 693 85 66716
Email: patrologiakepe@yahoo.gr – http://www.patrologiagraeca.org
Ἱδρυτής – Ὑπεύθυνος: **Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Κ. Διώτης**
Θεολόγος καὶ Δημοσιογράφος

ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (CONCORDANTIAE)

Ἕν ἔργον κλειδί. Ἕν πληρέστατον εἰδικὸν καὶ πρωτότυπον συστηματικὸν εὑρετήριον ὅλων τῶν λέξεων καὶ ὅλων τῶν ρητῶν (ἀπολύτως ὅλων) τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Εἶναι τόσον χρήσιμον τὸ ἔργον αὐτὸ διὰ κάθε κληρικόν, θεολόγον, ἐκπαιδευτικόν, οἱονδήποτε λόγιον καὶ ἐν γένει δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μελετᾷ καὶ χρησιμοποιεῖ τακτικῶς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ὅσον ἀναγκαῖοι εἶναι οἱ κώδικες τῆς ἑκάστοτε νομοθεσίας διὰ τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς δικαστάς. Τρεῖς ὀγκώδεις τόμοι. Δύο διὰ τὴν Π. Διαθήκην. καὶ εἷς διὰ τὴν Κ. Διαθήκην.

Σημειοῦνται μερικαὶ περιπτώσεις ἀπολύτου ἀναγκαιότητος τοῦ *«ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ»*: 1) Ὅταν θέλωμεν νὰ πληροφορηθῶμεν τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφὴ περὶ δεδομένου τινὸς θέματος. 2) Ὅταν γνωρίζωμεν μόνον τὸ περιεχόμενον ἑνὸς ἁγιογραφικοῦ χωρίου καὶ θέλωμεν νὰ μάθωμεν ποῦ ἀκριβῶς εὑρίσκεται αὐτὸ εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. 3) Ὅταν ἐνθυμούμεθα μέρος μόνον ἑνὸς ρητοῦ καὶ θέλωμεν νὰ μάθωμεν τὸ πλῆρες κείμενον αὐτοῦ. 4) Ὅταν εἶναι γνωστὴ ἁπλῶς ἡ ἔννοια ἑνὸς ἁγιογραφικοῦ χωρίου καὶ θέλωμεν νὰ μάθωμεν πῶς εἶναι ἡ πρωτότυπος μορφή του. 5) Ὅταν θέλωμεν νὰ μάθωμεν ποῦ εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν μία διήγησις ἢ μία παραβολὴ ἢ μία ἑνότης τῆς θείας Διδασκαλίας. 6) Ὅταν ζητῶμεν στοιχεῖα δι' οἱονδήποτε πρόσωπον ἢ ἄλλο κύριον ὄνομα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. 7) Ὅταν θέλωμεν νὰ μάθωμεν πόσας φορὰς καὶ ποῦ ἀπαντᾷ εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν λέξις τις ἢ φράσις.

ΤΙΜΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙΣ

Σημείωσις: *Ἐπειδὴ ὁ θαυμαστὴς καὶ ὑμνητὴς τοῦ Σωφρονίου Σαχάρωφ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος Βλάχος αὐτοπροβάλλεται ὡς ὑπερέχουσα καὶ ἐξέχουσα προσωπικότης, ἐμὲ δὲ προσεπάθησε νὰ παρουσιάση ὅτι εἶμαι μειωμένης ἀξίας πρόσωπον, ὡς πράττει δι᾽ ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐλέγχουν τὰ ἀνομήματά του, παραθέτω ἐν συνεχείᾳ ἓν μέρος ἀπὸ τὰς πολλὰς βραβεύσεις μου καὶ τιμητικὰς διακρίσεις.*

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας

1) Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 3167/29-11-1965 Συνοδικοῦ ἐγγράφου, ἀπένειμεν εἰς ἐμὲ ***«τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ τὴν εὐαρέσκειαν Αὐτῆς»*** δι' ἐξαίρετον κείμενόν μου ἐπὶ δυσκόλου νομοκανονικοῦ θέματος, τοῦ ὁποίου ἔκαμε χρῆσιν ἡ Ἱεραρχία πρὸς διαφώτισιν τοῦ σκανδαλισθέντος λαοῦ, ἕνεκα τῆς μεγάλης τότε ἐκκλησιαστικῆς ἀναταραχῆς (1965) ἐκ τῆς αὐθαιρέτου ἐπεμβάσεως τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας εἰς τὰ καθαρῶς ἐσωτερικὰ καὶ κανονικὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, δημοσιευθέντος τοῦ κειμένου ἐκείνου εἰς ἔκτακτον ἔκδοσιν τῆς *«Φωνῆς Κυρίου»* τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (800.000 ἀντίτυπα) καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου *«Ἐκκλησία»*.

2) Ἐπίσης, ἀπενεμήθη εἰς ἐμὲ ἡ ἀνωτάτη τιμητικὴ διάκρισις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τοῦ Παρασήμου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Χρυσοῦς Σταυρὸς μετὰ Ἀστέρος), ***«οὐ μόνον ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ εὐλαβεστάτου τῆς Πίστεως ἡμῶν λειτουργοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τοῦ φρυκτωροῦ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεως τοῦ Γένους ἡμῶν»,*** ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ σχετικὸν ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (5423/14-12-2000).

Ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία

3) Εἰς τὸ τιμητικὸν δίπλωμα, τὸ ὁποῖον συνοδεύει τὸ ἀπονεμηθὲν εἰς ἐμὲ Παράσημον τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς:

Ἐ π ι σ η μ α ί ν ε τ α ι
τὸ μεγαλόπνοον ἔργον ἀναπτύξεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιστήμης
καὶ τῆς πνευματικῆς διαφωτίσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Κέντρου
Πατερικῶν Ἐκδόσεων ἐν Ἀθήναις (Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος)
Πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Διώτη.

Ἐ π ι β ρ α β ε ύ ε τ α ι
μὲ τὸ Παράσημον τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου
Μακαρίου Μητροπολίτου Μόσχας
III Τάξεως.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ
Πατριάρχης Μόσχας καὶ πασῶν τῶν Ρωσιῶν
Μόσχα 10 Μαΐου 2012

Εἰς δὲ τὴν σχετικὴν μὲ τὴν βράβευσίν μου αὐτὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας (Ἐπίσημος Ἱστοσελὶς τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων) περιέχονται καὶ αὐτά:

«Ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσιῶν Κύριλλος ἐτίμησε τὸν Ἕλληνα Κληρικὸν διὰ τὴν σημαντικὴν προσφοράν του εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θεολογικῆς μορφώσεως».

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν

4) Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἐτησίαν συνεδρίασιν αὐτῆς (30-12-2008), μὲ ἐτίμησε ***«διὰ τὸ σύνολον ἔργον μου, μάλιστα δὲ διὰ τὴν τοῦ ἔργου "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ" τοῦ J.-P. Migne νέαν ἔκδοσιν».***

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν Νικόλαος Ματσανιώτης, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς κορυφαίας αὐτῆς τιμητικῆς διακρίσεως, ἀνέγνωσε καὶ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν:

«Ὁ βραβευόμενος θεολόγος, δημοσιογράφος, συγγραφεὺς καὶ ἐκδότης προσέφερε πολλὰ στὴν Ἐκκλησία, τὴν Κοινωνία καὶ τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα. Ἔχει γράψει ἑκατοντάδες δημοσιογραφικὰ ἄρθρα καὶ ἔχει ἐπιμεληθῆ τῆς ἐκδόσεως ἑκατοντάδων τόμων μὲ πατερικὰ καὶ βυζαντινὰ κείμενα. Τὸ σημαντικώτερον ἔργο του εἶναι ἡ ἐπιμέλεια τῆς, διὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, ἐπανεκδόσεως, μὲ ἀξιόλογα ἐπιστημονικὰ συμπληρώματα, τοῦ ἱστορικοῦ ἔργου τοῦ Jacques Paul Migne "Ἑλληνικὴ Πατρολογία", τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ 161 ὀγκώδεις τόμους καὶ ἀποτελεῖ τὴν πληρέστερη πηγὴ τῶν Πατερικῶν καὶ Βυζαντινῶν κειμένων διεθνῶς. Ἡ ἐκδοτικὴ ὁλοκλήρωσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ διήρκεσε 20 ἔτη μὲ συνεχῆ καὶ ἐντατικὴ ἐργασία τοῦ τιμωμένου, ὁ ὁποῖος ἵδρυσε καὶ διευθύνει τὸ "ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ". Διὰ τὴν ἐκδοτικὴ καὶ δημοσιογραφική του προσφορὰ ἀπονέμεται ἔπαινος στὸν Πρωτοπρεσβύτερο κ. Ἰωάννην Διώτην».

«ΤΥΧῌ ΑΓΑΘῌ ΕΔΟΞΕ Τῌ ΑΚΑΔΗΜΙᾼ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟΝ ΑΙΔΕΣΙΜΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΝ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΔΙΩΤΗΝ ΕΠΑΙΝῼ ΤΙΜΗΣΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ ΑΥΤΟΥ ΕΡΓΟΝ, ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ J.-P. MIGNE ΝΕΑΝ ΕΚΔΟΣΙΝ».

Ἄλλοι παράγοντες

5) Τὸ ἱστορικὸν Πανεπιστήμιον Ὀράντια τῆς Ρουμανίας μὲ ἐξέλεξεν ὡς ἐπίτιμον μέλος τῆς Γερουσίας του (Συγκλήτου). Διευκρινεῖται ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον τοῦτο διὰ τὸ γεγονὸς τῆς ἐπαναλειτουργίας του μετὰ ἀπὸ ἀναγκαστικὴν διακοπὴν 40 ἐτῶν διωργάνωσεν ἐπίσημον ἐκδήλωσιν διὰ νὰ τιμήσῃ προσωπικότητας τῶν Γραμμάτων ἀπὸ πλειάδα χωρῶν. Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐκλήθημεν διὰ τὴν τιμὴν αὐτὴν ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κωνσταντῖνος Σκουτέρης καὶ ἐγώ.

6) Ἐτιμήθην ὑπὸ τοῦ κοινωφελοῦς Ἱδρύματος Λαιμοῦ μὲ χρηματικὸν βραβεῖον, ὡς εἷς ἐκ τῶν διακεκριμένων Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ συγκεκριμένως ***«διὰ τὸ πλούσιον ποιμαντικόν, ἐθνικόν, κοινωνικὸν καὶ ἐκδοτικὸν ἔργον μου»***.

7) Ὁ ἱστορικὸς *«Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσὸς»* μὲ ἐξέλεξε ὡς τακτικὸν μέλος αὐτοῦ **διὰ τὴν δημιουργικὴν παρουσίαν καὶ δρᾶσιν μου εἰς τὸν ἑλληνορθόδοξον χῶρον**.

8) Ἀπενεμήθη εἰς ἐμὲ τιμητικὸν δίπλωμα τοῦ *"Συλλόγου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν"* ***«διὰ τὴν οὐσιαστικὴν συμβολὴν εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ θείου λόγου καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κοινωνικοῦ μας πολιτισμοῦ».***

9) Ἡ *«Ἑταιρεία Εὐρυτάνων Ἐπιστημόνων»* ἀπένειμεν εἰς ἐμὲ τιμητικὸν δίπλωμα ***«διὰ τὴν πολυετῆ καὶ πολύπλευρον ἐκκλησιαστικήν, συγγραφικήν, πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν δραστηριότητά μου».***

10) Τὸ *«ΚΕΝΤΡΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ»* ἐξέδωκεν ὀγκώδη τιμητικὸν τόμον μὲ τὸν τίτλον ***«21ος Αἰὼν – Προσωπικότητες Ἑλληνισμοῦ».*** Μεταξὺ τῶν Προσωπικοτήτων αὐτῶν συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ π. Ἰωάννης Κ. Διώτης.

Ἡ ἀπήχησις τοῦ ἐκδοτικοῦ τολμήματος

Ἀφοῦ προηγουμένως μὲ πολυετῆ καὶ ἐπίπονον ἐργασίαν ἐξέδωκα 115 περίπου τόμους Πατερικῶν κειμένων μὲ κείμενον καὶ μετάφρασιν, κατὰ τὸ ἔτος 1987, ἀπεφάσισα καὶ ἤρχισα τὴν νέαν ἔκδοσιν ἐν Ἑλλάδι τῆς *«ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑΣ»* τοῦ J.-P. Migne μὲ τὴν προσθήκην χιλιάδων σελίδων ἀξιολόγων ἐπιστημονικῶν συμπληρωμάτων ὑπὸ διακεκριμένων συνεργατῶν μου καὶ ἐμοῦ.

Καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἐκδοτικοῦ τολμήματος εἶχον τὴν γενικὴν ἐκδοτικὴν ἐπιμέλειαν ὅλων τῶν τόμων (166), ἱδρύσας καὶ τὸν εἰδικὸν ἐκδοτικὸν φορέα διὰ τὴν ἔκδοσιν γενικῶς ὅλων τῶν Πατερικῶν καὶ Βυζαντινῶν κειμένων τῶν δύο χιλιάδων (2.000) ἐτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἤτοι τὸ ***«ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ».*** Ἡ ἐκδοτικὴ ὁλοκλήρωσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ διήρκεσεν 20 (εἴκοσι) ἔτη μὲ τὴν συνεργασίαν

εἰδικῶν ἐπιστημόνων καὶ μὲ συνεχῆ καὶ ὑπερεντατικὴν προσωπικήν μου ἐργασίαν, ἡ ὁποία, μὲ τὴν παράλληλον ἄσκησιν τῶν ἐφημεριακῶν καθηκόντων μου καὶ τῶν οἰκογενειακῶν μου καὶ ἄλλων ὑποχρεώσεων, ὑπερέβαινε τὸ 18ωρον ἡμερησίως.

Συνέταξα καὶ προσωπικούς μου προλόγους καὶ προσωπικά μου εἰσαγωγικὰ σημειώματα εἰς διαφόρους τόμους τῶν Πατερικῶν ἔργων ἐκ τῶν ἑκατοντάδων ἐν συνόλῳ ἐκδοθέντων. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προεκάλεσαν τὰ ἐκ πεντήκοντα περίπου σελίδων Προλεγόμενά μου εἰς τὸν πρῶτον τόμον τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne, ὡς καὶ ἡ ἐκτενὴς «*ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ*» μου εἰς τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἱδρυθεῖσαν προσφάτως νέαν γιγαντιαίαν ἐκδοτικὴν Σειρὰν ***«ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ»,*** τῆς ὁποίας εἶμαι Γενικὸς Ἐπιμελητής. Εἰς τὰ εἰσαγωγικὰ αὐτὰ κείμενά μου κατέστρωσα, διὰ πρώτην φοράν, διεθνῶς, συστηματικὸν σχέδιον συγκεντρώσεως εἰς μίαν μεγαλειώδη ἑνιαίαν ἐκδοτικὴν Σειρὰν τῶν ἀνεκτιμήτων πνευματικῶν θησαυρῶν ὁλοκλήρου τῆς Χριστιανικῆς Γραμματείας τῶν δύο πρώτων χιλιετιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐκδοτικὴν προσφοράν μου εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν (ὡς ἄνω), ἔχω ἐπαινεθῆ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας καὶ τὰ ἄλλα ἑλληνόφωνα Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα, ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὰς εἴκοσι Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀπὸ Καθηγητὰς ἑλληνικῶν καὶ ξένων Πανεπιστημίων καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ἁρμοδίους παράγοντας. Παραθέτω ἀριθμόν τινα τοιούτων ἐπαινετικῶν ἐγγράφων:

«Τῷ αἰδεσιμολογιωτάτῳ πρωτοπρεσβυτέρῳ κ. Ἰωάννῃ Κ. Διώτῃ...

11) *»Ἐκ τοῦ ἀπὸ ιζ´ Μαρτίου π.ἔ. γράμματος τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς ἡμῖν Αἰδεσιμολογιότητος ἐν χαρᾷ ἔγνωμεν Συνοδικῶς περὶ τῆς προθέσεως καὶ ἀποφάσεως αὐτῆς ὅπως, ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε ἀξιάγαστον ἐκδοτικὴν αὐτῆς δραστηριότητα, ἧς καρπὸς ἡ ὑπ' αὐτῆς προσφορὰ εἴς τε τὴν Ἐπιστήμην καὶ εἰς τὸ εὐρύτερον κοινὸν λαμπρὸν μνημεῖον τῆς ἀρχαίας θύραθεν καὶ ἁγιοπατερικῆς σοφίας, προβῇ μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἱδρυθέντος Κέντρου Πατερικῶν Ἐκδόσεων εἰς τὴν ἐπανέκδοσιν μὲν τῶν 166 τόμων τῆς «Ἑλληνικῆς Πατρολογίας» τοῦ J.-P. Migne καὶ τὴν κάλυψιν τῶν ἐν αὐτῇ κενῶν διὰ συμπληρωματικῶν τόμων, τὴν ὁλοκλήρωσιν δὲ τοῦ ὅλου ἔργου διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἔργων πάντων τῶν Μεταβυζαντινῶν καὶ νεωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων ἀπὸ τοῦ ιε´ μέχρι τοῦ ἡμετέρου κ´ αἰῶνος.*

»Ἐκφράζοντες διὰ τοῦ παρόντος, ἐξ ἀποφάσεως, πρὸς τήν τε ὑμετέραν Αἰδεσιμολογιότητα καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῷ Κέντρῳ Πατερικῶν Ἐκδόσεων ἀξίους συνεργάτας αὐτῆς τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν... εὐχόμεθα ὁλοκαρδίως ὑπὲρ ἐπιτυχοῦς πραγματοποιήσεως τῶν ἀξίων παντὸς ἐπαίνου μεγάλων ὁραματισμῶν τῆς ὑμετέρας

Αἰδεσιμολογιότητος, καὶ ἀπονέμοντες αὐτῇ ὁλόθυμον τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν, εἰς ἐνίσχυσιν, αἰτούμεθα ἐπ' αὐτὴν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς συνεργάτας αὐτῆς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος».

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

*

«Αἰδεσιμολογιώτατε,

12) *»Συνοδικῇ Ἀποφάσει, ληφθείσῃ ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 8ης μηνὸς Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. (2006), γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ ῥηθείσῃ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς, πάνυ ἀσμένως πληροφορηθεῖσα τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐκδόσεως, τῇ φιλοπόνῳ ἐπιμελείᾳ ὑμῶν, τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne, ἔργον ἐμπνεύσεως πρὸς διάδοσιν τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Πατερικῆς σκέψεως, διὰ εἰσαγωγῶν, πινάκων καὶ λοιπῶν ἐπιστημονικῶν καὶ θεολογικῶν συμπληρωμάτων, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐκφράσῃ ὑμῖν τὰς συγχαρητηρίους αὐτῆς εὐχὰς καὶ προσρήσεις, ὡς καὶ τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ τὴν ἄκραν εὐαρέσκειαν Αὐτῆς...».*

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
Ὁ Ἀρχιγραμματεύων
† Ἀρχιμ. Κύριλλος Μισιακούλης

*

«Ἀγαπητὲ ἀδελφὲ πάτερ Ἰωάννη,

13) *»Μὲ πίστιν ἀρχίσατε τὴν πορείαν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς «Ἑλληνικῆς Πατρολογίας» τοῦ J.-P. Migne. Ὁ ἀγών σας, τὸν ὁποῖον ἀνελάβατε μὲ Ἱερὰν τόλμην καὶ θάρρος ἐν Κυρίῳ, εἶναι μία προσφορὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, εἰς τὴν Θεολογίαν μας καὶ εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ....*

»Ὁ κόπος αὐτός, ὁ ἰδικός σας, δὲν ἔχει τέλος, ὁ μόχθος εἶναι ἀπέραντος καὶ ἡ πορεία ἀτελεύτητος...».

Μετ' εὐχῶν καὶ ἀγάπης
Ὁ Ἀλεξανδρείας ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

*

14) *«Ἰδιαζόντως ἐχάρημεν, δεξάμενοι τὰ πρῶτα ἀντίτυπα τῶν τόμων τῆς «Ἑλληνικῆς Πατρολογίας» τοῦ J.-P. Migne, ἐπανεκδιδομένης τῇ ἀξιεπαίνῳ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἐπιμελείᾳ τῆς Ὑμετέρας Αἰδεσιμολογιότητος, εὐγενεῖ δὲ καὶ εὐδοκίμῳ συνεργασίᾳ περισπουδάστων καὶ ἐλλογιμω-*

τάτων θεολόγων Καθηγητῶν... Ὁλοθύμως τὴν προσπάθειαν ὑμῶν ταύτην ἐπευλογοῦμεν καὶ τοὺς πρωτοστάτας καὶ πρωτεργάτας ταύτης δικαίως ἐπαινοῦμεν, πατρικῶς εὐχόμενοι ἀπρόσκοπτον καὶ τελεσφοροῦσαν, τῇ πανσθενουργῷ ἐπιφοιτήσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀναληφθείσης ὑψίστης ταύτης Διακονίας τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ περιουσίῳ λαῷ τοῦ Θεοῦ...».

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης
ΔΙΟΔΩΡΟΣ Α΄
Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

*

15) *«Σᾶς συγχαίρομεν ἐκθύμως διὰ τὴν θεάρεστον πρωτοβουλίαν Ὑμῶν, ἵνα ἐκδόσητε ἐν Ἑλλάδι τὴν ὡλοκληρωμένην «Ἑλληνικὴν Πατρολογίαν» τοῦ Migne καὶ σᾶς εὐχόμεθα ὅπως ὁ Παντοδύναμος Κύριος συνδράμῃ Ὑμᾶς εἰς τὸ πνευματικὸν αὐτὸ ἄθλημα».*

Ἅπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω

*

16) *«Αἰδεσιμολογιώτατε πάτερ Ἰωάννη Διώτη, τὸ πολύμοχθον ἀλλὰ καὶ ἐξόχως ὠφέλιμον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνελάβατε τῆς ἀνατυπώσεως, μεταφράσεως καὶ διαδόσεως τῶν Πατερικῶν συγγραμμάτων, μοῦ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν καὶ μοῦ ἐπιβάλλει ὡς καθῆκον νὰ σᾶς συγχαρῶ ἐξ ὅλης καρδίας... Θὰ πληθυνθῇ λοιπὸν ἡ σωτηριώδης γνῶσις. Ὁ ὀρθόδοξος λαός μας θὰ διδαχθῇ τὴν πίστιν του ἀπὸ πηγὰς ἀνοθεύτους καὶ ἀπὸ Διδασκάλους θεοκινήτους καὶ θεοπνεύστους. Καὶ ἐνῷ τώρα εἶναι κατὰ πρόθεσιν καὶ κατ' ἀγαθὴν διάθεσιν ὀρθόδοξος, θὰ γίνῃ καὶ κατ' ἐπίγνωσιν ὀρθόδοξος καὶ ζωντανὸς καὶ ἐνθουσιώδης ὀρθόδοξος.*

»Πάτερ Ἰωάννη, μέγα ἔργον μετὰ τῶν συνεργατῶν σας ἀνελάβατε καὶ εἰς μεγάλην διακονίαν ὑπηρετεῖτε. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἐνισχύῃ, νὰ σᾶς φωτίζῃ καὶ νὰ εὐλογῇ τοὺς μόχθους τῶν χειρῶν σας».

Μὲ σεβασμὸν καὶ ἀγάπην
Π. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ
Ὁμ. Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

*

17) *«Πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, τὸ κακὸν ἢ τὸ καλόν, βασικῶς, γίνεται ἀπὸ τὸν ἕνα, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει τὴν σχετικὴν πρωτοβουλίαν, ἐνεργοποιεῖ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς ἱκανότητάς του καὶ ἐπιλέγει καταλλήλους συνεργάτας, συντονίζων καὶ αὐτῶν τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατευθυνομένην δραστηριότητα.*

»Μία τοιαύτη ἐξαιρετικῶς ἀρίστη περίπτωσις παρατηρεῖται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ αἰδεσιμολογιωτάτου ἱερέως Ἰωάννου Κ. Διώτη, ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν.

»Ὁ δραστήριος οὗτος κληρικός, γνωστὸς καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ἀγῶνας του, ὅταν εἶδε ὅτι ἑτερόδοξοι καὶ αἱρετικοὶ ἤρχισαν νὰ ἐκδίδουν εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταφράσεις Πατερικῶν κειμένων, ἀνησύχησε, ἀνέλαβε πρωτοβουλίαν, διωργάνωσεν ἐπιτελεῖον ἀπὸ θεολόγους καὶ φιλολόγους. Ἵδρυσε τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον «ΩΦΕΛΙΜΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» καὶ ἐδημιούργησε τὴν ἐκδοτικὴν σειρὰν «ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ» (κείμενον – μετὰφρασις), ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐκδοτικὸν ἆθλον καὶ ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς πνευματικὸν κίνημα μεγάλης ἐκτάσεως, ἀνάλογον πρὸς ἐκεῖνο τῶν Κολλυβάδων τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπὶ ἐποχῆς τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, ὅπως ἐλέχθη...

»Τέλος, πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, οἱ μὲ ἐπιστημονικὴν συνείδησιν καὶ θερμουργὸν πνευματικὸν ζῆλον συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἐκλεκτοῦ ἐργάτου τοῦ θείου ἀμπελῶνος καὶ ἐκδοθέντες εἰς τὰ προαναφερθέντα ἔργα (γενικὴ ἐκδοτικὴ ἐπιμέλεια τοῦ ἰδίου) ἐκτενεῖς πρόλογοι, ἀποδεικνύουν ὅτι οὗτος συνδυάζει συγγραφικὴν ἱκανότητα μὲ μεγάλην ἐκδοτικὴν πεῖραν, φαινόμενον μοναδικὸν ἴσως μέσα εἰς τὸν ἱερὸν Κλῆρον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας».

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ
Καθηγητὴς τῆς Πατρολογίας, διατελέσας καὶ
Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν
(Ἀπὸ τὸ περιοδικὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»)

*

18) *«Αἰδεσιμολογιώτατε π. Ἰωάννη Διώτη, ἡ τολμηρὰ αὕτη ἀπόφασις ὑμῶν τιμᾷ ἰδιαζόντως τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν, τὸν ἱερὸν Κλῆρον αὐτῆς, τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος γενικώτερον, διότι εἶναι ἡ πρώτη σοβαρὰ ἐν Ἑλλάδι προσπάθεια συγκεντρώσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τῶν ἀνεπαναλήπτων πνευματικῶν θησαυρῶν τῶν ἱερῶν Πατέρων ἡμῶν».*

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ
Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς - Ἀκαδημαϊκὸς

*

Αἰδεσιμολογιώτατε π. Ἰωάννη Διώτη

19) *«Διὰ τῆς παρούσης ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς συγχαρῶ ἐγκαρδίως διὰ τὰς ἀόκνους προσπαθείας, τὰς ὁποίας καταβάλλετε ἀπὸ μακροῦ διὰ τὴν πνευματικὴν ἀφύπνισιν καὶ πρόοδον τοῦ λαοῦ μας. Ἡ μνημειώδης ἐκδοτική σας προσπάθεια καλύπτει μέγα κενὸν καὶ προσπορίζει εἰς ὑμᾶς καὶ τοὺς συνεργάτας σας τὸν δίκαιον ἔπαινον. Εὔχομαι ὅπως ὁ Κύριος, διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων Πατέρων, βραβεύσῃ τὸν μόχθον σας καὶ ἄξῃ τὸ ἔργον σας εἰς ὁλοκλήρωσιν, πρὸς δόξαν Αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ».*

Μὲ σεβασμὸν καὶ ἀγάπην Χριστοῦ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤ. ΓΑΛΙΤΗΣ
Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

*

20) *«Μεγαλόπνοος καὶ μακρόπνοος πρωτοβουλία. Ἀληθὴς ἐκδοτικὸς κολοσσός, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποτελέσῃ κορυφαῖον πνευματικὸν γεγονὸς τοῦ 20ου αἰῶνος».*

ΕΥ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

*

21) *»Αἰδεσιμολογιώτατε πάτερ Ἰωάννη, ἐγκαρδίως συγχαίρω διὰ τὴν ἄκρως ἐπαινετήν σας πρωτοβουλίαν νὰ ἐπανεκδόσετε τὴν πολύτιμη πατερικὴ πηγή, τὴν "Ἑλληνικὴ Πατρολογία" τοῦ Migne. Τὰ σπανιώτατα αὐτὰ μέχρι τινὸς βιβλία γίνονται, μὲ τὴ δική σας παρέμβασι, κτῆμα πλήθους Βιβλιοθηκῶν, Ναῶν, Μονῶν καὶ ἰδιωτῶν καὶ τὰ ἔργα τῶν ἁγίων Πατέρων μας ἐντρύφημα χιλιάδων ἀνθρώπων, ποὺ δὲν εἶχαν πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια τὴν δυνατότητα αὐτή.... Εἶσθε ὁ νέος Migne. Ἄξιος ὁ μισθός σας».*

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΟΥΝΤΟΥΛΗΣ
Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης – Διευθυντὴς τοῦ «Πατριαρχικοῦ Ἱδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν»

*

22) *«Ἡ σπουδαιότης τῆς προσπαθείας τοῦ Migne ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ Πατρολογία αὐτοῦ εἶναι ἡ μόνη πλήρης σειρὰ*

πατερικῶν ἔργων. Χάρις εἰς τὸν Migne, δυνάμεθα, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, νὰ ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τῶν μεγάλων μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας μας».

ΗΛΙΑΣ Δ. ΜΟΥΤΣΟΥΛΑΣ
Καθηγητὴς τῆς Πατρολογίας εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

*

23) *«Αἰδεσιμολογιώτατε πρωτοπρεσβύτερε π. Ἰωάννη Διώτη, μετὰ μεγάλης ψυχικῆς ἱκανοποιήσεως παρακολουθῶ ἀπὸ δεκαετιῶν τὴν μεγάλην καὶ δύσκολον ἐκδοτικὴν προσπάθειάν σας. Ἡ ἐπὶ ἐσχάτως ἀρξαμένη καὶ συνεχιζομένη ὑφ' ὑμῶν, διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι, ἐπανέκδοσις τῆς «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑΣ» τοῦ J. – P. Migne, μετὰ τῶν ἐπιστημονικῶν συμπληρωμάτων, ἀποτελεῖ πράγματι μέγα τόλμημα καὶ ἀνεκτίμητον προσφορὰν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ τοὺς ἁπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ὀρθοδόξους λαούς».*

+ Ὁ Μαυροβουνίου ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ (Ράντοβιτς)
Καθηγητὴς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Βελιγραδίου

*

Πάτερ Ἰωάννη Διώτη

24) *«Ἡ εἴδησις αὕτη ἐνέπλησέ με χαρᾶς μεγάλης καὶ συγκινήσεως πολλῆς. Τὴν Ὑμετέραν πρωτοβουλίαν θεωρῶ εἰλικρινῶς ἄνωθεν ἐμπνευσμένην καὶ τὴν ἀπόφασιν ἱστορικήν... Ἔχει ἔλθει φαίνεται τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου νὰ δημιουργηθῇ ἐν Ἑλλάδι ὠργανωμένος φορεὺς ἐκδόσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τῶν θησαυρῶν τῆς Πατερικῆς σοφίας».*

† Ὁ Ἐπίσκοπος Μπάτσκας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
(Μπούλοβιτς)
Καθηγητὴς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Βελιγραδίου

*

Μέγα ἐνδιαφέρον ἑτεροδόξων

25) Ἡ ἐφημερὶς *«ΚΑΘΟΛΙΚΗ»* (25-3-86) γράφει εἰς τὸ πρῶτον σχόλιον αὐτῆς διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι νέαν ἔκδοσιν τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne: *«Ἡ ἐπανέκδοσις καὶ συμπλήρωσις τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ἔργου θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἐκδοτικὸν γεγονὸς τοῦ αἰῶνος μας καὶ εἴθε νὰ στεφθῇ ἀπὸ πλήρῃ ἐπιτυχίαν. Θὰ εἶναι σπουδαία πατερικὴ πηγή, πολύτιμη διὰ κάθε βιβλιοθήκην καὶ διὰ κάθε ἐπιστήμονα σημερινὸν ἢ μελλοντικόν».*

Μεταβυζαντινὰ καὶ νεώτερα ἐκκλησιαστικὰ κείμενα

Μετὰ τὴν ἐκδοτικὴν ὁλοκλήρωσιν, τῇ ἐπιμελείᾳ μου καὶ κατόπιν εἰκοσαετοῦς ὑπερεντατικῆς προσωπικῆς ἐργασίας καὶ τῆς συνεργασίας μὲ εἰδικοὺς Καθηγητάς, τῆς «*ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑΣ*» τοῦ J.-P. Migne (166 ὀγκώδεις τόμοι) μὲ προσθήκην χιλιάδων σελίδων νέων ἀξιολόγων ἐπιστημονικῶν συμπληρωμάτων, ἵδρυσα δύο ἀκόμη ἐκδοτικὰς Σειράς, μὲ μεγίστας οἰκονομικὰς δυσκολίας, διὰ νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς ἑνιαῖον ἐκδοτικὸν σῶμα (corpus) ὅλοι οἱ γραπτοὶ θησαυροὶ τῶν δύο χιλιάδων ἐτῶν (2.000) τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αἱ Σειραὶ αὐταὶ εἶναι συνέχεια τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne ἀπὸ τῆς Ἁλώσεως μέχρι τέλους τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Αἱ Σειραὶ αὐταὶ τιτλοφοροῦνται «*ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ*» μέχρι τὸ ἔτος 1800 καὶ «*ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ*» ἀπὸ τὸ ἔτος 1800 ἕως τὸ ἔτος 2000.

Τὸ νέον καὶ μέγα αὐτὸ ἐκδοτικὸν τόλμημα συγκλονίζει, διότι δὲν εἶναι μόνον εἰς ὁλόκληρον τὴν Ὀρθοδοξίαν μεγίστη καὶ ἀνεπανάληπτος προσφορά, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Γένος. Ὡς ἕν χαιρετιστήριον δεῖγμα διὰ τὴν ἔναρξιν αὐτοῦ του ἐκδοτικοῦ μεγαλουργήματος παραθέτω τὰς σχετικὰς ἐπιστολὰς πρὸς ἐμὲ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ δύο Καθηγητῶν Πανεπιστημίου:

26) *Τῷ Αἰδεσιμολογιωτάτῳ Πρωτοπρεσβυτέρῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Κ. Διώτῃ, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.*

Πολὺ πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας ὑπῆρχον χειρόγραφοι συλλογαὶ Πατερικῶν ἔργων, κυρίως ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς, φυλασσόμεναι ἐπιμελῶς ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις αὐτῶν καὶ χρησιμοποιούμεναι εἰς τὰς μακρὰς τῶν ἀγρυπνιῶν ἀκολουθίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τόμον δανειζόμεναι τοῖς πατρᾶσι τοῖς ἐφιεμένοις μείζονος πνευματικῆς καταρτίσεως. Ὅμως, αἱ συλλογαὶ αὗται ἐσπάνιζον, διά τε τὸ τῆς ἀντιγραφῆς δαπανηρὸν καὶ ἐπίπονον καὶ διὰ τὸ τῆς περγαμηνῆς δυσεύρετον.

Τῆς τυπογραφίας ἐλθούσης, ἤρξαντο ἐκδιδόμενα κείμενα Πατερικὰ εἴτε ἐν πρωτοτύπῳ διὰ τοὺς γνώστας τοῦ ἕλληνος λόγου εἴτε ἐν μεταγλωττίσει πρὸς ὠφέλειαν τῶν μὴ εἰδότων. Ἔλειπεν ὅμως μία πλήρης σειρὰ ἀπὸ τῶν μεταποστολικῶν Πατέρων καὶ ἑξῆς. Αὕτη ἡ «cursus completus» ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ῥωμαιοκαθολικοῦ ἱερέως J.-P. Migne ὑπερμεσοῦντος τοῦ ΙΘ´ αἰῶνος (1857-1866). Παρ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐλλείψεις, τὸ βεβιασμένον τῆς ἐκδόσεως καὶ τὴν ἄγνοιαν τῶν ἀρίστων ἐν χειρογράφοις, ἀπετέλεσε σημαντικὸν ἐπίτευγμα καὶ ἐν πολλοῖς μοναδικόν.

Βεβαίως, μετὰ ταῦτα, εὑρέθησαν καὶ πολλὰ Πατερικὰ κείμενα ἐν μοναστηριακαῖς βιβλιοθήκαις κατακείμενα ἢ ἐν κρύπταις εὐρωτιῶντα

καὶ σκωληκόβρωτα, πλὴν πολύτιμα, ἅτινα ἐμπλουτίσουσι νεωτέραν τινὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρολογίας ἔκδοσιν.

Χαίρομεν, ὅμως, διότι ἡ σειρὰ αὕτη συνεχίζεται ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Αἰδεσιμολογιότητος, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῶν συγγραφῶν τοῦ σπουδαίου τῆς ἡμετέρας Μετριότητος προκατόχου, τοῦ πρώτου μετὰ τὴν Ἅλωσιν ἐθναρχοῦντος Πατριάρχου Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου.

Ἐπειδὴ δὲ ἀταλαντεύτως πιστεύομεν ὅτι καὶ κατὰ τοὺς «Μεταβυζαντινούς» λεγομένους χρόνους οὐκ ἐπαύσατο ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία θεολογοῦσα, ἐπιστηρίζουσα καὶ ἀμυνομένη, θεωροῦμεν ἐπάναγκες ἵνα συνεχισθῇ ἡ προσφορὰ αὕτη πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἐν μέσῳ συμπληγάδων πλεόντων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιποθούντων εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἐλθεῖν ἐν γένει.

Ἐπευλογοῦντες, ὅθεν, Πατριαρχικῶς τὴν ῥωμαλαίαν ταύτην πνευματικὴν προσπάθειαν καὶ ἀναμένοντες δρέψαι τοὺς ἐκ ταύτης ἀγλαοὺς καρπούς, ἐπικαλούμεθα ἐφ’ ὑμᾶς τὴν χάριν καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

βι´ Μαΐου γ´
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

*

Αἰδεσιμολογιώτατον
Πρωτοπρεσβύτερον π. Ἰωάννην Κ. Διώτην

Ἀγαπητὲ καὶ σεβαστὲ πάτερ Ἰωάννη Διώτη, ὑγιαίνετε κατ’ ἄμφω.

27) *Ὅταν πρὸ καιροῦ ἐδημοσιοποιήθη ἡ πρόθεσίς σας νὰ συγκεντρώσητε καὶ νὰ ἐκδώσητε τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον διεσπαρμένα Μεταβυζαντινὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γραμματείας, ἔγραψα τότε ὅτι καὶ μόνον ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ π. Ἰωάννου προκαλεῖ ἴλιγγον, διότι γνωρίζω πόσον τολμηρὸν εἶναι τὸ ἐγχείρημα αὐτὸ καὶ τὰς ποικίλας δυσχερείας μιᾶς τοιαύτης μεγαλειώδους ἐκδοτικῆς προσπαθείας.*

Τώρα ποὺ ἀρχίζει νὰ ὑλοποιῆτε αὐτὸς ὁ μεγαλεπίβουλος ὁραματισμός σας, καταλαμβάνομαι ἀπὸ δέος καὶ θαυμασμόν.

Μὲ τὴν βραβευθεῖσαν καὶ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν νέαν ἔκδοσίν σας ἐν Ἑλλάδι τῆς Πατρολογίας τοῦ J.-P. Migne μὲ σπουδαῖα ἐπιστημονικὰ συμπληρώματα καὶ μὲ τὴν ἀρξαμένην ἔκδοσιν τῶν «ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ» καὶ τῶν ἐν συνεχείᾳ «ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ» καθίστασθε μέγας πνευματικὸς εὐεργέτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Ἡ προσφορά σας αὐτὴ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν εἶναι, ὄχι ἁπλῶς πολύτιμος, ἀλλὰ ἀνεκτίμητος. Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὰς

ἐπερχομένας γενεάς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς αἰῶνας, διότι ὅσον παρέρχονται οἱ αἰῶνες, τόσον μεγαλυτέραν ἀξίαν λαμβάνουν οἱ ἀνεπανάληπτοι καὶ διαχρονικοὶ αὐτοὶ πνευματικοὶ θησαυροί. Ἤδη ἡ Πατρολογία τοῦ Migne εὑρίσκεται εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ δευτέρου αἰῶνος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της.

Εὔχομαι ἐκ βαθέων ψυχῆς τε καὶ καρδίας, ὅπως ὁ Παντοκράτωρ Κύριος εὐλογήσῃ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἀπόφασίν σας καὶ ἐνισχύσῃ ὑμᾶς καὶ τοὺς συνεργάτας ὑμῶν διὰ νὰ ἀχθῇ τὸ τιτάνιον αὐτὸ ἐκδοτικὸν ἔργον εἰς αἴσιον πέρας.

Μὲ σεβασμόν, τιμὴν καὶ ἀγάπην
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ἄρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἁγίας Μεγάλης
τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.
Ὁμότιμος Καθηγητὴς καὶ πρώην Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Ἐπίτιμον καὶ Τακτικὸν Μέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν
καὶ Τεχνῶν

*

Πρὸς
τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον
Πρωτοπρεσβύτερον π. Ἰωάννην Κ. Διώτην

Ἀγαπητὲ καὶ σεβαστὲ πάτερ,

28) *Μετὰ τὴν συζήτησίν μας καὶ τὴν εἰς ἐμὲ ἀνακοίνωσίν σας νὰ συγκεντρώσετε καὶ ἐκδώσετε τὰ διεσπαρμένα εἰς παρελθούσας ἐκδόσεις Μεταβυζαντινὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γραμματείας, ἔρχομαι διὰ τῆς παρούσης νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰς θερμοτέρας εὐχάς μου ὡς πρὸς τὴν πραγμάτωσιν τῆς μεγάλης ταύτης προσπαθείας.*

Τὸ ἔργον εἶναι μὲν τεράστιον, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἤδη ἔχετε φέρει εἰς πέρας ἕτερον πολύμοχθον ἔργον, τὴν βελτιωμένην καὶ ἐπηυξημένην ἐπανέκδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρολογίας τοῦ Migne, ἐγγυᾶται καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς νέας ἀνειλημμένης προσπαθείας.

Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ βοηθήσω τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν νέαν σειρὰν καὶ σᾶς εὔχομαι ἐκ βάθους καρδίας ὅπως ὁ Μεγαλοδύναμος σᾶς ἐνισχύῃ, ὑμᾶς καὶ τοὺς συνεργάτας σας εἰς τὴν πολύμοχθον καὶ πολύτιμον ταύτην ἐκδοτικὴν σειράν.

Μὲ σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν
Φώτιος Ἀρ. Δημητρακόπουλος
Καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς,
Μεταβυζαντινῆς Φιλολογίας καὶ Παλαιογραφίας
Τμῆμα Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν